

WESTERN

P. Vorob

▼
ČETIRI

BITANGE I PRINCEZA

BROJ 192 • 9 DINARA

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

192

- 1990

P. Vorob

ČETIRI BITANGE I PRINCEZA

X-100

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
S. BILKIĆ

Lektor
JOVANKA STOJIĆEVIĆ

Izdaje i štampa Novinsko, izdavačko i štamparsko preduzeće u društvenoj svojini »Dnevnik« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon (021) 621-555 ● Žiro-račun 65700—603—6350 ● Direktor »Dnevnika«: **Dušan Tomić** ● Odgovorni urednik **Milorad Predojević** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Sava Malešević**

P. Vorob

ČETIRI BITANGE I PRINCEZA

Sumornim teksaškim predelom se kretala velika i pomalo neobična kočija. Iza nje, u pravilnom redu, jahali su konjanici u čudnoj odori i naoružani kopljima. Radilo se o pratnji princeze Ane Štrönhajm i njenog zaručnika grofa Viljema Halštata.

Plavokosa princeza, naslonjena na udobnom kožnom sedištu maslinaste boje, svaki čas je izvirivala kroz prozor i zadivljenim pogledom prelazila po kupastim brdima obraslim tek pokojom komonikom.

— Kakav divan kraj? — uzdahнула je, pogledavši dvojicu muškaraca u kočiji. — Baš tako sam zamišljala Sjedinjene Države.

Viljem Halštat, preterano debeo i crven u licu, prstima je nervozno prešao preko perike ispod koje je lio znoj.

— Draga moja, ovo nije prava Amerika. Ovo je Divlji zapad. U ovim krajevima su pravi gospodari Indijanci i desperadosi. — Halštat se okrenuo i pogledao visokog i razvijenog oficira kraljeve garde Henrika Gusta. — Zar nije tako, Henriče? Pravo je čudo kako do sada nismo naleteli na Indijance.

Gust je kratko klimnuo glavom.

— Da, grofe. U San Antoniju su nas lepo upozorili da u ovim krajevima vlada bezakonje, ali princeza nije želela da sluša.

Ana Štrönhajm je napućila senzualne usne i sa visine osmotrila dvojicu muškaraca.

— Jednom se živi, dragi moji! Ovo nije Evropa, pa da vreme provodite u lovovima i proganjanju dvorskih devojaka. Ovo je život.

Grof Halštat je konačno skinuo periku i svilenom maramicom obrišao znoj.

— Ne bih želeo da zbog tog života ostanem bez... hm, skalpa. Ponekad zaista preterujete u hirovima, gospodice.

— Želiš li da se venčamo ili ne? — upitala je princeza skoro ljutitim glasom. — Meni je potreban muškarac, a ne baba. Ako nisi u stanju da me pratiš kroz ovu divljinu, kakav ćeš tek biti u postelji?

Halštat je pocrveneo, a na Gustovom licu se za tren pojavio zlobni osmeh.

Princeza Ana je nastavila da obrazlaže svoje stanovište:

— Oduvek sam maštala da pored sebe imam pravog junaka, viteza, čoveka koji će me voleti i kojeg ću ja voleti. Kome neće biti važno to što sam princeza i koji će me prihvatiti, pre svega, kao ženu.

— Ja vas upravo takvu prihvatam... — ubacio je Halštat. — Vi ste oličenje ženske lepote, svake noći vas sanjam.

— Bolje da mi radite nešto drugo — rekla je princeza, prodorno pogledavši grofa kroz trepavice.

Zbunjen i nervozan što se takav razgovor odvija u prisustvu oficira garde, Halštat je promenio temu.

— Vi znate da su se naši roditelji dogovorili? Vaš otac, kralj Štron-

hajm, čeka nas u Dalasu. Ne sum-
njam da je poludeo kada je saznao
da ste odlučili da pođete kroz ovu
divljinu. Možda je poslao i američ-
ku vojsku da nas traži.

— Ne verujem. Moj otac zna da ja
imam bubica. I sama sam mu rekla
da želim da vidim sveta pre nego
što se udam. . . Šta bi ti preduzeo ka-
da bi nas sada, recimo, napali Indi-
janci?

Grof se obilno znojio što od vrući-
ne, a što od princezinih pitanja.

— Šta bih radio? Pa. . . ništa. Po-
stoji garda. Zašto su oni ovde, zar
ne, Guste?

— Naravno, grofe — rekao je pre-
potentno Gust, gledajući princezu.
— Svojim životom bih branio vaš,
princezo.

Ana mu uputi osmeh u kojem je
bilo neverice ali i koketerije. Nije ni-
šta rekla već se ponovno zagledala
kroz prozor. Kočije su upravo ulazi-
le u uzani kanjon. Negde u sredini
kanjona, kočijaš je zaustavio zapre-
gu na naredbu jednog od nižih ofi-
cira iz pratnje.

— Šta je sada? — upitao je ne-
rvoznim glasom Gust, otvorivši vra-
ta.

Smirujući konja, niži oficir je po-
kazao prema izlazu iz kanjona.

— Neki dim, gospodine! Možda su
Indijanci ili odmetnici? Mislio sam
da je bolje da se ovde zadržimo dok
ne ustanovimo o kome se radi.

Gust je nekoliko sekundi piljio u
tanku traku dima koja se izvijala iz
pravca izlaza iz kanjona.

— Idite i izvidite. Ukoliko vam se
išta učini sumnjivim, ne upuštajte
se u borbu već se vratite nazad.

Niži oficir je kratko pozdravio,
mahnuo rukom zaštitnici, i dvade-
set kopljanika je odjahalo u pravcu
severa.

Namršten, Gust se vratio na svoje
mesto. Izvukao je revolver i počeo
da ga proverava.

— Možda je klopka? — upita up-
lašenim glasom grof. — Razbojnici
znaju da budu strašno lukavi. . .

Princeza Ana je uzbuđeno udari-
la nekoliko puta dlanom o dlan i uz-
viknula:

— Divno! Već zamišljam nekog vi-
sokog, markantnog Robina Huda
kako nas zarobljava! Morao bi da
ima crne prodorne oči, uzane kuko-
ve i široka, prava muška ramena.

— Previše čitate ljubavne roma-
ne, gospodice. . . — odvrati grof.

Tog trena, sa jednog zida kanjo-
na, ispred kočije se obrušila prava
lavina kamenja. Pri padu je izazva-
la odron drugog stenja, tako da je,
za kratko vreme, prolaz ispred koči-
je bio potpuno zatrpan. Od silne bu-
ke, konjska zaprega se raspala, a
konji panično odjuriše na jug.

— Koji je to đavo?! — uzviknu
Gust, zureći u kanjon.

Tog trena, na vrhu nosa je osetio
hladnu revolversku cev. Polako se
sagnuo i ugledao ispred sebe debe-
log, prljavog Meksikanca, krmelji-
vog i zaraslog u bradu. Iza Meksi-
kanca je bilo još desetak desperado-
sa, mahom Meksikanaca i meleza.

— Dobro si rekao, gringo, — reče
debeli Meksikanac, nacerivši se, —
ja i jesam đavo! Rafael Medina,
strah i trepet celog ovog kraja!

Posle prvobitnog iznenađenja
Gust se pribrao.

— Navući ćeš grdnih neprilika,
prijatelju, ukoliko nas ne pustiš. U
kočiji je jedna važna osoba.

Medina je pogledao kroz prozor i
zenice su mu se raširile kada je ug-
ledao Anu Štrönhajm.

— Vidim ja da ću navući nešto
drugo, a ne neprilike — reče, kao za
sebe. — hajde, izlazite svi napolje!
Rafael Medina ne voli da čeka!

Uz Halštatovu pomoć, princeza
Ana je sišla sa kočije. Nije bila ni
najmanje uplašena.

— Ko si ti debeljko? — upitala je
Medinu. — Moj otac će te obesiti
ako mi se nešto dogodi.

— Mnogi su već pretili Medini,
gospodice. Ne pravite se važni, jer
ne podnosim kad žena digne nos do
neba.

— Ja sam princeza Ana Štrönhajm...

Medina ju je prekinuo jednim pokretom ruke i odbrusio:

— Dakle, evropska fuksa? Pre godinu dana sam doveo jednu Evropljanku u krevet i nalepio neizlečivi triper.

Ana se namrštila i oštro pogledala grofa Halštata.

— Vili, čuješ li šta govori ovaj neotesanko? Želim da me zaštitíš!

Grof Halštat je uplašeno okrenuo glavu prema Gustu.

— Oficiru, zaštitite princezu.

Gust je nekoliko sekundi razmišljao, a potom odgovori:

— Zaštita će biti sprovedena čim se vrate moji kopljanici!

Medina je ljutito nogom udario u zemlju i viknuo:

— Dosta! Ovo nije pozorište! Smatrajte se mojim ratnim plenom.

— Protestujem. . . — reče tihim glasom Gust.

— Šta ti imaš da protestuješ? — Upita Medina, udarivši šakom po perjanici na Gustovom šlemu. — Kakvo je ovo sranje? Da li si ti jedan od onih što više vole muškarce? Ne treba da brineš, i mi konja za trku imamo. . . Pepito?!

Iz grupe razbojnika se izdvojio krupan melez, došao do Gusta i, podrignuvši, krajem rukava obrisao slinav nos. Crne, divljačke oči su mu izražavale želju.

— Dodí — rekao je kratko. — Ide-mo iza one stene.

— Nikud ja ne idem. . .

Grmalj nije želeo mnogo da se raspravlja. Uhvatio je snažno Gusta za vrat i gurnuo ga ka steni.

Medina se nacerio i obratio princezi:

— A ti i ja, lepojko, igraćemo drugu igru! Možda i više puta ako se pokažeš dobra!

— Radije ću umreti, debela svinjo!
— odbrusila je Ana i zalepila Medi-ni vruć šamar.

Desperados se namrštio i uzvra-tio. Potom je uhvatio devojkú za ru-ku i povukao je prema konju.

Tek što ju je smestio u sedlo, je-dan od malobrojnih stražara je vi-knuo sa vrha odróna:

— Dolazi zaštitnica!

— Idemo! — naredi Medina. Ok-renuo se i pogledao prema visokoj steni iza koje je odjekivalo stenjanje.

— Pepito, polazak!

Gorostas je izašao iza stene i, pošavši prema konju, rekao:

— Mogao bih srediti i ovog debelj-ka!

— Biće ti puno — odvrati Medina.

— Uobrazićeš se, pa ćeš potpuno za-boraviti na koze i kokoške u sklo-ništu.

Viljem Halštat, shvativši da će razbojnici otići, nesigurno je pošao prema njima i viknuo Ani:

— Princezo, budite hrabri. . . ču-vajte svoju čast.

Medina je potapšao princezu po stražnjici i dobacio grofu:

— Poréd Medine, nijedna žena ni-je uspela ništa da sačuva! Adios, gringo!

Kao da ga je neko slomio, Halštat je stajao u mestu sve dok je ijedan razbojnik bio vidljiv. Potom se laganim korakom uputio iza stene. Henrik Gust se teškom mukom dizao sa zemlje. Pogled mu je bio bezizražajan.

Halštat ga je blago potapšao po ramenu.

— Ništa, svakom se to može dogo-diti, Henrik. Hrabro ste branili prin-cezu, a sad što vas je metak pogodio na nezgodno mesto, niste vi krivi.

*

Džems Larigan je zaustavio konja na vrhu brda i osmotrio grad. Uz-dahnuo je, pomislivši kako se mno-go toga promenilo od vremena ka-da je poslednji put bio u Dalasu. Po-terao je konja, još uvek začuđen ve-likim transparentima okačenim na ulazu u grad.

Masa građana se žurno kretala prema centru grada, tako da niko nije obraćao pažnju na njega. Na tren je zaustavio konja i, pozdravivši mršavog starčića, upitao ga za razlog žurbe.

— Danas će kralj održati govor — odvratio je starac, praveći prezrivi izraz lica, kao da se čudi što Larigan nije čuo za kralja.

— Kakav kralj? — upitao je Larigan.

— Pravi. Pre dva dana je stigao iz Njujorka. Ovde će sačekati kćerku, princezu, pa nastavlja prema Kaliforniji.

Larigan je klimnuo glavom i nastavio dalje. U vezi s kraljem više ga ništa nije interesovalo. Zeleo je da side sa konja i u prvom baru ispere grlo dobrim viskijem.

Minut kasnije, to je i učinio, ušavši u poluprazan bar Sema Goldinga. Spazio je nekoliko kauboja, krčmara i visokog muškarca u drčavom odelu. Muškarac je stajao naslonjen na šank dok mu je ruka počivala na dršci mača. Druga se blago oslanjala na futrolu revolvera. Larigan se osmehnuo, ugledavši kraj muškarca šlem sa velikom belom perjanicom. Došao je do šanka, nedaleko od muškarca i pozdravio krčmara.

— Zdravo, Seme. Dupli viski.

Debeli krčmar je nekoliko sekundi zurio u Larigana, a zatim ga je prepoznao.

— Džems Larigan! Gde si ti, čoveče, svih ovih godina?

— Tu i tamo — odvrati Larigan. Dohvatio je čašicu i viski sasuo u grlo. — Šta ima novo u Dalasu, osim ove posete kralja?

— Ništa, sve je po starom. Beti Graham je otišla na Floridu.

Larigan zamišljeno klimnu glavom.

— Da, ova sredina nikada nije bila za nju. Nadam se da je na Floridi pronašla čoveka koji će joj omogućiti da živi na visokoj nozi.

Tog trena, muškarac kraj Larigana je dohvatio barmena za okovratnik i privukao ga sebi.

— Hej, debeljko, hoćeš li pričati do sutra, ili ćeš mi doneti još jedno piće?!

— Odmah, gospodine. . . — odvratio je Golding, žureći prema baretu sa pivom.

Lariganu se nije dopalo muškarčevo ponašanje prema barmenu.

Skinuo je šešir i sa njime počeo da udara po odeći. Digao se oblak prašine.

Muškarac u vojničkoj odeći se lagano okrenuo i prezrivo osmotrio Larigana.

— Skitnico, zar ne bi mogao na ulici da treseš te svoje krpe?

— Ne, ja to volim da radim baš ovde — odvratio je Larigan. Kako je prašina popadala po šanku, sagnuo se i dunuo je pravo oficiru u lice. Ovaj je jednim pokretom obrisao lice, a zatim upitao:

— Da li je to izazov, skitnico?

— Ne, to je prašina.

Oficir kraljeve garde je lagano skinuo belu rukavicu i njome udario Larigana.

— Smatrajte se izazvanim na dvojboj!

— Prihvatam — odvratio je Larigan i zalepio oficiru snažan šamar.

Visoki oficir kraljeve garde se zaneo i skoro pao. Kada je povratio ravnotežu, u pogledu mu je gorela srdžba. Ruka mu je poletela prema revolveru, ali nije uspeo ni da trepne, a u njega je bila uperena cev Lariganovog kolta.

— Da sam na tvom mestu, ostao bih miran — reče Larigan.

Tog trena, iz pravca vrata se začuo još jedan glas:

— I ja bih da sam na tvom mestu, Larigane!

Larigan se lagano okrenuo i ugledao na vratima šerifa Bredoksa. Iza šerifa se nalazila manja grupa ljudi odevena u svečane odore.

— Ovaj mekušac me je izazvao — reče Larigan.

— On je kraljev oficir — reče Bredoks, oduzimajući kolt Lariganu. — Smatraj se uhapšenim dok Njegovo Veličanstvo ne napusti Dalas.

— Nemam ništa protiv kralja, već protiv ove bitange.

— Tog trena, sredovečni muškarac u sjajnoj odori se izdvojio iz grupe ljudi i prišao oficiru. Ovaj je odmah pao na kolena i počeo da govori na nemačkom jeziku.

Kralj Gustav Štrönhajm se potom okrenuo prema Lariganu i rekao:

— Moj oficir vas je izazvao na dvoboj, zar ne?

Larigan je odmahnuo glavom.

— Ne borim se sa umišljenim petličima. To sam radio kada sam imao osamnaest godina.

Kralj se namrštio i odvratio:

— Ili ćete izaći na dvoboj s mojim oficirom, ili ćete javno priznati da ste kukavica i zamoliti ga da vam oprost.

Larigan je pogledao kralja, potom oficira, a na kraju Bredoksa.

— Šta sve ovo znači, Mat?! Nemam nameru da se borim sa ovim žutokljuncem!

Mat Bredoks je slegao ramenima.

— To je pitanje časti... ja tu ne mogu mnogo da učinim.

Kralj Gustav Štrönhajm je ponovo prišao Lariganu i rekao:

— Nadam se da znate pravila dvoboja? Stanete jedan drugom leđa u leđa i koraćate u suprotnim pravcima. Kada odbrojite deset koraka, okrenete se i pucate.

— Nikada nisam čuo nešto gluplje — odvrati Larigan.

Gustav Štrönhajm se namršti, ali ništa ne reče. Dao je skoro neprimećan znak jednom od ljudi iz svoje pratnje i uskoro se pred Lariganom našla kutija sa dva revolvera koja su mogla da prime samo po jedan metak.

— Prilično precizne stvarčice — reče Larigan, odmeravajući revolver u ruci. — Možda bi razdaljina trebalo da se poveća na trideset koraka?

— Ne, pravila se ne menjaju. — Gustav Štrönhajm se okrenuo i pokretom ruke dao znak okupljenima u krčmi da oslobode prostor za dvoboj. Njegov oficir je uzeo revolver i ćutke zauzeo početnu poziciju. Lice mu je bilo poprilično blede. Na kraljev znak, dva muškarca su počela da se udaljavaju jedan od drugog, brojeći korake. Kod desetog, istovremeno su se okrenuli. Larigan je bio miran, ali je zato oficir bio unezveren i nervozan. Žurno je podigao revolver i ispalio metak. Prozviždao je na desetak centimetara od Lariganovog ramena.

Ne trepnuvši, Larigan se osmehnuo i rekao:

— Drago mi je što smo se upoznali. Mrtav si! — Munjevito je podigao revolver i metkom razneo držač perjanice na oficirovom šlemu. Bled kao krpa, oficir zakoluta očima i onesvešćen pade na pod. Larigan je bacio revolver na pult bara i obratio se kralju:

— Momak vam je suviše nervozan. Sredio je samog sebe.

Namršten, Gustav Štrönhajm je klimnuo glavom, a potom uzeo iz Bredoksove ruke Lariganov revolver. Vratio mu ga je i rekao:

— Vaša veština je izuzetna. Da li vas interesuje posao na mom dvoru?

— Nikada ništa nisam radio. Suviše volim slobodu.

— Imate još koji sat da se predomislite — reče Gustav Štrönhajm. Malo kasnije je napustio krčmu. Mat Bredoks je odmahnuo glavom i rekao Lariganu:

— Ne želim probleme, Larigane. Napraviš li još nešto, lećećeš u buvaru.

— Idem na spavanje. Voleo bih da, kada se probudim, kralj bude daleko od Dalasa.

Bredoks je nameravao nešto da kaže, ali se očigledno predomislio. Nekoliko puta je klimnuo glavom, kao da se prećutno slaže sa Lariga-

novim mišljenjem, a zatim izašao iz krčme.

A u samom centru Dalasa događalo se nešto što niko nije očekivao. U punom trku, u grad je uletela kočija predvođena kraljevom gardom. Po crnim, namrštenim licima muškaraca, kralj Gustav Štronhajm je zaključio da se dogodilo nešto strašno. Prišao je vratima i žurno ih otvorio. Skrivajući pogled, iz kočije su izašli grof Viljem Halštat i oficir Henrik Gust.

— Šta se dogodilo?! — upitao je kralj.

Gledajući u zemlju, prvi je progovorio grof Halštat:

— Vaša kćerka je kidnapovana... nije moglo ništa da se učini...

— Rekli ste da ćete paziti na nju!

— Učinio sam sve što je u mojoj moći... nemate pojma koliko smo se hrabro Gust i ja borili, ali ništa nije vredelo. Razbojnika je bilo preko sto...

— Možda i čitavih dvesta — uhaci Gust.

— A gardisti? Gde su bili gardisti?!

— Bili su odsečeni iza odrona. Nisu mogli ništa da učine.

Gustav Štronhajm bio je bled od bola. Bio je sada samo brižni roditelj užasnut činjenicom da mu je dete oteto.

U razgovor se umešao i šerif Bredoks:

— Da li znate ko je predvodio razbojnike?

Grof je odgovorio:

— Zvao se Medina. Debeo i prepotentan Meksikanac. Ne smem ni da pomislim šta je u stanju da učini princezi...

Kralj Gustav Štronhajm je odjednom snažno ošamario grofa.

— Princeza je bila poverena tebi! Morao si je braniti svojim životom!

Grof Halštat, sedeći u prašini, pred gomilom okupljenih građana, počeo je da plače.

— Kunem se, sve sam učinio! Sve...

Kralj više nije obraćao pažnju na Halštata. Okrenuo se Bredoksu i upitao:

— Šta se može učiniti da moja kćerka bude spašena?

— Biću iskren... vrlo malo. Niko bolje od razbojnika ne poznaje brda i pustinje Teksasa. Organizovaćemo poteru, ali ne treba biti preveliki optimista. Znao, lično mislim da će se Medina sam javiti i tražiti veliki otкуп za vašu kćerku. Budeino li ga pratili, samo ćemo produžiti princezinu agoniju.

Kralj Štronhajm je lagano klimnuo glavom. Bez obzira što je želeo da ljudi što pre krenu u poteru za Medinom, shvatao je da bi bilo bolje čekati. Ipak, u njemu su se borila dva suprotna osećanja.

— Čekaćemo — reče konačno — Ali najviše dva dana. Ako se razbojnici za to vreme ne jave, obavestiću predsednika Sjedinjenih Država. Neka interveniše vojska.

Grof Halštat je počeo još glasnije da jeca.

Kralj se okrenuo i osmotrivši ga dugim prezrivim pogledom upita:

— Hoćeš li prestati da cmizdriš?

— Dva dana! Moja verenica će dva dana provesti u društvu tih divljaka! Možda će je silovati? Možda čak i nekoliko puta?! Njima ništa ne znači što je ona princeza...

— Umukni! — viknu Gustav Štronhajm. — Ponašaj se dostojanstveno kako dolikuje jednom plemiću. Ne bude li princeza živa i zdrava, osudiću te na giljotinu.

Grof Halštat neutešno zarida, pokušavajući da zaustavi suze, ali mu to uopšte nije uspevalo.

Gustav Štronhajm se okrenu i žurno uputi prema hotelu. Na glavnom trgu Dalasa ostala je masa uzbuđenih građana koja je prepričavala događaj.

*

Desetak razbojnika se guralo oko prašnjavog prozora neugledne

brvnare. Svima se u očima ocrtavala neverica i uzbuđenje.

— Kako je lepa! — uskliknu jedan desperados. — Izgleda kao anđeo.

— Tako ne izgledaju anđeli — reče drugi. — Ona je boginja.

Medina obojicu udari sombrerom po leđima.

— Šta se vi razumete, krmeljivci?! Ovako izgledaju sve evropske gospode. Ja to znam iz iskustva.

— Ha, znamo za to tvoje iskustvo, šefe — ubaci se još jedan razbojnik u razgovor.

— Vredelo je, vredelo — reče Medina. — Nema boljih žena u postelji od evropskih gospođa i gospođica.

— Gle, kako samo ima belu put! — reče desperados koji je princezu poredio sa anđelom.

— Naravno — odvrati Medina, izigravajući znalca. — Ova lepotica se, za razliku od tebe, kupala i to sapunom bar jednom mesečno. Kada si se ti poslednji put okupao?

— Okupala me je babica kada sam se rodio — odvrati desperados, nacerivši se.

Medina je odjednom postao neraspoložen. Počeo je da deli udarce sombrerom i levo i desno, sve dok se svi razbojnici nisu razbežali. Kada je konačno ostao sam, Medina vrati šešir na glavu, otrese prašinu sa odeće i uđe u brvnaru.

Ana Štrönhajm bila je mirna. Ipak, njen pogled je odavao odlučnost. Povukla se u najdalji ugao prostorije ne skidajući pogled sa razbojnika.

— Ne treba da me se plašiš — reče Medina, — ja sam dobar čovek.

— Dobar? — ponovi nervoznim glasom Ana Štrönhajm. — Koliko si ljudi ubio, razbojniče?

— Tridesetak, ali sve njihovom krivicom... Slušaj, ja sa tobom imam sasvim posebne planove. Moram ti reći da odavno nisam video tako lepu ženu. Moja romantična duša ne može da podnese prisustvo takve lepotice u svojoj blizini, a da se ne uzbuđi.

— Tada će biti najbolje da me vratiš tati.

— Ne, odlučio sam nešto drugo. Oženiću se tobom!

Ana Štrönhajm se od iznenađenja nasmejala.

— Ti?! Znaš li da sam ja princeza? Medina se nacerio, ispljunuo duvan i rukom napravio luk ispred sebe.

— A ja sam kralj na celoj ovoj teritoriji dokle god pogled dopire. Mogu da ubijam, silujem, palim, mogu da radim šta hoću. Ova brda su moje kraljevstvo.

— Sigurna sam da momak poput tebe ima ženu...

— Imam tri, ali su mi se odavno popele navrh glave. Sve tri ću oterati za tvoje jedno *da*!

— Odgovor je: ne! Pogledaj se na šta ličiš? Kada si se poslednji put okupao, obrijao? Kada si poslednji put podsekao nokte?

— Zašto da ih sečem? Kada narastu do izvesne dužine, sami otpadnu.

— Odeća ti je prljava — nastavljala je Ana Štrönhajm — a zadah takav da bi njime mogao ubiti konja.

— Ja sam ipak finiji nego što ti misliš! Već sam imao jednu evropsku gospođu! I ona je tako bila bela i čista poput tebe, ali mi je ipak ostavila boleštinu!

— Trebalo bi da se lečiš, a ne da i dalje proganjaš žene.

— Lečim se, nego šta. Promenio sam već tri doktora. Prva dvojica, pošto nisu uspeli da me izleče, završili su na onom svetu.

Ana Štrönhajm je odjednom osetila umor, a licem joj se razlilo bledilo.

— Želim da ostanem sama. Onesvestiću se...

— Nećeš, nećeš — odvratio je Medina. — Radi se o prilagodavanju na planinski vazduh. Ovde će ti se sve što je bilo mutno izbistriti, a što je bilo nejasno postaće savršeno jasno.

Ana nije odgovorila. Umorna, spustila se na ležaj.

Shvativši da je suvišan, Medina se zbunjeno nacerio i izašao napolje. Kada je kraj prozora primetio desetak razbojnika, ljutito ih je rasterao, a potom naredio Pepitu da nikom ne dozvoli prilaz.

Usplahiren, poput kakvog bubu-ljičavog momka, žurio je prema svojoj kolibi, tako da je bio iznenađen kada je čuo svoje ime. Okrenuo se i ugledao visokog, mršavog muškarca obučenog u crno prašnjavo ode-lo.

— O, Mandago, nisam te primetio — reče.

Mandago Bil se nacerio krajičkom usana i jedva primetno klimnuo glavom.

— Takva rasejanost te u ovim brdima može koštati glave.

— Ne može se uvek biti na opre-zu. Uostalom, ja nisam revolveraš kao ti. Ja sam mozak ove gomile ubogih đavola. Zašto sam te zaposlio nego da brineš o bezbednosti? — Medina je odjednom odmahnuo rukom, želeći da se udalji. — Hajde, idem! Želim da se okupam i obučem nove čizme. Ove ne skidam već de-vet godina.

Mandago Bil se nije previše oba-zirao na Medininu želju. Prečuo je njegove reči i upitao:

— Želeo bih da od tebe čujem šta nameravaš sa tom devojkom?

Medina je postao još nervozniji.

— A šta to tebe briga?! Možda ću je ubiti, silovati, načiniti svojom zakonitom ženom... to tebe ne treba da se tiče!

Ne pokazujući nikakva osećanja, Mandago je odgovorio:

— Morao bi znati šta ćeš, jer će nam uskoro za petama biti cela ar-mija Sjedinjenih Država. Ona je princeza.

— Otići ćemo u Meksiko. Niko ne poznaje ove predele kao ja. Ne plašim se vojske.

— Ne radi se o strahu. Zašto da tovarimo sebi probleme na vrat zbog jedne žene? Biće bolje da za

nju uzmemo otkup i tako je se reši-mo.

Medina je želeo nešto da odbrusi, ali se u poslednjem trenutku predomislio.

— Videćemo šta će biti! — rekao je i, okrenuvši se, požurio prema svojoj kolibi.

Još sa vrata počeo je da udara debelu meleskinju.

— Šta me špijuniraš?! — urlao je. — Samo me proganjaš! I u snu te vi-dim kako me gledaš!

— Neću više... — promucala je žena, skrivajući se od Medininih bu-botaka.

— Neću više... — ponovio je prezrivo tonom Medina. — Popela si mi se navrh glave! Ne mogu više da te gledam! Razumeš?! Ja sam kulturan, civilizovan muškarac! Ne mogu da živim sa jednom seljančuricom!

Kada si poslednji put posekla nokte, kada si se okupala?! Tvoj za-dah mogao bi ubijati konje! Gubi se!

— Kuda da idem?...

— Idi svojoj mami!

Žena je mirno počela da skuplja haljine i delove pokućstva.

— Šta to radiš?! — ciknuo je ponovo Medina.

— Uzimam ono što smo zajedno stekli...

— Šta smo mi zajedno stekli?! Sve sam ja to poštenim razbojničkim radom zaradio! Gubi se kod tvoje mame i poruči joj da ću je živu ispeći kada jednom upadnem u Pueblo!

Spakovavši najosnovnije stvari, meleskinja je žurno napustila brvnaru. Medina ju je ispratio sočnim psovkaama bacajući sitnije posude. Kada se smirio, pozvao je Pepita.

Kolos je napustio stražarsko mesto i dotrčao.

— Da, šefe?

— Pripremi mi vodu. Okupaću se i postati novi čovek. Dosta mi je starih odela, starih čizama i starih žena.

Za to vreme, Mandago Bil se bavio drugim stvarima. Posle Medini-

nog odlaska, pošto je neko vreme razmišljao, pogledom počeo da prelazi sa jednog razbojnika na drugog. Konačno mu se pogled zaustavi na devetnaestogodišnjem Romanu. Pozvao ga je jednim pokretom ruke, a potom poveo izvan logora.

— Želiš li da se obogatiš, Romano? — upitao je mladića.

— Da, gospodine Mandago — odvratio je snishodljivo mladić. U revolveraševom prisustvu je osećao strah i nikada nije smeo da mu pogleda u oči.

— Ovde, u društvu ove budale Medine, to ti nikada neće uspeti — reče Mandago.

Mladić je nekoliko sekundi ćutao. Ovo što je sada izrekao Mandago Bil bila je prava jeres, ali Bilu je tako nešto i priličilo.

— Ne, neću se obogatiti. ... — rekao je konačno.

— Budeš li me slušao, imaćeš na hiljade dolara i ono što Medina nikada neće ni videti.

— Vaš sam čovek. ...

Mandago se ponovo jedva vidljivo nacerio.

— Odjahaćeš u Dalas i poručiti da dva izaslanika za tri dana tačno u podne budu kod Mačkove stene. Ako žele da dobiju natrag princezu, neka ponesu sto hiljada dolara.

Romano je tiho zviznuo. U pogledu mu se ocrtavalo neskriveno divljenje prema revolverašu.

*

Kralj Gustav Štrönhajm je nervozno koračao velikom kancelarijom Mata Bredoksa. Dok je šerif prekopavao po dokumentima, Viljem Halštat i Henrik Gust su sa zanimanjem razgledali poternice.

Bredoks je konačno pronašao izbleđeli list papira. Oduvao je prašinu sa njega i pokazao ga kralju.

— Evo, Vaše Veličanstvo — ovde su podaci o razbojniku Rafaelu Medini.

— Da čujem — odvratio je Gustav Štrönhajm.

Mat Bredoks je klimnuo glavom i počeo da čita:

•Rafael Medina je rođen u selu Gvadelupe u Meksiku. Tačan datum ne postoji. Roditelji su mu bili siromašni pastiri, a i Rafaelu je bila namenjena slična karijera. Međutim, maloletnog Rafaela su mamili drugi svetovi. U sedmoj godini je počeo da se bavi sitnim krađama i to najviše po rodnom selu. Od tada počinje i njegov nadimak Kokošar. U trinaestoj godini silovao je svoju čukunbabu i pobjegao iz sela ispred razgnevljene mase rođaka. Jedno vreme je skitao po Arizoni, krao kokoške i jaja, da bi se, sa šesnaest godina, pridružio bandi Samuela Bolta. Zajedno su opljačkali nekoliko bakalnica, dve pošte i jednog bogatog mormona. Gde god bi se pojavili, svojim divljačkim ponašanjem su izazivali užas. Naročito se Medina iskazao u najraznovrsnijim užasnim radnjama. Pod dejstvom alkohola, silovao je sve što bi stigao, pa su ljudi, kada bi saznali da dolazi Medina, brže-bolje sklanjali žene, lepše momke, sitnu i krupnu stoku. U dvadesetoj godini, Medina je uhaćen prilikom pokušaja pljačke banke u Solt Lejk Sitiju. Umesto u zatvor, upućen je u ludnicu u Kanzas. Posle četiri godine, izujedavši čuvare, uspeo je da pobjegne. Sledećih sedam godina je proveo bežeći od zakona, baveći se starim poslom. U svojim najboljim, tridesetim godinama ponovo je dospeo u ruke zakona, a potom i u ludnicu u Juti. Odande je pobjegao posle svega godinu dana i od tada je na slobodi. Okuplja oko dvadeset razbojnika, mahom meleza i Meksikanaca, od kojih treba izdvojiti revolveraša Mandago Bila. Nagrada za hvatanje Rafaela Medine iznosi tri hiljade dvesta dvadeset tri dolara. Na ovo, fondacija za zaštitu domaćih životinja daje još hiljadu dolara. Logor Medinine bande se nalazi negde u brdima Teksasa. — Mat Bredoks je prestao da čita i upitno po-

gledao Gustava Štrönhajma. — To je sve. Medina je prava životinja.

— Moja kćerka nije mogla pasti u gore ruke. . . — reče Gustav Štrönhajm, nervozno provlačeći prste kroz kosu. — Biće najbolje da više ništa ne čekam. Poslaću telegram armiji. . .

Tog trena, pomoćnik šerifa je uleteo u kancelariju.

— Vaše Veličanstvo — rekao je uzbuđeno, — u grad je ujahao Medinin izaslanik!

Užurbano, svi iz kancelarije su pošli prema vratima.

A pred tremom, skrivajući uzbuđenje, stajao je mladoliki Romano.

Sekući ga pogledom, kralj Gustav je došao do ivice trema i upitao:

— Kakve su vesti, razbojnice?!

Zbunjen, Romano je počeo da šara pogledom.

— Dobre, u neku ruku. Moj šef vam šalje poruku. Za tri dana neka dva izaslanika budu kod Mačkove stene. Mi ćemo vama dati princezu, a vi nama sto hiljada dolara.

— Kako da znam da je moja kćerka živa i zdrava?

— Morate mi verovati. Smeštena je u posebnoj prostoriji i niko je ne uznemirava. Sa njom se lepo postupa.

— Nadam se da je tako, razbojnice! U suprotnom, poslaću za vama celokupnu armiju Sjedinjenih Država!

— Da li ste vi pravi kralj? — upitao je Romano, još uvek ne mogući da poveruje.

— Naravno! Možeš se vratiti i poručiti Medini da ću za tri dana poslati dva čoveka kod Mačkove stene.

— Sa sto hiljada dolara. . .

— Da!

Romano se odjednom ohrabrio. Bez obzira što je u blizini bio Mat Bredoks sa svoja dva pomoćnika, on je bio gospodar situacije. Nacerio se i sjahao sa konja.

— Malo ću ispružiti noge. . . umorio sam se od jahanja. — Namignuo

je Bredoksu i laganim korakom ušao u krčmu. Naručio je biftek i piće, a potom osmotrio prisutne ljude. Svi su znali da je on član Medinine bande, pa su skrivali poglede. Romano se nasmejavao.

— Šta je, metiljavci?! — viknuo je. — Saginjete glave čim u krčmu uđe pravi čovek! Kakvi ste vi to Teksašani?

Kako je u krčmi i dalje vladala tišina, Romano se odvojio od šanka i prišao crnoputom bradonji za najbližim stolom.

— Znaš li, prijatelju, koliko sam ljudi ubio u dvoboju? Stotinjak. Romano Mangas je najbolji revolveraš Teksasa.

Bradonja je nekoliko puta klimnuo glavom, a potom izleteo iz krčme. Romano se nacerio, ali mu je odmah potom pažnju privukao muškarac koji je silazio sa galerije.

— Hej, ti! — rekao je Romano. — Hajde, reci, ko je najbolji revolveraš Teksasa?

Larigan je osmotrio mladića i rekao:

— Ti sigurno nisi taj, dečko.

— Šta?! Znaš li ko je Romano Mangas?!

— Sigurno neko vašljivo kopile — odvratio je Larigan. Munjevito je dohvatio Romana za ramena, tresnuo ga o zid krčme, a onda nekoliko puta ošamario. Potom je podigao mladićevu glavu i upitao:

— Znaš li šta najviše mrzim?

— Ne. . . — promucalo je Romano.

— Kada me neko maltretira čim ustanem iz kreveta. To si upravo ti učinio!

— Izvinjavam se, ja. . .

Tog trena, u krčmu je uleteo Bredoks. Podigao je ruku i viknuo Lariganu:

— Pusti ga!

Larigan je istog trena oslobodio mladića. Raširio je ruke i upitao:

— Kakvo je to vreme došlo, kada šerif štiti raznorazne siledžije?

— Nije to lako objasniti — odvratio Bredoks, okrećući se ka Romanu.

— Da li si završio sa pićem? Savetovao bih ti da se kupiš iz Dalasa ukoliko ne želiš da te i ja propustim kroz šake!

Spustivši glavu na grudi, Romano je dohvatio šešir i žurno napustio krčmu. Malo potom, odjahao je iz Dalasa.

*

Sunce se promaljalo na istoku kada je Medina izašao iz kolibe i nekoliko puta proteglio svoje krupno telo. Pepito, koji je stajao kraj vatre, nije mogao da sakrije da je iznenađen Medininim izgledom. Vođa bande bio je obučen u oficirsko odeo, na nogama je imao nove kožne čizme, a na glavi sombrero.

— Izgledate kao general Zapata!
— reče oduševljeno Pepito.

— Naravno, ovo je odeća onog meksičkog oficira kojeg smo sredili prošle godine u Ljanu Estakadu. Nabavi mi neki cvet.

Pepito je zbunjeno počeo da obilazi logor tražeći kakav stručak poljskog cveća.

Za to vreme, Medina je u šaku uzeo nešto peska, a potom ga stavio u usta. Oprao je zube kako je znao i umeo, a potom popio nekoliko čašica viskija.

Pepito se vratio noseći crvenkastu pečurku muharu.

— Nema cveća, šefe, pa sam našao ovo. Vrlo lepa pečurka.

Medina je osmotrio pečurku i sleo ramenima.

— Viša sila, ali savetovao bih ti da pronadeš u okolini neko cveće.

Kada je Pepito klimnuo glavom, Medina je krenuo prema kolibi u kojoj se nalazila Ana Štrönhajm. Otvorio je vrata i zbunjeno rekao:

— Dobro jutro, princezo! Kako si spavala?

Ustajući sa kreveta, još uvek sanjiva, Ana Štrönhajm u prvi mah nije mogla da prepozna Medinu. Trebalo joj je nekoliko sekundi da se seti u kakvom se položaju nalazi.

Namrštila se i odgovorila:

— Dobro, sem što sam pola noći lovila nekakve bube po krevetu.

— Da, ima ih. Još danas ću narediti Pepitu da ih sve pohvata. Primiti od mene ovaj mali znak pažnje.

Ana Štrönhajm uze iz Medinine ruke pečurku i zbunjeno je pogleda.

— Nikada mi niko nije poklonio pečurku...

— Po tome sam ja originalan, princezo. Ni ono što ja imam u pantalonama, sigurno vam niko nije poklonio.

— Prostačino jedna — reče Ana Štrönhajm, namrgodivši se.

Kako joj se Medina približavao, Ana Štrönhajm se udalji u najmračniji ugao kolibe.

— Prideš li mi još jedan korak, rastaviću te sa životom! — ciknula je.

— Hajde, ne pravi se važna — govorio je Medina, dok su mu oči požudno gorele. — Sve ste vi, žene, jakе na rečima, ali samo čekate da vas neko dobro poprিতেne.

U trenutku kad se Medina previše približio, Ana Štrönhajm je zamahnula rukom i ukosnicom zaparala razbojnika po obrazu.

Medina se trgnuo, ali se odmah potom na njegovom licu pojavio osmeh.

— Ha, vidi se da u tebi gori vatra! Oni mekušci oko tvoga oca ne znaju da je ugase na pravi način!

Medina pokuša da zagrlji princezu, ali dobi snažan udarac u preponu. Od snage udarca, pao je na kolena. Lice mu je pomodrelo od srdžbe.

— Ja ti poklanjam pečurku, a ti tako! — uzviknuo je i snažno ošamario devojkę. Udario ju je još jedared, a potom joj divljački pocepao bluzu. Kada su se devojčine grudi zabelasale, u pogledu mu se ponovo pojavila požuda.

— Naučiću te pameti, uspaljenice! — viknuo je. — Još nisi sreła muškarca dok nisi upoznala Rafaela Medinu...

Tog trenutka, Medina je dobio još jedan udarac u prepone. Ovaj put je na podu ostao nekoliko minuta. Kada se podigao, u njemu je sve ključalo od besa.

— Zapamtićeš me! — rekao je, a potom uperio prst u Anu. — Imaš vremena do sutra ujutro da razmisliš da li ćeš biti moja! Ako nećeš, prepustiću te svim mojim ljudima! Čak i Pepitu, a njega ne zovu bez razloga Pepe Magarac!

Ana Štrönhajm nije ništa odgovorila. Stiskajući krajeve pocepane bluze, zurila je u razbojnika.

— Kultura, kultura, — uzviknuo je Medina. Pljunuo je na pod, — Eto ti tvoje kulture!

Okrenuo se na petama i izašao iz kolibe.

Kad ga je ugledao, Pepito se mangupski naceri.

— Oho, izgleda da ste je sredili, šefe.

— Naravno, ta uspaljenica je isisala iz mene poslednji atom snage.

— Malopre se vratio Romano. Kaže da je bio kod one devojčure u Dilvudu, ali stražar mi javlja da ga je juče video kako jaše u sasvim suprotnom pravcu, prema Dalasu.

Medina se namršti i naredi Pepitu da dovede Romana u njegovu kolibu.

Desetak minuta kasnije, Romano je stajao pred Medinom. Ljut zbog svega onog što mu se dogodilo sa Anom Štrönhajm, Medina je bio ljut poput risa.

— Gde si bio? — upitao je.

— Kod Huanite u Dilvudu.

— Lažeš! — odvratio je Medina i snažno ošamario mladića. — Još jednom te pitam: gde si bio?!

— U Dilvudu. . .

Medina ga je ponovo udario i rukom dao znak Pepitu.

— Ubij ga! Ne trpim lažljive pse!

U trenutku kada ga je Pepito uhvatio za ramena, Romano je shvatio da mora da progovori.

— Stanite, reći ću! Mandago Bil me je nagovorio da idem u Dalas! Planira da otme princezu i da je

preda njenom ocu za sumu od sto hiljada dolara.

Medina se namršti.

— Dakle, to je smislio Mandago Bil?

— Jeste, šefe. Još je rekao da ste vi debela, pokvarena svinja i da vas treba ubiti kao šugavog psa. . .

— Lepo. . . gde je dogovorena primopredaja?

— Kod Mačkove stene, prekosutra ujutro.

Medina je klimnuo glavom i dao skoro neprimetan znak glavom Pepitu.

Sa sadističkim osmehom na licu, gorostas je dohvatio Romana i jednim pokretom ruku slomio mu vrat. Mladić nije uspeo ni da vrisne, i već je bio mrtav.

— Okupi naše najpoverljivije ljude — reče Medina. — Obračunaćemo se sa Mandago Bilom jednom zauvek.

Pola časa kasnije, sa raznih strana, Mandago Bila je opkolilo osam razbojnika. Odmah je shvatio da se stvari odvijaju nepovoljno po njega, ali nije mogao ništa da učini. Kao jedna, u njega je bilo upereno osam pušaka.

— Pretresi ga! — naredi Medina jednom od razbojnika.

— Šta ovo znači?! — upita Mandago Bil.

— Znači da si završio svoju dvoličnu igru, Mandago! — odvrati Medina, i snažno udari vrhom čizme revolveraša u lice. Udarac je bio toliko snažan da je Mandago Bil skoro izgubio svest.

— Baci ga sa litice! — naredi Medina Pepitu.

Gorostas je kao od šale podigao revolveraša i poneo ga prema ivici male kamene visoravni.

— Stani! — viknu Mandago, tražeći pogledom Medinu. — Praviš veliku grešku!

— Sve ovo do sada bilo je greška jer sam, mislio da si mi lojalan. Ali sada je tome kraj! Pepito, završi sa njim!

Pepito je došao do ivice stene i, kao da je u pitanju vreća bacio revolveraša. Nije se ni potrudio da vidi gde je završilo telo Mandago Bila, već se okrenuo i vratio do grupe razbojnika.

A Medina je kovao novi plan.

— Prekosutra ujutro, kod Mačkove stene će biti sto hiljada dolara. Zašto ih ne bismo uzeli?

— Predaćete princezu? — upita jedan od razbojnika.

— Ko je to pomenuo? Rekao sam da ne bi bilo loše uzeti sto hiljada dolara. Sa tim novcem se u Meksiku može dobro živeti.

Dok su razbojnici bili zauzeti snovima o životu u Meksiku, Mandago Bil je došao sebi. Ječeći od bolova, shvatio je da je uspeo da preživi pad sa stene, najviše zahvaljujući gomili granja i paprati u podnožju. Bez obzira što ga je bolela svaka košćica, uspeo je da se odvuče do udubljenja u steni desetak metara od mesta gde je pao. Kada se konačno smestio u malom otvoru u steni koji je nudio kakvo-takvo sklonište, od iznemoglosti je utonuo u nemiran, isprekidan san.

*

Dva jahača su zastala na goloj uzvisini i pažljivo osmotrila skupinu oštarih stena.

— Ko zna koja je od ovih stena Mačkova? — upita grof Halštat. — Meni sve izgledaju iste.

— Mora da je ona — reče Henrik Gust, pokazujući na najvišu. — Samo, pre me podseća na lisicu nego na mačku.

— Hajdemo, videćemo da li se razbojnici drže dogovora.

Dva izaslanika kralja Gustava su poterali konje prema stenama. Trebalo im je desetak minuta da stignu do čistine između najviših stena, a potom su se zbunjeno zgedali.

— Nigde nikog — reče glasno grof. — Izgleda da su nas razbojnici prešli.

— Niko vas nije prešao, bitange! — viknu Medina, iznenada se pojavivši iza povećeg kamena. Na njegov znak, iza okolnih stena su izronila prljava i nacerena lica ostalih razbojnika.

Grof Halštat i Henrik Gust su nekoliko sekundi stišavali uzbuđenje.

Konačno, grof reče:

— Mi se držimo dogovora, razbojniče. Ovde je novac.

Podigao je kožnu torbu i pokazao je vodi bande.

U Medininim očima je za tren zasvetlucala pohlepa. Lagano je klimnuo glavom.

— Rafael Medina je čovek od reči, ali želim prvo da vidim novčanice.

Halštat je otvorio tašnu i pokazao gomilu zelenih novčanica.

— Evo, a sada da mi vidimo princezu.

— Postoji mali problem... — reče Medina, nacerivši se.

Ostali razbojnici su se takođe nacerili.

Henrik Gust je naslutio šta znači ovaj cerek bandita.

— Ukoliko ne dobijemo princezu, imaćete grdних neprilika!

Medina je nekoliko puta klimnuo glavom i odgovorio:

— Od nas možete da dobijete samo Pepita.

— Da li je to časna reč?! — uzviknu uzbuđenim glasom Halštat. — Dao si reč da će se sve odvijati po dogovoru!

— To je bilo ranije. Predomislio sam se. — Medina je iznenada izvukao revolver i uperio ga u dvojicu kraljevskih izaslanika.

Kao po komandi, i ostali razbojnici su učinili isto.

— Tako! — reče Medina. — A sada, bacite tu torbu ovamo!

Shvativši da ne vredi da se prepire, Halštat je zavitlao torbu pred Medinine noge.

— Sve ću reći kralju! — uzviknuo je uzbuđenim glasom. — Sa kraljem Gustavom se ne sme igrati! Za vama će poslati vojsku! Višićete na najvišem drveću Teksasa!

— Mnogo pričaš, plačljivko! — odvrati Medina. Dohvatio je torbu i šakom prešao preko novca. Lice mu se istopilo od zadovoljstva. — Ništa me toliko ne uzbuđuje kao pare. Čak ni žene...

— Najveće uzbuđenje ćeš doživeti kada ti budu stavljali omču oko vrata — reče Gust.

Medina se namrštio i odvratio:

— Mnogo pričaš, bitango. Mislio sam da vas pustim, ali sada sam se predomislio. Pepito!

Gorostas od razbojnika se nacerio i u nekoliko koraka prišao Gustu. Potapšao ga je po butini, a potom glavom pokazao prema jednoj steni.

Henrik Gust je uplašeno odmahnuo glavom. Pepito ga je jednim pokretom svukao sa konja, a potom povukao ka steni.

— Lepo se zabavi, oficirčiću! — viknu Medina za njima. — Ne sumnjam da će ti Teksas ostati u lepoj uspomeni.

Desetak minuta kasnije, Pepito se pridružio ostalim članovima bande. Slomljen i utučen, Gust se vratio do konja i teškom mukom uzjahao.

Skinuvši sombrero, Medina se teatralno naklonio.

— Pa, gospodo, želim vam srećan povratak u Dalas! Kralju poručite da mu je kćerka u dobrim rukama.

Psujući u sebi, Halštatt je potegao uzde i snažno mamuznuo konja. Gust ga je pratio u stopu.

Šest sati kasnije, bili su u Dalasu.

Kralj Gustav Štronhajm nije mogao da dođe sebi od iznenađenja kada je video da nema princeze.

— Gde je Ana?! — uzviknuo je, svlačeći Halštata sa sedla.

— Razbojnici nisu hteli da je predaju... — odgovorio je uplašenim glasom grof. — Novac su, takođe, zadržali...

Kralj se uhvatio rukama za glavu i procedio:

— Nesposobne bitange! Zar sam vas zato poslao?

— Ništa se nije moglo učiniti. Pružili smo očajnički otpor, ali kada je Gust pao, video sam da je đavo odneo šalu.

Gustav Štronhajm se okrenuo prema šerifu Bredoksu.

— Organizujte poteru. Ja ću telegrafisati Predsedniku... Trebalo je to da učinim još ranije.

— Moramo biti vrlo brzi — odvrati Bredoks. — Medina će sada očekivati potere sa svih strana, i najverovatnije će pokušati da pobjegne u Meksiko.

— Možete li za kratko vreme organizovati poteru?

— Da, mnogi stanovnici Dalasa će se odazvati mom pozivu. Biće to najveća potera koju sam ikada organizovao.

— Morate pronaći sposobne ljude... — Kralju je odjednom sinula ideja i on se odlučnim korakom uputi prema krčmi.

Džems Larigan je sedeo za stolom u uglu krčme i redao pasijans. Kada se oko njega okupila gomila ljudi, raširio je ruke i upitao Bredoksa:

— Šta je sada, Mate? Nisam nikoga tukao, izazivao na dvoboj, nisam proganjao dalaske prostitutke... moglo bi se reći da živim kao svetac.

— Kralj želi da ti postavi nekoliko pitanja — odvrati Bredoks.

Gustav Štronhajm je seo na slobodnu stolicu i rekao Lariganu:

— Sigurno znate da mi je razbojnik Medina oteo kćer? Šerif će za koji tren početi da okuplja ljude za poteru.

— Želim mu svaku sreću — odvrati Larigan. — Nikada nisami voleo da učestvujem u poterama jer mi se zgade obični, moralni građani. Tek tada ste u stanju da vidite kakva su ljudi stoka.

— Ne morate ići sa poterom. Iza-berite bilo koji način, ali pronadite moju kćerku.

— Zašto bih to učinio? Vašu kćer ne poznajem, kao ni vas. Ne bi se baš moglo reći da smo prijatelji.

— Imate sto hiljada razloga da to učinite. Vratite mi Anu i dobićete sto hiljada dolara. Tim novcem ćete moći da kupite ranč i postanete svoj gazda.

— Da rintam od jutra do mraka? Ne, ako ikada budem imao novca, otvoriću krčmu ili kupleraj. To su poslovi na kojima se može dobro zaraditi.

— Pa, hoćete li krenuti i pronaći moju kćer?

— Prvo treba pronaći Medinu — odvrati Larigan. Lagano je skupio karte, stavio ih u džep i klimnuo glavom. — Baš ste me zaintrigirali sa tih vaših sto hiljada dolara. Imate li negde sliku vaše kćerke?

Gustav Štrönhajm je žurno iz džepa izvukao fotografiju i pružio je revolverašu. Larigan je zamišljeno klimnuo glavom.

— Ako je toliko lepa i u prirodi, Medina verovatno misli da ima u rukama devicu Mariju. — Larigan je stavio šešir na glavu i dotakao obod šešira. — A sada, idem. Nema nam nameru da čekam da se potera okupi. Ni Medina ne čeka. Ne sumnjam da sada, najbrže što može, grabi prema Meksiku.

— Želim nešto da vam kažem — reče Gustav Štrönhajm. — Imate dve nedelje vremena da mi vratite kćer dok se nalazim u Teksasu. Tačno za dve nedelje biću na železničkoj stanici u Pekosu. Ukoliko ne uspete da za to vreme pronadete Anu, a to vam uspe kasnije, dovedite je u San Francisko.

— Nikada nisam bio u Frisku, ali ću se ipak potruditi da stignem do Pekosa. — Larigan je izmirio račun kod krčmara, a potom žurno izašao napolje. Malo kasnije, odjeknuo je topot kopita njegovog konja.

*

Trideset razbojnika zaustaviše konje na maloj uzvisini iznad reke.

Medina je skinuo sombrero i rukom pokazao na plitku kotlinu kroz koju je proticala reka.

— Kakav divan prizor, Pepito! — reče. — Ptice pevaju, trava se zeleni, a Kolorado protiče prema svom utoku u more. Mi, ljudi, beskrajno smo malo zrnice prašine u nepreglednom Božijem obzoru.

— Izvini, gazda. . . — Pepito se okrenuo i spazio kako se Ana Štrönhajm tegli na improvizovanom ležaju. Nacerio se i rekao Medini: — Vaša lepotica se probudila. Nešto se suviše tegli. U mom kraju kažu, kada se žena ujutro previše tegli u krevetu, znači da muškarac nije dobro obavio onu stvar.

— U tvom kraju žive sve sami imbecili! — Odbrusi Medina i odjaha prema princezi. Teatralno se nakloni i uzviknu:

— Dobro jutro, lepotice! Kakav divan dan! Dan kao stvoren za ljubav!

— Dan je lep, za razliku od tebe i tvojih razbojnika — odgovorila je namrštena Ana Štrönhajm.

Medina se nagnuo i zavereničkim glasom rekao:

— Zar ti misliš da ovi razbojnici meni nešto znače? Zar misliš da ne znam kako u sebi nemaju ni trunke romantike, kulture, dobrog domaćeg vaspitanja? Sve ću ih ostaviti zbog tebe. Nemaš pojma kakvih divnih mesta ima u Meksiku? Peščane plaže, vatrena muzika, zabava od ujutro do uveče. . . Kupićemo najveći ranč i otpočeti zajednički život. Dovešću i moju mamu iz Sonore. Naučićete te da kuvaš, pleteš džemper, muzeš krave. . . imaćemo dvadesetoro dece.

— Baš si mi pripremio lepu budućnost. . . Želim da me vratiš mo-
me tati!

— Tata, pa tata! Zapela si za tatu kao da imaš deset godina. Vreme je

da odrasteš. Ne možeš se celog života skrivati iza njega.

— Moj tata će te obesiti kada te uhvati, razbojniče!

Medina se namršti, ali ga je tog trenutka privukao uzbuđeni Pepitov glas.

Medina je okrenuo konja i dojahao do ivice odseka.

Pepito je uzbuđeno pokazivao na drugu obalu Kolorada gde su stajala četiri Indijanca.

— Apači, šefe! — Izgleda da su odmetnici Bele Rukavice.

Medina se još više smrknuo pri pogledu na četvoricu indijanskih odmetnika.

— Možda nas nisu primetili — reče kao za sebe. — Okrenuo se i rukom dao znak ostalim razbojnicima da krenu desno prema šumarku. Međutim, onog trena kada su razbojnici okrenuli konje shvatili su da su opkoljeni sa najmanje stotinjak dobro naoružanih Apača.

Medinin mozak je radio punom parom. Meksikanac dojaha do princeze i žurno joj šapnu:

— Pokrijte se ćebetom preko glave! Ako vas ovi primete, nikada nećete videti sunčane plaže Meksika!

Ana je u sekundi shvatila da su Indijanci još veća opasnost od Medine. Žurno se prekrila vunanim ćebetom i potpuno umirila.

A ispred Indijanaca je izjahao pogubljeni, mršavi, starac, obučen u prašnjavu uniformu vojnika Unije. Nosio je rukavice koje su nekada bile bele i koje su, takođe, pripadale nekom od vojnika Severa. Bio je to izboran Apač, star oko sedamdeset godina, lukavog, lešinarskog lica.

Medina mu je lagano krenuo u susret. Kada je došao na pet metara od njega, zaustavio je konja i podigao ruku u znak pozdrava.

— Čast mi je da pozdravim velikog ratnog poglavicu Apača Belu Rukavicu! — uzviknuo je. — Velika su tvoja dela, a tvoje ime sa strahom šapuću svi belci od istoka do zapada. Od tvoje reči mora presušu-

ju, a od tvog noža i sunce beži u noćnu tminu...

— Previše sereš, Rafael Medina — odgovori suvo ratni poglavica Apača. Nekoliko puta je blago klimnuo glavom, a zatim reče: Znaš, Meksikanče, da mi je neobično drago što sam te pronašao. One puške koje si mi prodao prošle godine ne vrede ni pola lule duvana.

Bela Rukavica je podigao ruku i jedan od Indijanaca iz njegove pratnje donese pušku — igračku koja je pomoću gume izbacivala drveni čep. Bela Rukavica je dograbio igračku i ljutito je polomio na dva dela, a potom bacio ispred Medine.

— I ovim je trebalo da ratujem protiv belaca?! Grdno si me prešao, Rafael Medina i za ovih godinu dana još nisam smislio način na koji ću ti skinuti skalp!

— Polako, Veliki Poglavico! — uzviknuo je uplašeno Medina. — Te puške mi je prodao neki Kinez, Japanac, ne znam ni ja šta je! Rekao je da je poslednje čudo tehnike. Istina, malo sam bio pijan kada sam kupovao, ali sam bio uveren da kupujem pravu robu!

— Ali, kada si shvatio da si prevaren, zašto si je prodao meni?

— U to vreme se uopšte nisam treznio. Časna reč! Eto, spreman sam da ti vratim novac! Daću ti čak i bankarsku kamatu! Nema poštenijeg razbojnika od mene!

Bela Rukavica je ćutao i u toj tišini začulo se kako je Ana Štronhajm snažno kihnula.

— Šta je to? — upitao je Bela Rukavică, pokušavajući da nazre šta se nalazi ispod ćebeta.

— A, to je Pepito kihnuo — odvratio je nervozno Medina.

— Tvoj čovek se nalazi ovde, a kikanje je došlo iz pravca onog konja i one ležaljke.

Bela Rukavica je oprezno sjahao sa konja i pošao prema improvizovanoj nosiljci. Medina je rukom pošao prema revolveru, ali su Indijan-

ci kao jedan reagovali i uperili oružje u njega.

— A šta je ovo?! — upitao je Bela Rukavica i jednim potezom skinuo čebe sa Ane Štrönhajm.

— Ratni plen... — odvratio je nervoznim glasom Medina. — Ta žena je bolesna, poglavico! Ako je dotaknete, dobićete bolest od koje ćete izgubiti muškost!

— Dotakao je ne dotakao, nemam šta da izgubim — reče poglavica i pruži ruku Ani kako bi sišla sa nosiljke. — Ali veliki vrač će znati kako da mi povрати mladalačku snagu.

— Napravićete sebi strašne neprilike, poglavico! — vikao je dalje Medina. — Njen otac je takode moćan poglavica!

— Još bolje. Rodiće mi nepobedive ratnike... — Bela Rukavica se okrenuo i uperio prst u Medinu. — Uzeću je!

— Ne! To ne mogu da dozvolim! Ona je moj ratni plen!

Bela Rukavica se nije mnogo obazirao na Medinine reči. Ponovo je pažljivo osmotrio Anu, a potom ju je počeo stručno pipati.

— Dalje od mene, izlapela starke! — odbrusila je Ana i ošamarila poglavicu.

Bela Rukavica se samo nasmejavao.

— Baš mi treba takva skvo koja zna da upali staračku krv. — Okrenuo se ponovo Medini i rekao: — Daću ti za nju dve koze. Puške koje ne ubijaju ću zaboraviti.

— Ne! — vrisnuo je Medina. — Ta žena nije za prodaju.

— Tri koze! — viknuo je stari Indijanac.

— Ni za čitavo stado koza! — odvratio je Medina. — Šta ja da radim sa kozama?

— Dobro, daću ti jednog konja. Nema nijedne žene koja vredi više od indijanskog konja! Ako ne pristaneš, skalpiraću te i ostaviti da se sušiš na suncu — Bela Rukavica je nimalo nežno počeo da vuče Anu prema konju.

Devojka se divlje otimala, ali bez uspeha. U očajanju, pogledom je tražila Medinu.

— U pomoć! — ne želim da idem sa ovim starcem!

Medina se nemoćno osmehnuo i mahnio rukom.

— Čuvajte čast, princezo... učiniću sve da vas spasem.

Bela Rukavica je gurnuo Anu prema konju i grubo rekao:

— Mnogo otvaraš usta, skvo! Penji se na konja i da te ne čujem! Samo ratnici treba da puno govore. Žena treba da ćuti.

Ana se teškom mukom popela na konja, a potom je u očajanju počela da plače.

Bela Rukavica je uzjahao iza nje i dohvatio uzde.

— Nema potrebe za plakanjem, skvo! Kada mi vrač obnovi muškost, plakaćeš od sreće.

Ne obazirući se više na Medinu i njegove razbojнике, Indijanci su brzo nestali u šumarku. Iza njih je ostao samo oblak prašine.

Utučen, Medina je seo na zemlju i tupo se zagledao u vijugavi tok reke. Tišina je trajala skoro pola časa, a tada se Pepito usudio da mu priđe.

— Ne treba to previše da uzimate k srcu, šefe — rekao je.

Medina kao da ga nije čuo. Pogled mu je bio staklast kada je progovorio:

— Kakva je to ljubav bila... Eh, kako me je samo nežno volela? Kako sam joj samo poklanjao pečurke i šaputao čeznutljive reči?

— Biće još žena, šefe — nastavljao je Pepito.

Kao da se tek tada Medina prenuo.

— Ali ne kao ona! Imali smo sve uslove da postanemo srećni, a tada se umešao taj glupi, matori Indijanac! Taj konjokradica kojeg se i sopstveno pleme odreklo! Ali Rafael Medina nije rekao svoju poslednju reč! Ne, nikako!

Kako je Medina skočio na noge, Pepito je učinio isto.

— Šta ćemo, šefe?

— Pratićemo tog odvratnog, senilnog, podlog starca! Otkrićemo gde mu se nalazi bivak i jedne noći upasti! Ha, kakav ću pokolj napraviti?!

Pepito je prišao konju kojeg su Indijanci ostavili i pažljivo mu se zagledao ispod zadnjih nogu.

— Nema pišu, znači da je žensko...

— O čemu pričaš, budalo?! — uzviknuo je Medina.

— Gledam ovog konja kojeg je ostavio Bela Rukavica. To je kobila. Predlažem da je nazovemo Ana, pošto je dobijena u zamenu za princezu.

— Da daš jednom konju ime moje voljene?! — uzviknuo je Medina, dok su mu se zenice širile od zaprepasćenja.

— Pa, pošteno je, i sami ste čuli da nema žene vrednije od indijanskog konja...

— Ubiću te, Pepito! — uzviknuo je Medina i skočio sa konja na gorostas. Razvila se žestoka borba u kojoj su oba razbojnika dobili po dve modrice ispod očiju. Smirili su se tek kada su se okliznuli i pali u rečni plićak. Njihov pad bio je proprćen gromoglasnim smehom ostalih razbojnika. Međutim, bio je dovoljan jedan Medinin oštar pogled pa da ponovo zavlada idilična tišina.

*

Čitav dan je trebao Lariganu da pronađe tragove Medinine bande. Kada mu je to uspelo, bio je začuđen onim što je iz njih zaključio. Banda je očigledno bila opkoljena većom grupom Indijanaca, ali izgleda da nije došlo do borbe, već su se dve grupe mirno razišle. Indijanci su krenuli prema zapadu, a banditi za njima, mada na pristojnoj udaljenosti.

Lariganu nije ostalo ništa drugo sem da prati trag potkovanih konja. U sumrak istog dana, dojahao je do malog naselja Stampa. Desetak brvnara, dva velika korala i nekoliko centralnih zgrada činilo je celo naselje. Po umornim konjima u koralu Larigan je zaključio da su razbojnici još uvek u gradiću. Njih deset se muvalo ispred kuće obeležene crvenim fenjerom, a drugi deo je opsedao jedinu prodavnicu u centru. Larigan je zaustavio konja ispred krčme i ušao unutra. Desetak starosedelaca je sedelo za stolovima, kao i tri prašjava razbojnika, umorna i pospana. Odabrao je sto u uglu i poručio večeru i piće. Zeleo je da bude što manje upadljiv, zbog mogućeg susreta sa Romanom. Nije ni slutio kakva je sudbina zadesila mladolikog razbojnika.

Tek što je počeo da jede, a vrata su se ponovo otvorila i u krčmu je stupio niski, mršavi Japanac, obučen u tradicionalni kimono. Na leđima je teglio veliku kožnu torbu. Odmah po ulasku u krčmu, svima se teatralno poklonio, a zatim je prišao šanku. Teškom mukom je stavio tašnu na šank i žurno je otvorio. Okrenuo se i raširio ruke.

— Gospodo! — viknuo je. — Čast mi je da vas pozdravim! Ja sam Taidi Sato, predstavnik japanske izvozne firme »Himacu«! Jedin i ovlašćeni predstavnik za američko tržište.

Jedan od kauboja se nacerio i upitao:

— Šta biste vi, žutaći, imali da nam prodate?

— Mnogo toga — nije se zbunio Sato. — Eto, za vas, gospodine, ovaj divni kimono od svile.

Japanac je iz tašne izvukao crveni kimono i šakom prešao preko njega.

— U njemu će vaša koža ponovo moći da slobodno diše, a vaša muškost doći u prvi plan. Žene će se lepiti za vas kao muve, jer je kimono natopljen posebnim erotskim mirisom.

— To ne bih obukao ni pijan! —
odvratio je kauboj.

— A ovo? — upitao je Japanac,
poturivši pod kaubojev nos lepezu.
— Moći ćete da se 'ladite dok pod
vrelim teksaškim suncem terate sto-
ku.

Kauboj se namrštio i procedio:

— Nosi mi ispred očiju te glupos-
ti!

Japanac se zbunjeno osmehnuo i
prišao drugom kauboju. U ruci je
držao požuteli list hartije.

— Gospodine, vidim da celog ži-
vota crnčite za malo novca. Ovaj pa-
pir će rešiti sve vaše probleme.

— Šta je to? — upitao je kauboj,
nasmejavši se. Očigledno je ceo raz-
govor shvatio kao šalu.

Japanac mu se primakao i pover-
ljivo rekao:

— Mapa zakopanog blaga. Nalazi
se na ostrvu hrastova. Potrebno je
samo da je kupite, odete na ostrvo
hrastova i pokupite sanduke sa zla-
tom i dragim kamenjem.

— A zašto to ti nisi učinio, već se
lomataš po ovakvim selendrama?

— Ja sam trgovac, a ne avanturis-
ta... Čujte, šta za vas predstavlja
pet stotina dolara koliko košta ma-
pa?

— Puno. Potrebno je da godinu
dana radim da bih uštedeo tu sumu.
Zaobidi me.

Sato je slegnuo ramenima, ali mu
je, odmah potom, pogled pao na La-
rigana. Došao je do njega i pokazao
mu mapu.

— Na prvi pogled se vidi da ste vi
čovjek od akcije. Kupite mapu i ceo
svet će biti vaš!

— Žao mi je, nisam zainteresovan
— odvratio je Larigan i nastavio da
jede.

Sato je nekoliko sekundi zurio u
Larigana, a potom značajno podi-
gao prst. Preturao je po torbi i izvu-
kao bočicu punu crvenkaste tečnos-
ti.

— Ovo mi ne možete odbiti — re-
kao je. — Miris trešnjinog cveta je

trenutno najpopularniji miris u sve-
tu. Sa njim ćete osvajati žene kao od
šale. Padaće pred vama u nesvest,
praviće vam scene, trovaće se, tra-
žeći samo jedan vaš poljubac, ili bar
pogled.

— U redu, kupiću taj miris! — od-
govorio je Larigan. — Koliko treba
da platim?

— Pola dolara, ali samo za vas.
Imam osećaj da ovo neće biti naša
poslednja trgovina.

— Varaš se, prijatelju — odvratio
je mirno Larigan, stavljajući miris u
džep. — I ovo sam kupio, jer želim
da me ostaviš na miru.

Sato je uzeo novac, a potom,
naklonivši se, vratio do šanka. Cini-
lo se da se za tren smirio ali, kada
su u krčmu ušla trojica Medininih
razbojnika, hitro je dograbio kimo-
no i stavio ga ispred sebe.

— Želite li da obradujete svoje
prijatelje? Da zavedete komšijinu
ženu? Kupite kimono japanske ku-
će »Himacu«!

Pepito je malo pažljivije osmotrio
Satoa i zenice mu se raširiše od iz-
nenađenja.

— Hej, nisi li ti onaj kosoooki gad
koji nam je prošle godine prodao
one puške-igračke?!

Sato je zbunjeno slegao rameni-
ma.

— Mora da se radi o zabuni, gos-
podine...

— Ne, to si bio ti! — urlao je Pepi-
to, približavajući se Japancu. — Me-
ni si prodao onaj lažni eliksir protiv
ćelavosti. Danima nisam izlazio iz
grmlja zbog proliva! Zadaviću te!

— Kontrolišite svoje emocije, gos-
podine... — promućao je Sato, tra-
žeći pogledom slobodan prostor za
bežanje.

Međutim, Pepito ga je dohvatio
pre nego što je uspeo da pobegne.
Ščepao ga je za vrat i počeo da ga
davi. Japančevo žuto lice je dobilo
purpurnu nijansu, a oči su mu se
užasno raširile.

— Odavno sam čekao ovaj trenu-
tak! — brundao je Pepito, nastavljaj-
ući da davi Satoa.

Tog trena, sa njegove desne strane odjeknuo je snažan Lariganov glas:

— Pusti Japanca, ili ćeš ga pratiti u večna lovišta!

Pepito je istog trena pustio Satoa, a potom se lagano okrenuo. Njegove sitne životinjske očice izražavale su mržnju.

— A ko si ti, branitelju žutaća?

— Moje ime nije važno. Ne volim kada takvi volovi maltretiraju slabšaše ljude.

— Želiš li možda da maltretiram tebe? — upitao je Pepito krenuvši prema Lariganu.

Međutim, načinio je tek dva koraka, a u njega je bila uperena cev Lariganovog kolta.

— Načiniš li još jedan korak — reče Larigan, — imaćeš strašnih problema sa glavoboljom.

Pepito se odmakao, ali je ipak preteći podigao ruku.

— Nemoj da misliš da će ti ovo proći samo tako! Dobro sam te zapamtio!

— Izlazi napolje — rekao je odlučnim glasom Larigan. — Tvoji prijatelji neka takode napuste krčmu.

Pepito se kiselo nacerio i glavom dao znak razbojnicima da izađu napolje. Potom je pošao za njima.

Larigan je vratio kolt u futrolu, a Sato ga je zahvalno uhvatio za ruku.

— Vaš sam dužnik do groba! Ta mrcina me ipak ne bi zadavila pošto sam stručnjak za džudo.

— Bolje se pouzdaj u brze noge nego u taj džudo — odvratio je Larigan. Žurno je platio jelo i piće i izašao kroz sporedna vrata na ulicu. Mračnim prolazom između dve kuće došao je do glavne ulice, kada je Pepito, na čelu desetak razbojnika, upao u krčmu. Očigledno je tražio njega. Minut kasnije, razbojnici su ponovo bili na ulici. Pepito je bio posebno ljut, pa je opsovao neku stariću koja je tuda prolazila i nogom udario psa uličara. Potom je, predvodeći razbojnike, pošao prema periferiji naselja.

Koristeći se mračnim tremovima i senkama drveća, Larigan ga je pratio u stopu.

Medina očigledno nije imao nameru da tokom noći nastavlja put, jer je postavio logor u blizini korala, nedaleko od zgrade kupleraja.

Larigan se smestio na maloj uzvišici sa koje je mogao dobro da vidi centralno mesto između šatora.

Nervozan, na ivici hysterije, Medina je šetao oko vatre i pričao sam sa sobom. Kada je ugledao Pepita, uhvatio ga je za revere i rekao:

— Ko zna šta sada onaj matori Indijanac radi sa mojom princezom?! Možda mu je vrač zaista povratio muškost?

— Ne verujem. To su samo priče.

— Ko zna šta joj sada radi onaj senilni, izopačeni Indijanac? Ah, ubiću se!

— Nemojte, šefe. Bili biste najveća budala ako se ubijete zbog jedne žene.

— Šta ti znaš šta je ljubav? Ujutro, još pre sunca, nastavljamo poturu. Napraviću pokolj, masakr! Razumeš?!

— Da... čujte, šefe, u krčmi smo imali problema sa jednim tajanstvenim strancem.

— Kakvim strancem?

— Izgleda kao revolveraš. Visok, namršten, markantnih crta lica... ima strašno velik revolver. Prosto sam se uplašio kada ga je digao prema meni. Neka jeza mi je prošla niz kičmu.

— Misliš li da nemam preča posla od petljanja sa tim tvojim tajanstvenim strancima? Moja boginja je u rukama divljeg starca, a ti mi pričaš o nekim tajanstvenim strancima! — Medina je pljunuo ispred Pepitovih nogu i žurno ušao u šator.

A dvadeset metara dalje, Larigan je grozničavo razmišljao. Već posle prvih Medininih reči bilo mu je jasno da princeza više nije u rukama razbojnika. Morao je preduhitriti Medinu i zato je odlučio da još iste noći odjaše za Indijancima.

Oprezno se povukao do prvih kuća, a potom potražio konja. Približavala se ponoć kada je odjahao iz gradića.

*

O digni se, nepobedivo koplje Sunčevog ratnika! — urlao je vrač oko Bele Rukavice koji je ležao na maloj pločastoj steni. — O, digni se, usrećitelju žena i ponosu svakog pravog ratnika! Podigni glavu i hrabro kreni u boj protiv bele demonke!

Bela Rukavica je odjednom izgubio svako štrpljenje. Žurno je ustao i sočno opsovao.

— Kakav si ti to vrač, Čato? Već tri sata prizivaš sve sile svemira i ništa! Možda uopšte i nisi u stanju da dozoveš Velikog Manitua?

— Jesam, ali vi ste suviše stari, poglavico — odvratio je skrušenim glasom vrač. — Ni Manitu neće da se petlja sa svakim. Mučili biste se i vi, i on i bela demonka.

— Eh, deda će mi se okrenuti u Večnim lovištima. Nimalo nisam na njega. Imao je osamdeset godina, a još uvek su ga zvali Kuronja sa Litl Big Horna.

Vrač je odjednom poskočio i počeo da pretura po torbici u kojoj je držao lekovite trave i amajlije. Izvukao je nekoliko zelenih listova i ponosno ih pokazao poglavici.

— Ovo sam dobio od svog kolege vrača Asturiasa iz Centralne Amerike. Ako je i Manitu zakazao, ovo neće.

— Šta je to? — upitao je Bela Rukavica, pažljivo gledajući listove.

— Ova biljka se zove koka. Potrebno je da pojedete malo lišća i snaga će se vratiti sama od sebe. Ovo je moćna biljka, a Asturias se kune u njeno dejstvo.

— Ništa me ne košta da probam — odvratio je poglavica. Uzeo je nekoliko listova i počeo da ih žvaće. Kada ih je pojeo, seo je na stenu i mirno pogledao Čatoa.

— E, sada mogu samo da čekam. Ako se ništa ne dogodi, izvršiću samoubistvo.

— Ne treba da to uzimate toliko srcu, poglavico. Ta bela skvo je demonka i ona baš i želi da se vi ubijete. Ja nikada ne bih dao onakvog konja za jednu ženu.

— Ta bela skvo me je opčinila onog trena kada sam je ugledao.

Vrač Čato je odjednom živnuo i pokazao prema kraju bivaka.

— Neko dolazi, poglavico!

— Nabiću ga na kolac ma ko bio — odvratio je Bela Rukavica. A u pratnji indijanske straže, do poglavice i vrača dojahao je Mandago Bil. Kiselo se nacerio i klimnuo glavom.

— Neobično mi je zadovoljstvo da vidim velikog ratnog poglavicu Apača. Brda odjekuju od tvojih mudrih reči, a slava je odavno prešla sva brda i doline.

— Ne lupaj, Mandago! — odvratio je poglavica. Odmahnuo je glavom i nastavio: — Znaš li da mi uopšte nije drago što te vidim? More me teške brige i nimalo nisam raspoložen za goste. Da mi jednom nisi spasao život, nabio bih te na kolac.

— Šta je, poglavico? — uzvratio je Mandago, silazeći sa konja. — Zar je to dobrodošlica za čoveka sa kojim si pre samo pet godina hteo da pomešaš krv?

— To je bilo nekad. Čuo sam da jašeš sa onom debelom huljom Rafaelom Medinom?

— Nikako! Misliš li da bih se ja spustio na takav nivo? Mandago Bil je usamljen lovac.

— Šta te dovodi u moj logor?

— Želim samo da prenoćim. Ujutro nastavljam put.

— Dobro. Lezi kraj vatre. Noćas nisam raspoložen za priču.

Mandago je dotakao obod šešira i otišao prema vatri.

A poglavica je ponovo postao mrzovoljan.

— Ko zna šta sada radi bela skvo? Možda joj je već dosadilo da čeka?

Možda se sva upalila od želje, a mene nema?

— Ja mislim da je zaspala — odvratio je mrzovoljnim glasom Čato.

Bela Rukavica je ustao i namignuo vraću.

— Proveriću da vidim šta radi. Ukoliko me opazi, ti budi u blizini da me spaseš neugodne situacije. Ne želim da se osramotim.

Kada je Čato potvrdio, Bela Rukavica je na prstima prišao najvećem šatoru. Unutra je gorela vatra. Ana Štrönhajm je spavala na medveđoj koži. Međutim, bilo joj je očigledno toplo, jer su njene skladno izvajane noge bile otkrivene. Pri pogledu na ovaj prizor, Bela Rukavica je progutao knedlu. Ali, u istom trenu, ispod pojasa mu se javio čudnovati osećaj koji ga nije obuzimao najmanje trideset godina. Zapanjen, okrenuo se i dozvao Čatoa.

— Deluje! Ono lišće deluje! Ti nisi nikakav vrač, već taj Asturias!

— Takva biljka uopšte ne raste u našim krajevima — branio se Čato.

Bela Rukavica ga je snažno odgurnuo.

— Gubi se, nadrilekaru! Bela Rukavica će sada isterati demona iz bele skvo!

Kada se Čato udaljio, poglavica se nakašljao i ušao u vigvam. Ana Štrönhajm se istog trena probudila. Ustala je i povukla se u najdalji deo šatora.

— Šta želiš od mene, starče?! — upitala je uplašeno.

— Ono što želi svaki ratnik od žene — odvratio je ponosno poglavica.

— Odvratni, pokvareni starče! Mislila sam da vi, Indijanci, poštuju te žene!

— Poštenje nema nikakve veze sa onim što će se sada dogoditi između nas. Spremi se, bela skvo, jer ću ti sada pokazati neke poze koje je izmislio lično moj deda!

Ana se povukla još dalje, raširenih očiju zureći u Belu Rukavicu. Zažarenog pogleda, poglavica je la-

gano pošao prema njoj. Međutim, Veliki Manitu mu nije bio naklonjen. Snažan udarac u potiljak istog časa ga je oborio na zemlju. Mandago Bil je pridržao njegovo telo i oprezno ga spustio na medveđu kožu.

Potom je glavom dao znak devojci.

— Brzo, gospodice! Moramo bežati, jer će nam uskoro celo pleme biti za petama!

Ana se nije dvoumila. Ustala je i potrčala za Mandago Bilom. Između šatora, kroz tamu, uspeli su da se provuku pored straže. Stotinjak metara dalje, u isušenom koritu potoka, nalazio se neosedlani konj. Revolveraš ga je hitro osedlao, a potom pomogao Ani da se popne. Minut kasnije, tiho ga je poterao prema severu.

— Beskrajno sam vam zahvalna zbog ovoga — rekla je princeza.

— Tiho, ne treba da mi zahvaljuješ. Zahvaliće mi tvoj otac sa sto hiljada šuštavih zelembaća.

*

Bela Rukavica je otvorio oči da bi se odmah potom uhvatio rukom za potiljak. Pogledao je potom po vigvamu. Kroz mozak mu je prošlo sve što se dogodilo pre nego što je utonuo u nesvesticu. Izašao je iz vigvama i osmotrio zvezde. Svitalo je. Opsovao je u sebi i potražio Čatoa. Vrač je spavao ispod suvog debla. Bela Rukavica ga je udario nogom i viknuo:

— Diži se, vraću! Bela skvo je nestala!

Čatou je trebalo nekoliko sekundi da dođe sebi.

— Kako nestala? Zar nije sa vama?

— Ne, proveli smo ludu noć, a kada sam ja zaspao, ona je nestala! — Bela Rukavica se odjednom nečega setio. Žurno je otrčao do mesta na kojem je trebalo da spava Mandago

Bil. Bio mu je dovoljan jedan pogled na prazan ležaj pa da pobesni.

— Bela demonka je pobegla sa Mandago Bilom! — uzviknuo je, udarajući nogama usnule pripadnike plemena. — Dižite se, bitange!

Za kratko vreme celo pleme bilo je na nogama. Zapenušan od srdžbe, Bela Rukavica je hodao između vigvama i psovao. Čato je išao za njim i pokušavao da ga umiri.

— Zaboravite belu demonku, poglavico. Šteta je samo što ste za nju dali onako dobrog konja. Sada nemate ni konja ni skvo...

— Umukni, muška veštičaro! Bela skvo mora biti moja! Ah, a kada uhvatim Mandago Bila, živog ću ga oderati!

Tog trena, jedan Indijanac je prišao poglavici.

— Bela Rukavice, jedan belac je upravo ujahao u logor.

Još više se namrštivši, poglavica je pošao prema jahaču koji je upravo zaustavljao konja. Lariganu je bio dovoljan jedan pogled pa da shvati da dolazi u zlo doba. Ipak se osmehnuo i podigao ruku u pozdrav.

— Mir, Veliki Poglavico — rekao je. — Pozdrav tebi od čijeg imena drhte planine i urlaju divlji vetrovi...

— Ne lupaj, Džemse Larigane! — odvratio je Bela Rukavica. — Zašto si došao?

— Rekao si mi da uvek mogu da dodem kod tebe. Eto, prolazio sam ovim krajem, pa odlučio da svratim...

— Izabrao si vrlo loš trenutak. Od jutros sam iskopao ratnu sekiru! Odlučio sam da sve belce na koje nađem skalpiram, a kada uhvatim Mandago Bila, celog ću ga oderati!

— Izgleda da ti se nešto mnogo zamerio?

— On je bitanga kao i ti! — rekao je Bela Rukavica i dao znak rukom najbližim indijancima.

Za svega nekoliko sekundi, Larigan je bio savladan i svezan. Indijanci su ga položili na zemlju i ruke i noge mu svezali za pobodene kočeve.

Larigan je pogledom potražio Belu Rukavicu.

— Zar mi je to zahvalnost što sam te pre tri godine izvukao iz onog sanatorijuma za starce?!

— Nema više zahvalnosti! — odvratio je Bela Rukavica, skačući na konja. — Vi, belci, prvi se ne držite zahvalnosti! Vaše reči su nestalne kao prolećni oblaci, a jezik vam je kao u zvečarke! Nadam se da ćeš skončati na suncu!

— Hej, ne ostavljajte me! — uzviknuo je Larigan.

Međutim, Indijanci više nisu obraćali pažnju na njega. Okrenuli su konje i poterali ih izvan logora. Ostao je samo mršavi, šugavi pas, ali i on se, pomirisavši Larigana, brzo udaljio.

Larigan je opsovao i pokušao da iščupa kočice. Međutim, njegovi naponi su bili uzaludni. Nemoćno je opsovao Belu Rukavicu i opustio se. Morao je štedeti energiju i moliti Boga da se preko neba navuku oblaci. Međutim, bio je zaista loše sreće. Na nebu nije bilo ničega sem velike vatrene lopte koja je svojom vrelinom sve jače zagrevala zemlju.

Prošlo je dva časa, kada se Lariganu učinilo da čuje topot konja. Zivnuo je i, podigavši glavu, zaista ugledao veliku grupu jahača koja se brzo približavala logoru.

Rafael Medina po srdžbi nimalo nije zaostajao za Belom Rukavicom.

— Kukavice! Svi su pobegli! — urlao je, obuzdavajući konja na prostoru između dogorelih vatri. Kada se malo pribrao, pogled mu se zaustavio na Lariganu. — A ko si ti?

— Zovem se Larigan... drago mi je što vas vidim.

— Gde je utekao onaj izlapeli, na strani starac?

Larigan je glavom pokazao u suprotnom smeru od onoga u kojem je Bela Rukavica zaista odjahao.

— Nema ni dva časa kako su pobjegli. Izgleda da vas je primetila izvidnica, a Bela Rukavica nije želeo da se upušta u okršaj.

— Naravno, kada zna šta ga čeka! Da li je sa njim bila jedna platinasta lepotica, anđeo najskrivenijih muških snova?

— Aha. Ona i Bela Rukavica su bili izuzetno umorni. Celu noć nisu spavali, a iz poglavičinog vigrvama je odjekivala čudnovata buka.

Rafael Medina je pocrveneo, a potom poplaveo. Šake su mu se osvetnički stisle u pesnicu.

— Pokolj! Masakriraću tog pokvarenog starca!

— Tako je to — reče mirno Larigan. — Nema ničeg goreg od starca kada se povampiri.

Rafael Medina je uperio ruku u pravcu u kojem mu je Larigan rekao da je odjahao Bela Rukavica.

— Napred! Uhvatićemo tog bludnika!

Međutim, Pepito se odjednom stvorio kraj njega.

— Šta ćemo sa tajanstvenim strancem? — upitao je, pokazujući na Larigana.

— Neka istrune na suncu!

— Šteta...

— Hej? — viknu Larigan, tražeći pogledom Pepita. — Nećeš me ostaviti na ovom suncu?

— Naneo si mi mnogo zla. Ja volim čvrstu mušku ruku, ali ti si zaista preterao u onoj krčmi.

— Pepito, ne ostavljaj me u ovoj pustinji!

— Žao mi je... ništa nam nije naklonjeno i nikada ne bismo mogli biti srećni. Možda jednom, u nekom drugom životu...

Kada je Pepito odjahao, Larigan je sklopio oči i sočno opsovao. Mogao je da pretpostavi kakve ga muke očekuju.

Nije imao pojma koliko je vremena prošlo, kada mu se učinilo da ču-

je poznati topot konja. Jezikom je prešao preko suvih, ispucalih usana i jedva otvorio oči.

Taidi Sato je teškom mukom sjahao sa konja i čučnuo kraj Larigana.

— Čudnovati su putevi svetskog biznisa, zar ne?

Larigan se jedva vidljivo osmehnuo i promućao:

— Odveži me...

— Hoću, ali prvo da trgujemo.

— Uopšte mi nije do trgovine...

— Zato što ste vi, Amerikanci, nemaštoviti. Jedan Japanac bi iz tvog iskustva izvukao pouku i organizovao sunčanje i letovanje pod vrelim teksaškim suncem.

— Šta želiš da mi prodaš? — upitao je umornim glasom Larigan, nemajući više snage da se raspravlja sa Japanцем.

Sato je iz torbe izvukao crne sunčane naočari i stavio ih Lariganu na oči.

— Šta kažeš? Samo dva dolara. Da si imao ove naočare, izdržao bi u ovom položaju još najmanje tri dana.

— Kupujem... — procedio je Larigan.

Sato se osmehnuo i žurno presekao veze na njegovim rukama. Potom mu je pomogao da ustane.

— Eto, i vuk sit i konji na broju.

Larigan je potražio svoj šešir, a potom i oružje. Još pola časa mu je trebalo da uhvati konja. U sam sumrak bio je spreman za polazak.

— Kuda ćeš ti? — upitao je Satoa.

— Japanac je pokazao na istok.

— Idem malo da trgujem. Možda ću otići čak do Vašingtona. Čuo sam da su japanske gejše na sve većoj ceni kod stranih diplomata. Za kratko vreme isporučio bih jedan kontigent.

— Možda ćemo se videti — rekao je Larigan, dotakao obod šešira i mamuznuo konja. Pošao je tragom Bele Rukavice.

Ana Štrnhajm je otvorila oči i zagledala se u oblačak koji je lebdeo tačno nad njom. Vreme je bilo mirno, bez daška vetra. U nekoj drugoj prilici, Ana bi zapala u sanjarenje, ali ne sada. Lagano je ustala i zagledala se u Mandago Bila. Revolveraš je bio namršten, siv i ćutljiv. Bez reči joj je pružio limenu šolju sa čajem.

— Hvala — odvratila je princeza. — Gde se nalazimo?

— Iza brda je reka Kolorado — odvratio je suvo revolveraš.

— Trebalo bi da požurimo. Onaj Indijanac će nas goniti na kraj sveta.

— Ostaćemo ovde još koji sat — odvrati revolveraš. — Ovo je mesto zaklonjeno, a Bela Rukavica će postaviti izviđače na svakom brdu.

Anin pogled je skrenuo na jezerce bistre vode.

— Mogu li da se okupam? Nisam se oprala od kada me je Medina oteo.

— Ovo je izvor pitke vode... — odvrati Mandago, sugerišući da voda nije za kupanje.

Međutim, Ana nije delila njegovo mišljenje.

Osmehnula se vragolasto i rekla:

— Kada se okupam, biće još pitkija.

— Ustala je i elegantno došla do obale. Lagano se skidala, bacajući komad po komad odeće na mesto na kojem je spavala. Bluza i suknja su pale na svega pola metra od Mandaga. Revolveraš je progutao knedlu i ustao. Okrenut leđima, počeo je da vežba brzo potezanje revolvera. Bio se potpuno zaneo u posao, kada ga je prenuo Anin glas:

— Hej, da li bi mi oprao leđa?

Mandago je prestao da izvlači kolt. Nekoliko sekundi je ćutao, pre nego što je nesigurnim glasom odgovorio:

— Ja ženama ne perem leđa.

— Zašto, plašiš se da ćeš se razboleti? — upitala je vragolastim glasom Ana.

— Ne... ja sam revolveraš.

Ana je izašla iz vode i stavila ruku na Mandagovo rame. Revolveraš je odskočio kao oparen.

— Šta ti je? — upitala je Ana. — Ne treba da me se plašiš.

— Znam ja vas žene! — odvratio je Mandago, skrivajući pogled. — Vi želite samo jedno: da iz muškarca isisate snagu!

— Ko ti je to rekao? Mama?

— Da, mama! Ona je o tome sve znala.

— Tvoja mama mora da je bila svetica, a sve ostale žene kurve.

— Ne dozvoljavam da tako govoriš o mojoj majci! Niko me nikada nije voleo kao ona.

— Ti više nisi dečak, i morao bi znati da razlikuješ mamu od devojaka. — Ana je iznenada šakom prešla preko skladno izvajanih grudi. — Pogledaj, da li si nekada video ovako lepu devojkicu?

Mandago je krajičkom oka osmotrio Anu da bi odmah ponovo spustio glavu na grudi.

— Ti si prava veštica. Uopšte me ne čudi što je Medina poludeo.

— A ti se ne pališ? Ti si surovi revolveraš?

— Žene donose samo zlo. Odavno sam shvatio da mi je moj revolver jedini prijatelj.

— Trice i kućine! Ti si najobičniji, infantilni, nastrani smotanko! Ponašaj se kao balavac!

Mandago se namrštio i odbrusio:

— Ne volim kada mi to neko kaže! Dvojica poslednjih koji su mi se tako obratili, završili su na groblju.

— Istina najviše boli, zar ne? — Ana je još bliže prišla Mandagu i prstom mu podigla glavu. — Zaboravi da si surovi revolveraš, mamin sin i okoreli razbojnik. Ja sam žena i trenutno mi je potreban muškarac.

Mandago je još jednom progutao knedlu i odgovorio:

— Te reči uopšte ne priliče jednoj princezi. . .

— Da li si nekada spavao sa nekom ženom?

— Hiljadu puta. . .

Ana je iznenada povukla Mandago Bila na pokrivač.

— Hajde, pošto si tako iskusan, želim da me voliš.

Mandago je sve više osećao kako ga obuzima nervoza.

— Ne volim kada žene preuzimaju inicijativu. . .

— Tada je ti preuzmi. . . Hajde, nemoj da obrukaš državu Teksas. Čula sam da su Teksašani strašni ljubavnici.

— Ja uopšte nisam Teksašanin. . .

Ana je otkopčala revolveraševu košulju i noktima mu prešla preko golih grudi. Mandago je odskočio.

— Mislim da bi trebalo da prekinemo! Bela Rukavica bi se mogao pojaviti svakog časa.

— Zar nisi rekao da je ovo mesto bezbedno?

Preterano nervozan, Mandago je nastavljao da smišlja razloge.

— Morao bih još da vežbam izvlačenje revolvera. U ovo vreme uvek vežbam. . .

— Pokušaj da vežbaš izvlačenje onog što poseduje svaki muškarac — odvratila je Ana i ponovo privukla Mandaga uz sebe.

Revolveraš je skoro vrisnuo i odskočio još dalje, ovaj put na bezbednu daljinu.

— Ne mogu tako! — rekao je. — Suviše si agresivna! Žena ne sme biti agresivna, već muškarac.

— Meni je svejedno, samo konačno počni nešto da radiš.

Mandago je piljio u zavodljivo princezino telo, ali je bio potpuno paralisan. Odjednom se uhvatio za glavu i počeo da tetura.

Otišao je do vode i počeo da prskalice.

— Šta je sada? — upitala je Ana.

— Glavobolja! Dobio sam strašan napad migrene. Bolovi su ponekad prosto neizdrživi.

Ana se kiselo osmehnula i lagano počela da oblači. Mandago je osetio grižu savesti.

— Čuj, zaista bih te sredio, ali ova migrena mi rastura glavu.

— Zaboravi — odvratila je Ana.

— U stvari, ne želim da te iskoristim. . . ja sam poslovan čovek! Isporučiću te tvom ocu i zaraditi sto hiljada dolara. Grizla bi me savest, razumeš?

— Da — odvratila je hladno Ana i zevnula.

Nervozan, Mandago je seo preko puta nje.

— Ne želiš više da razgovaraš sa mnom?

— Umorna sam. . .

— Prezireš me, zar ne? Sve ste vi žene iste.

— Čuj, ne moraš da se pravdaš. Boli te glava i tačka. Shvatam.

— Ne, ti me, u stvari, sažaljevaš.

— Mandago je iznenada počeo da plače. Jecao je poput deteta, ridao, dok su mu slinci curili iz nosa. — Jeste, plašim se žena! Ubijao sam u dvobojima najveće bitange, ali nikada nisam smeo da se upustim sa nekom ženom! Jednostavno, nemam samopouzdanja. Sav se izgubim! Čini mi se kao da sam na vešalima!

Ana je uzela Mandagovu glavu u naručje i počela da ga ljulja.

— Hajde, ne treba da plačeš, sve će biti u redu.

— Život je tako surov! — nastavljao je da govori Mandago kroz suze. — Jedino sam se u majčinom zagrljaju osećao sigurnim.

— I sada si siguran. Pokušaj da zaspiš.

Mandago je još malo plakao, a potom utonuo u san. Ana je glasno uzdahnula i položila ga na ležaj. Potom je, po prvi put u životu, glasno opsovala.

Dva časa kasnije, Mandago se probudio. Bio je ozbiljan, namršten, kao da se ništa nije dogodilo. Pogledom je potražio sunce, a potom pokazao na konje.

— Hajdemo. Bela Rukavica je, verovatno, već odavno otišao iz ovog kraja.

U sam smiraj dana, ujahali su u malo naselje Krušilju. Nekoliko Meksikanaca je spavalo na tremu krčme, a više pasa se lenjo vuklo glavnom ulicom. Izgledalo je kao da su i oni uspavani.

Mandago je sjahao sa konja i rekao Ani:

— Ovde, u Krušilji, imam jednog poznanika. Prespavaćemo kod nje, a ujutro nastavljamo dalje.

— Čekaj, idem sa tobom — rekla je Ana, silazeći sa konja.

— Za ženu baš nije preporučljivo da ulazi u krčmu.

— Ništa ne brini. Znam da se snadem u svakoj situaciji.

Mandago je propustio princezu, a zatim i sam stupio u krčmu.

Desetak ljudi, mahom Meksikanaca i meleza, sedelo je za stolovima i kraj šanka. U trenutku kada je Ana ušla, svi su se prenuli.

— Hej — uzviknuo je jedan grmalj. — Da li me moje oči varaju, ili je ovde zaista ušla jedna lepotica?!

— Ne varaju te oči — odvratio je hladno Mandago. — Ova gospodica je princeza, i molim da se tako ponašate prema njoj. Ja sam čuveni revolveraš Mandago Bil.

— Zašto čuveni? — upitao je grmalj. — Ja nikada nisam čuo za tebe.

— Izgleda da u ovom mestu jedino ti previše pričaš? Za Mandago Bila znaju sve bitange od istoka do zapada Sjedinjenih Država.

— Možda znaju neki kokošari — odbrusio je grmalj. — Ti mi ličiš na jednog plačljivka koji je živeo ovde sve do pre dve godine.

— Sada si zaista preterao, mešino — rekao je Mandago i lagano raširio ruke. Prsti desne ruke počеше nervozno da mu podrhtavaju.

— Hajde, potegni revolver, ili ću te ubiti kao psa!

— Potegnuću iz boce — odvratio je grmalj i zaista otpio dug gutljaj iz boce viskija. Sledećeg trena, munjevito je spustio bocu na Mandagovu glavu. Udarac je bio toliko snažan i iznenadan da Mandago nije uspeo ni da trepne. Zakolutao je očima i onesvešćen pao na pod. Grmalj se nacerio i namignuo ostalim prisutnim u krčmi.

— Ovo je već peti stranac kojeg sređujem na isti štos! Ha, a šta ćemo sa ovom lepojkom?

Javio se mršavi sredovečni muškarac, crvenog otečenog lica:

— Mogli bismo da joj uradimo ono što ne radimo našim ženama!

Tog trena, sa galerije je odjeknuo snažan muški glas:

— Da niko nije mrdnuo! Tarakise, odmakni se od gospodice!

Grmalj se namrštio i odstupio od Ane. Pogled mu se potom podigao prema niskom, debeljuškastom čičici sa puškom u ruci.

— Ne valja ti to što radiš, Smit. Ta devojka je moja, pošto sam je osvojio u dvoboju sa ovom skitnicom koja se izdaje za revolveraša.

— Budi miran, Tarakise, ili ću te razneti na komade! — odvratio je čiča. Sišao je sa galerije i, držeći na nišanu grmalja, pomogao Mandagu da ustane. Potom se počeo povlačiti nazad ka galeriji. Ana ga je takode pratila. Otvorio je vrata jedne sobe i gurnuo Mandaga na krevet. Okrenuo se i pružio Ani ruku.

— Kratki Smit, za prijatelje samo Kratki! — predstavio se. — Ja sam vlasnik ove krčme i Mandagov otac.

— Vi ste njegov otac? — začudila se devojka.

— Da, mada se ne vidamo baš često. Uvrteo je nešto u svoju ludu glavu, pa me izbegava.

Mandago je došao sebi i opipao čvorugu na glavi. Pogled mu se potom zaustavio na Smitu.

Zdravo, Kratki.

— Treba da kažeš: zdravo, tata.

— Ti uopšte nisi moj otac, samo jedan u nizu muškaraca koji su živeli sa mojom mamom.

— Ipak sam ti ja tata! — nacerio se Kratki. — Iza svih mojih žena je ostalo bar po jedno dete, pa ne vidim zašto bi Tereza bila izuzetak. Uostalom, da li si se nekada pogledao u ogledalu? Imaš klempave uši na mog dedu, a baburast nos na moju mamu. I zrikav si malo kao i moj stric Rodžer.

— Umukni! — vrisnuo je Mandago i zamahnuo pesnicom. Međutim, samo je očešao Kratkog Smita.

Kratki mu nije ostao dužan, već ga je opalio kundakom puške po potiljku. Mandago se istog trena smirio.

Kratki se nacerio i klimnuo glavom.

— Da sam te tako lemao kada si bio klinac, sada bi od tebe bio pošten čovek, a ne bitanga!

— Zato si lemao mamu! — odvratio je Mandago i, dohvativši vaz u sa stola, snažno udario Kratkog u glavu.

Kratki se zaneo i pao na pod. Međutim, nije se onesvestio. Spremao se već da vrati udarac, kada je ispred njega stala Ana.

— Stanite! Kako se to ponašate? Umesto da se grlite, vi se tučete! Zar je to porodična ljubav?

— On nikada nije čuo za to — odbrusi Mandago. — Tukao me je iz čistog zadovoljstva. Kada bi se opio, vešao me je za bukvu u dvorištu. Čudo je kako sam preživeo.

— Izgleda da te nisam dobro vešao — reče Kratki.

Tog trena, sa ulice se začuo povik:

— Hej, Smite?!

Kratki je kratko pogledao Mandaga i Anu, a zatim prišao prozoru. Na ulici je bilo najmanje dvadeset stanovnika Krušilje. Predvodio ih je grmalj Tarakis.

Kratki je otvorio prozor i viknuo:

— Šta želite, bitange?!

— Znaš ti šta želimo! — odgovorio je Tarakis. — Predaj nam lepoticu, a onog mlakonju, koji se izdaje za revolveraša, zadrži!

— Neće moći! Savetovao bih vam da se razidete ako ne želite da imate posla sa mnom!

— Dobro, sam si tako želeo! — odvratio je Tarakis, da bi odmah potom podigao pušku i opalio metak prema prozoru. Kratki se sklonio u poslednji tren, u trenutku kada je desetine metaka zadobovalo oko prozora.

— Šta žele? — upitao je Mandago, izvlačeći kolt.

— Gospodicu — odvratio je Kratki.

— Samo preko mene mrtvog! — odvratio je Mandago. Prišao je prozoru i počeo da puca na ulicu.

Sekund kasnije, pridružio mu se i Kratki. Pucajući na ulicu, Mandago se tek malo okrenuo prema Kratkom i rekao:

— Tata, želim da ti saopštim nešto vrlo važno, da ne kažem sudbomosno.

— Šta je sad? Mora da te je pogodio metak u glavu?

— Ne... Tata, ja sam se zaljubio.

— U gospodicu Anu?

— Da. Ni sam ne znam kako se to dogodilo, ali ona mora biti moja! Blagoslovi me i oprostiću ti sve šta si radio meni i mami.

— Što se mene tiče, želim ti sreću, ali ta gospodica nije za tebe. Šta bi ti radio sa njom?

— Pa... pričao bih joj... kupio bih joj konja, naučio je da puca.

— Vidi se da nemaš pojma o ženama — odvratio je Kratki, nacerivši se.

Tog trena, u razgovor se umešala i Ana:

— Da li vi to razgovarate o meni?

— Da — odvratio je Kratki. — Moj sin se zaljubio u tebe i želi da se oženi.

Ana se primakla Mandagu i uhvatila ga za okovratnik.

— Šta sada to znači?! Zar me nećeš odvesti mome ocu?

Skrivajući pogled, Mandago je odmahnuo glavom.

— Zaljubio sam se... ne mogu da to objasnim... Mene žene nikada nisu interesovale, ali nešto se dogodilo između nas danas...

— Nije se ništa dogodilo! Želim da me vratiš mome ocu!

Mandago je odmahnuo glavom.

— Bićeš moja ili ničija. Kupiću ti najnoviji model vinčesterke... vodiću te da vidiš gde je poginuo Ajk Klenton...

— Ti si potpuno poludeo! — odgovorila je Ana i ponovo se povukla na bezbedno mesto.

Pucnjava je postajala sve jača, a napadači su zapadali u euforično stanje. Bacili su nekoliko baklji na krov krčme i vatra je brzo zahvatila suvo drvo.

— Treba da bežimo — reče Kratki. — Ovi su potpuno sišli s uma!

— Otići ćemo u Ostin. Tamo me mnogo više poštuju — rekao je Mandago. Vratio je revolver u korice i okrenuo se. Međutim, zenice su mu se raširile od iznenađenja. Ana nije bila u sobi.

— Tata, nje nema!

Kratki se okrenuo i pažljivo osmotrio sobu. Pogled mu se zadržao kod otškrinutih vrata.

— Ili je sama pobegla, ili se neko od bitangi uvukao unutra i na silu je odvuкао.

— To je! — uzviknuo je Mandago i ponovo izvukao kolt. — Otelu su moju lepoticu!

— Hej, lezi dole! — viknuo je Kratki.

Međutim, Mandago više nije slušao oca. Kao pomahnitao je izjurio iz sobe, a malo potom i iz krčme. Kada se pojavio na ulici, onako zapenušan od besa, napadači su zbunjeno zastali.

— Smrt! — viknuo je Mandago i počeo da puca na sve strane. Napadači, predvođeni Tarakisom, bili su iznenađeni ovakvim obrtom. Povukli su se u zaklon.

Dok je Mandago rasterivao građane Krušilje, Ana Štrönhajm je trčala sporednim ulicama gradića.

Želela je da pobegne što dalje od Mandaga i horde pomahnitih muškaraca iz Krušilje. Skoro je uletela u naručje visokom, mišićavom muškarcu. Pokušala je da se otme, ali brzo je bila savladana.

— Polako, gospodice — reče Larigan, oslobađajući je. — Došao sam da vas spasem.

— Dosta mi je već raznih spasilaca!

— Morate se smiriti i slušati me. Ovde iza imam jednog konja za vas. Moramo odmah napustiti Krušilju, pošto su Indijanci Bele Rukavice opkolili gradić i spremaju se da ga napadnu.

— Ana je mirno pošla za Lariganom.

— Odvešćete me ocu? — upitala je.

— Naravno, zašto bih se inače trudio da vas spasem iz opkoljenog grada?

— Vi ste revolveraš?

— Da, i to surov. Zovem se Larigan.

— Nemate nameru da se skoro ženite?

— Ne, imam svog konja i revolver. To mi je dovoljno.

— Neka tako i ostane — odvratila je Ana.

*

Užareni pustinjski vazduh je treperio na suncu. U igri svetlosti i senki, svet je prestajao da bude realan.

Ana Štrönhajm je zaustavila konja i šakom obrisala znoj sa čela.

— Ne mogu dalje! Jašemo već šest časova.

— Idemo do one uzvisine — reče Larigan, pokazujući veliki nanos peska. — Ako me pamćenje ne vara, tamo bi trebao da se nalazi indijanski izvor.

— Koliko je udaljeno najbliže mesto? — upitala je devojka, terajući konja za Lariganovim.

— Tridesetak milja. Ali najviše bih voleo kada bismo mogli da zao-

bilazimo naselja. Bela Rukavica će napraviti pokolj u Krušilji, a potom će krenuti za nama. U naseljima smo suviše uočljivi.

— Moram se okupati, ručati konačno pravu hranu i ispavati se u postelji. Ovako više ne mogu.

— Bolje da izdržite još malo, sem ako ne želite da završite u vrgvamu kao skvo Bele Rukavice.

Devojka je htela nešto da odgovori, ali je ućutala. Pesak joj je za tren ispunio usta.

Pola časa kasnije, Larigan je sjahao sa konja u maloj udolini i naložio Ani da učini isto.

— Gde je taj izvor? — upitala je Ana.

— Ovde — odvrati Larigan, pokazujući suvo pustinsko ulegnuće. — Nije odavno bilo kiše, tako da ću morati malo kopati.

Devojka je prezrivo frknula i sklonila se u senku velike stene.

Larigan je sa konja skinuo mali ašov i počeo da kopa. Kako je bilo izuzetno vruće, morao je da skine košulju.

Ani se povratilo dobro raspoloženje.

— Vi, revolveraši, prilično ste skladno razvijeni?

— Da, mada nije pravilo — odvratio je Larigan.

— Koliko imaš godina?

— Na Divljem zapadu nije red ljude pitati za godine. To je nešto slično kao da si im opsovala majku. — Na dubini od pola metra Larigan je prestao da kopa. Stigao je do sive, blatnjave vode koja se počela lagano bistriti. Posle nekog vremena, usuo je vodu u činiju i prineo je Ani.

— Popijte. Kada ste u pustinji, najbolje je piti vodu dok se odmarate.

— Ovo da pijem?! — uzviknula je Ana, gadljivo piljeći u prljavu vodu.

— Ovo ni moji konji ne bi pili!

— Vaši konji nisu u situaciji u kojoj ste vi. Ako želite da preživite, morate me bespogovorno slušati.

— Nikoga ja ne slušam! — viknula je Ana i demonstrativno prosula vodu.

— Nemojte da histerišete. To je poslednji put učinila moja mama i to u vreme kada sam imao jedanaest godina.

— Sigurno si i ti imao nesrećno detinjstvo i tata te je svakodnevno vešao o bukvu?

— Ne, imao sam detinjstvo kao i sva druga deca. Ne bi se moglo reći da je bilo nesrećno.

Ana je odjednom odmahнула glavom i spustila se u podnožje stene.

— Izvini, zaista sam nervozna. Sve što mi se događa, na mene deluje ubitačno.

— Razumem. Možda bi trebalo da malo odspavaš? Čeka nas naporno jahanje.

Ana je klimnula glavom i sklopila oči, ali nije mogla da zaspi.

Malo dalje od nje, Larigan je presipao vodu u čuturu.

— Šta ćeš uraditi kada dobiješ sto hiljada dolara?

Larigan se osmehnuo i čežnjivo zagledao u sivu traku neba.

— Imam jedan san... želeo bih da otvorim lanac kupleraja na istočnoj obali. Ha, kakav bi to bio posao! Imao bih samo najlepše i najotmenije devojke. Kod mene ne bi mogle da rade droce tipa Lili Dvocevke i Dženi Jama Bez Dna. Ne, bile bi to fine, kulturne cure koje bi morale da prođu određenu obuku. Ljudi bi znali da su to Lariganove devojke.

— Čudna želja. Nikada mi nije palo na pamet da muškarci sanjaju o jednom takvom poslu.

— Muškarci su kao deca. Previše sanjaju, ali se malo snova zaista ostvari.

Ana je iznenada ustala i prišla izvoru. Osmotrla je vodu i okrenula se Lariganu.

— Voda se već dosta izbistrla. Želela bih da se malo okupam.

— To je izvor pijaće vode.

Ana se nasmejala.

— To sam već čula — rekla je i počela da se svlači. Činila je to polako, zavodljivo, naglašavajući svaku oblinu tela.

Larigan je zurio kao hipnotisan.

— Da... obavezno ću morati da uzmem i striptizete... — rekao je kao za sebe.

— Da li sam lepa? — upitala je Ana, rukama prelazeći po bujnim grudima i kukovima.

— Onako... — promućao je Larigan.

— Samo onako? Koliko si ti žena imao u životu?

— Hiljade...

— Ali nikada princezu?

— Bilo ih je svakakvih... ne mogu da se setim.

— Da li bi voleo da sa mnom vodiš ljubav? Nemoj samo reći da nisi Teksašanin.

— Punokrvni. Šta to znači voditi ljubav?

— To je kada se dva tela spoje i uživaju u svim vrstama milovanja.

— Ah, to?! Mi, Teksašani, to zovemo mnogo jasnije.

— Da li si ti dobar u toj igri?

Larigan se nacerio i procedio:

— Svakako. U prvom razredu škole su me zvali Dugi Džems. Taj nadimak nisam dobio samo zbog visine.

— A kako su te zvali u drugom razredu?

— Iz drugog sam pobegao, ali su me drugari na ulici prozvali Tvrđi Lari. Nadimak nisam dobio samo zbog toga što sam u uličnim okršajima bio tvrd orah.

— Shvatam, ali od tada je prošlo dosta vremena. Kako te sada zovu?

— Džems jedan Metak. Taj nadimak... — Znam! Nisi ga dobio samo zbog toga što protivnike ubijaš jednim metkom?

— Tačno.

Ana se tajanstveno osmehnula i pramenom kose zagolicala bradavicu.

— A šta se događa ako taj tvoj jedan metak nije dovoljan? Nekima je potrebno mnogo više. Meni se Divlji zapad dopao upravo zbog toga što se ovde koriste revolveri sa više metaka.

Larigan je odlučno odmahnuo glavom.

— Ne poznaješ me, devojko, inače ne bi pričala takve stvari.

— Želim da te upoznam. Nadam se da ti ne smeta što sam tako direktna?

— Nikako, ja sam uvek bio pristalica direktne akcije! — rekao je Larigan i skočio. U trenu je svukao kožne pantalone i pošao prema Ani.

Devojka je ostala zapanjena, ugleđavši ga golog.

— Nadimci iz detinjstva ti još uvek dobro pristaju!

— Dosta priče, lepojko!

Ana je odjednom ciknula i pobegla iza stene.

— Stani! — viknula je. — Ja sam princeza! Moraš se sabrati!

— A zašto si izazivala?

— Izvini, gledala sam u tebi Mandago Bila! Očigledno je da sam pogrešila!

Larigan se namrštitio i odbrusio:

— Mi, Teksašani, ne skidamo pantalone ako ne planiramo da nešto uradimo.

— Izvini! Rekla sam izvini! — Anin glas je postao skoro histeričan.

Larigan je konačno klimnuo glavom i navukao pantalone. Potom je Ani dodao odeću. Zenice su mu se naizmenično širile i skupljale dok je posmatrao njeno golo telo.

Nastala je neprirodna tišina, u kojoj je Ana najviše prepoznala svoju krivicu.

— Zaista mi je žao — rekla je molećivim glasom, — ali ti si čudo neviđeno! Nikada nisam videla tako razvijenog muškarca! U cirkusu bi zgrnuo silne pare!

— A ja nikada nisam video tako lepu ženu — reče Larigan, spuštajući pogled na zemlju. Iznenada je ustao i otišao do skupa komonika. Kada se okrenuo, u pogledu mu se ocrtavala još veća nesigurnost.

— Ja imam dosta ušteđevine... Možda bih mogao na nekom mirnom mestu kupiti ranč i nekoliko

stotina grla stoke? Na takvom ranču bi mi bila potrebna žena...

— A lanac kupleraja na Istočnoj obali?

— Ne može se sve imati u životu.

— Između nas dvoje postoje ogromne razlike; kultura, vaspitanje, duh i još hiljadu drugih stvari koje čine život. Ti bi pored mene bio nesrećan, kao i ja pored tebe. Bolje da me odvedeš mome ocu.

Larigan je nekoliko sekundi ćutao, a potom mirno klimnu glavom.

— U pravu si. Suviše sam se zaneo. Hajdemo.

*

Sa uperenim revolverom, u ekstatičnom stanju, Mandago je stajao na sredini ulice i vikao:

— Gde ste bitange?! Dodite i borite se pošteno! Ha, nijedan nema petlju da se pojavi pred Mandago Bilom?

Tog trena, koplje se zabilo u pesak ispred Mandagovih nogu. Iz okolnih uličica je mirno izjahalo nekoliko desetina ratnika Bele Rukavice. Sam poglavica je jahao sredinom glavne ulice, sa puškom uperenom u Mandaga. U pogledu mu se ocrtavala pretnja.

— Ja imam petlju da se pojavim pred tobom, Mandago — reče mirno Bela Rukavica. — I ne samo da imam petlju, već javno, u centru ovog smešnog gradića, kažem da si lopov, nitkov i kukavica!

Mandago je progutao knedlu i hitro spustio revolver.

— Drago mi je što te vidim najbolji poglavico Apača... Baš sam se pitao gde si... Neki dan sam suviše žurio iz tvog logora, tako da nisam stigao da te pozdravim.

— Znam, Mandago, da si žurio. Ali ja sam ipak stigao da te pozdravim — Poglavica se kiselo osmehnuo i dodao: — Oduvek sam se pitao ko će ti skinuti skalp, Mandago. Sada znam.

— Polako, poglavice... — reče Mandago, povlačeći se prema vratima krčme. — Mi smo prijatelji, zar ne?

Bela Rukavica nije odgovorio. Iz korica je izvukao nož, a potom opipao sečivo.

— Ne treba da se plašiš, Mandago. Skinuo sam skalp desetinama belaca, tako da si dospeo u prave ruke. Boleće te manje nego kada ti vade zub.

Odjednom je iz bočne ulice odjeknuo promukao muški glas:

— A tebe, Bela Rukavico, boleće mnogo više!

Poglavica se hitro okrenuo i spazio Rafaela Medinu. Debeli desperados je držao poglavicu na nišanu. Isto tako, Medinini razbojnici su opkolili Indijance.

— Gle — reče Bela Rukavica, u sekundi shvativši da se ne nalazi u zahvalnom položaju — moj prijatelj Rafael Medina! Najveći kriminalac Teksasa, najmudrija glava u celom toku reke Kolorado...

— Ne trućaj, Indijanče! — odbrusi Medina. — Zbog onoga što si mi učinio, napraviću pokolj! Danas, na ovom mestu, osvetiću Kastera i Litl Big Horn!

— Ja uopšte nisam bio tamo. U to vreme sam pljačkao jedno selo u Meksiku.

— To je tvoja stvar — reče Medina, a zatim pomeri cev puške prema Mandagu. — Ali prvo ću srediti ovog psa... Ne znam kako si preživeo onaj pad sa stene, ali ovaj me tak nećeš...

Medina se baš spremao da povuče oroz, kada je osetio na slepoočnici hladnu cev puške. Skrenuo je pogled u stranu i spazio Kratkog Smita.

— Do đavola, Kratki Smit! Čoveče, šta ti radiš u ovoj selendri?

— Prodajem piće — odgovori Kratki.

— Ako prodaješ piće, to ne mora da znači da treba da pucaš na stare drugare?

— Znači. Upravo se spremam da tebe upucam.

— Zašto? Šta ti znači ovaj gnojavi kapavac, Mandago?

— Taj kapavac je moj sin — odvrati Kratki.

Medina je progutao knedlu i osmehnuo se.

— Nikada mi nije rekao da si mu ti otac, a bili smo baš bliski.

— Verovatno je imao razloga da ti ne kaže... Hajde, sjaši!

Medina je sjahao i raširio ruke.

— Kratki, ako mene ubiješ, ovde će nastati pokolj. Neće se znati ni ko pije ni ko plaća.

— Takva atmosfera mi baš odgovara — reče principijelno Kratki.

Tog trena, javio se Mandago:

— Tata, možda bismo ipak mogli da se nagodimo sa svim ovim lupežima?

— Zašto da ne? Ja sam uvek bio za dogovor. — Kratki je osmotrio Belu Rukavicu koji samo sleže ramenima.

— Može — reče i Medina. Prišao je sredini ulice i potapšao Mandaga po ramenu.

— Nadam se da se ne ljutiš zbog onog nesrećnog pada sa stene? Radilo se o čistoj zabuni.

Mandago se namrštio i odbrusio:

— Naše lične svade ćemo ostaviti za kasnije. Ja znam zbog čega ste vi ovde. Ali princeza će biti moja!

— Polako! — reče Bela Rukavica. — Ne znam kakvo ti pravo polažeš na nju? Imao sam tu ždrebicu, dok je bila u mom vigvamu, tačno petnaest puta.

— Nije to ništa — ubaci se Medina. — Dok je bila moj zarobljenik, trideset puta me je obradila na francuski način.

— Ne znam kakav je to francuski način — reče pobeđničkim glasom Mandago, — ali gospođica Štrönhajm i ja smo se venčali. Bela Rukavica može potvrditi da su do njegovog ulaska u naselje na sve strane odjekivali pucnji. Bili su to svatovi.

— Nisi baš izgledao veseo — reče Bela Rukavica. — Neka skvo izađe i kaže koji joj je od nas trojice najviše prirastao za srce.

— Nestala je — reče pokajničkim glasom Mandago.

— Kako nestala?! — uzviknu Medina. — Ti, lopove, sakrio si je!

— Nisam. Evo, neka moj tata potvrdi!

Kratki je prišao malom skupu i rekao:

— Da, nevesta je nestala.

Bela Rukavica se odjednom udario po kolenu.

— Znam! Izvidnica je javila da je tokom jutra primetila Džemsa Larigana kako jaše nedaleko od nas. Taj lupež me je pretekao, upao u Krušlju i zdipio lepu skvo! Ko zna šta joj sada radi? Neki momci iz plemena Sijuks su ga prozvali Belac Tri Nože.

— Džems Larigan! — uskliknu Mandago, dok su mu oči užareno svetlele. — Odavno sam želeo da nam se putevi ukrste i utvrdimo ko je bolji na revolveru, ali me je uvek izbegavao!

— Imam predlog — reče Medina. — Najbolje da se udružimo. Kada uhvatimo Larigana i princezu, na licu mesta ćemo odlučiti kome će pripasti devojka.

— Mogli bismo da pošaljemo dvojicu najsposobnijih ljudi ispred nas. Ukoliko pronađu Larigana, sačekaće nas i obavestiti — reče Bela Rukavica.

— Ja ću poslati Rona Zvečarku — reče Medina, i pucnu prstom visokom, mršavom revolverašu.

— A ja Tragača Sakateku — reče Bela Rukavica, pokazavši na još mršavijeg Indijanca. — U stanju je da nožem ubije muvu.

Kada su dvojica prethodnika odjahala, Bela Rukavica se osmehnuo i potapšao Medinu i Mandaga.

— Tako. Mi ne moramo odmah krenuti za njima.

— Mogli bismo da proslavimo savezništvo — reče Medina.

— Da, popušićemo lulu mira...
— i... popiti bure dobrog viskija.
— Baš sam to hteo da kažem —
odvrati zadovoljno Bela Rukavica...

*

Big Spring! — reče zadovoljno Larigan, glavom pokazujući na gradić.
— Ostalo nam je još manje od sto milja do Pekosa.

— Nadam se da ćemo ovde jesti nešto dobro? — upitala je Ana. — Onaj pacov na teksaški način nimalo mi nije prijao.

— Ukusi su različiti — odvrati Larigan. Ošinuo je potom konja i poterao ga prema glavnoj ulici grada.

Na devojčinom licu se pojavilo zadovoljstvo kada je spazila veliki broj radnji. Sjahala je ispred jedne i pozvala Larigana da učini isto. Ovaj je odbio, ali kada je trebalo platiti prekrasnu belu haljinu, ipak je morao sjahati.

— Sto deset dolara?! — zapanjio se. — Kakva je to haljina? Od suvog zlata?

— Hajde, plaćaj — rekla je Ana, prstima prebirajući po naborima haljine. — Ne mogu se u Pekosu pojaviti u ovim ritama.

Larigan je platio trgovcu, a potom pošao prema periferiji.

— Hej, zar nećemo u centar grada? — upitala je Ana.

— Nikako. Do centra ima još desetak radnji i ne želim da ponovo padneš u iskušenje.

— Kuda idemo?

— Kod Fergusona, mog poznаниka. Ima brvnaru malo izvan grada.

— Želim da se okupam, popijem čaj i ručam! — rekla je ljutitim glasom Ana.

— Sve ćeš to moći obaviti kod Fergusona. Uostalom, ne smemo se zadržavati na mestima gde ima mnogo ljudi. Ne sumnjam da su iza nas ljudi Bele Rukavice.

Ana se naoko pomirila sa sudbinom, ali je dobila napad srdžbe kada je ugledala brvnaru.

— U ovome žive ljudi?! U takvim ruševinama ne žive ni moje sluge!

— Ovo je Divlji zapad. Ferguson nikada ništa nije radio u životu i dobro je da ima i ovu brvnaru. — Larigan je dojahao do neugledne brvnare i pozvao Fergusona po imenu. Međutim, niko se nije javio.

— Stara bitanga — zaključio Larigan. — Verovatno je mrtav pijan.

Sjahao je sa konja i oprezno odškrinuo vrata. U maloj prostoriji sem kreveta, klupe stola i velikog sanduka nije bilo ničeg.

Krevet je bio nenamešten, prekriven prljavim indijanskim ćebetom.

Ana je takođe ušla unutra.

— Fuj, kakav smrad! — rekla je gadljivog izraza lica. — Da li je tvoj prijatelj ovo ikada provetravao?

— Ne znam, to pitaj njega. — Larigan je obišao prostoriju i konačno odmahnuo glavom. — Dugo nije bio ovde. Verovatno se zadržao negde u gradu.

— I, šta ćemo sada?

Larigan je pokazao na drvene naćve i rekao:

— U blizini je potok, a ovde pećnica. Možeš ugrejati vodu i okupati se dok se ja ne vratim. Idem u grad da nađem Fergusona i da kupim nešto za jelo.

— Ne bih da ostanem ovde sama. Šta ako taj tvoj prijatelj naiđe?

— Reci da si moja žena i da smo došli u posetu.

Ana je ispratila Larigana do vrata i zabrinuto mu poručila da požuri. Potom se vratila u brvnaru i sela na klupu. Čitavih desetak minuta je sedela dok konačno nije odlučila da se okupa. Pronašla je veliki lonac i pošla prema potoku. Bez obzira što je brvnara bila blizu grada, nije susrela nijednog čoveka. Ta pustoš ju je uplašila. Žurno se vratila nazad, noseći vodu u loncu, a potom je zaključala vrata. Dok je palila vatru psovala je Larigana, Fergusona i

Divlji zapad, ali je ipak uspela. Zadovoljno je obrisala čelo, pomislivši kako je to prva vatra koju je zapalila u životu. Još sat vremena je, potom, čekala da se voda ugrije. Oprala je naćve, a potom počela žurno da se svlači. Nije ni znala da je posmatraju dva para znatiželjnih očiju.

Ron Zvečarka je munuo Sakateku u rebra i procedio:

— Ha, kakva mačka! Nije ni čudo što su naše gazde sišle sa pameti.

Tragač Sakateka je klimnuo glavom.

— Mislio sam da su sve žene debele, prljave i da im sise vise do zemlje.

— Kao što vidiš, nije tako. — Zvečarka je ponovo munuo Sakateku u rebra i nešto tišim glasom rekao: — Mogli bismo je srediti. Ko zna gde je ona bitanga Larigan? Verovatno se opija u gradu. Dok se on ne vrati, mi ćemo se poigrati sa ovom lepoticom.

— Ova skvo pripada Beloj Rukavici — reče nesigurnim glasom Sakateka.

— Gde to piše? Nju svi svojataju, ali još se nikome nije dala. Nas dvojica bismo mogli iskoristiti šansu.

— Ja ne bih. Radije bih gledao kako ti to radiš.

— Videćeš majstora na delu! — reče Zvečarka i jednim udarcem razbi drvena vrata.

Ana je upravo ulazila u vodu kada su se vrata razletela na hiljade komadića. Vrisnula je i poletela prema odeći, ali je Zvečarka bio brži. Odgurnuo je Anu u ugao, a potom se bacio na nju. Međutim, Ana je već imala iskustva sa raznim napadačima, pa se odlično branila. Zarativši modricu ispod oka, Zvečarka je pogledom potražio Sakateku.

— Indijanče, pomози! Ova devojka je gora od sto demona!

Sakateka je priskočio u pomoć, ali su uspeli da smire Anu, tek kada je Zvečarka upotrebio pesnicu.

— Tako, kučko! — opsovao je, svlačeći pantalone. — Više ti neće pasti na pamet da se opireš muškarcu!

Odjednom je iza dvojice nasilnika odjeknuo snažan Lariganov glas:

— Ja ne vidim ovde nijednog muškarca!

Sakateka se prvi snašao. Munjevitost se okrenuo, izvlačeći nož iz rukava, ali ga je Lariganov metak pogodio posred grudi. Uz bolan vrisak, odleteo je na suprotni zid brvnare i zauvek se umirio.

Ron Zvečarka je oprezno ustao i gledajući Lariganu pravo u oči rekao:

— Imaš zaista mnogo sreće, Larigane. Zaista mnogo sreće...

— Zašto tako misliš, Zvečarko?

— Uhvatio si me u nezgodnoj situaciji, sa pantalonama na kolenima. Da smo u istom položaju, u poštenom dvoboju, sredio bih te jednim metkom. Ne traži te samo Mandago Bil da se ogleda sa tobom.

Larigan se osmehnuo krajičkom usana i vratio kolt u korice.

— Napred, Zvečarko. Navuci pantalonu potegni revolver.

Ron Zvečarka se nasmejao i jednim potezom navukao pantalone. Ruke su mu se zatim opasno počele približavati drškama revolvera. Izvukao je samo jedan revolver, ali samo do pola korica, kada ga je pogodio Lariganov metak posred čela. Kao pod udarom munje, odleteo je na zadnji zid i pao kraj Sakateke.

Larigan je vratio kolt u futrolu, a potom prišao Ani. Ležala je na podu, šokirana onim čemu je prisustvovala. Larigan joj je nežno rukom prešao preko modrice na bradi i upitao:

— Kako se osećaš?

— Dobro... — promucala je devojka i pokušala da ustane. Međutim, nije uspela, pa ju je Larigan preneo do kreveta. Pokrio ju je ćebetom, a potom se pobrinuo za dvojicu razbojnika. Kada se vratio u kolibu, sunce je već bilo zašlo na zapadu.

— U gradu ne znaju gde je Ferguson — rekao je Ani. — Kažu da je otišao još pre tri dana i još se nije vratio.

— Da li ćemo ovde prenoćiti?

— Da, put ćemo nastaviti ujutro.

— Voda se ohladila, zar ne?

— Larigan je pipnuo vodu u naćvama i klimnuo glavom.

— U pravu si. Zar se nisi okupala?

— Ne, ovi razbojnici su upali u trenutku kada sam htela da uđem u vodu. Da li bi želeo da je vratiš u lonac i ostaviš da se ponovo ugreje?

Larigan je izvršio devojčin nalog, a potom servirao večeru. Nije tu bilo bog zna šta, ali im je oboma prijalo.

— Bilo bi dobro da imamo malo šampanjca — reče devojka. — Sada smo skoro na sigurnom i mogli bismo da proslavimo.

— Bićemo na sigurnom tek kada uđemo u Pekos. Ova dva razbojnika su verovatno bili prethodnica. Interesantno je da pripadaju različitim bandama, a to može da znači samo jedno: Medina i Bela Rukavica su se ujedinili u želji da te se dočepaju.

— Obojica su luckasti — reče Ana, odlažući tanjir. U pogledu joj se pojavila znatiželja kada je spazila kako Larigan iz torbe vadi malu vrećicu sa nekakvim lišćem.

— Šta je to?

Larigan je slegao ramenima.

— Verovatno služi za pušenje. Našao sam ovo lišće u logoru Bele Rukavice. Mislim da ga zovu koka.

— Zamotaj i meni jednu cigaru. Nikada nisam pušila, ali je vreme da počnem.

Larigan je slegao ramenima i napravio još jednu cigaru. Potom je obe zapalio i snažno povukao dim.

— Uh, prilično jako!

Devojka se zakašljala, ali nije odustajala. Prošlo je nekoliko minuta, a oči su joj postale izuzetno svetle. Lariganove takođe.

Gledajući Larigana kroz spuštene kapke, Ana reče:

— Ne čini li ti se da je svet divan? Da sve igra u bojama, da je sve ispunjeno svetlošću i životom.

— Da, imam zaista čudan osećaj. To mora da je od ove cigare. Ti Indijanci zaista puše prave stvari.

Ana je iznenada ispružila ruku i prstima prešla preko Lariganove mišićave podlaktice.

— Ti i ja... sami na ovom pustom mestu...

— Da, ko zna da li će se ovakav divan trenutak ikada ponoviti.

— Moram ti reći da mi se koža ježi kada te pogledam.

— Imam isti osećaj...

— Čini mi se — nastavljala je kroz poluspuštene kapke Ana — da si ti divlja neukrotiva pantera koja će se svakog časa baciti na mene.

— I ja osećam čudnu snagu — dodade Larigan, uzvrativši devojci milovanje.

— Pa, šta čekaš, pantero? Raskidaj me!

Poput divlje zveri, Larigan je uzviknuo i preko stola se bacio na Anu. Jednim trzajem joj je pocepao odeću, a potom pohlepno počeo ustima da prelazi preko napupelih bradavica.

Raširivši noge, Ana je uhvatila Larigana za dlakave guzove i snažno ga privukla sebi.

— Hajde, životinjo, uzmi me!

Larigan je kriknuo i snažno se zario među devojčine bokove.

Sat kasnije, opijeni sladostrašćem, ležali su goli jedno kraj drugog.

Ana je nekoliko puta prevrnula očima i umilnim glasom rekla:

— To je, konačno, to! Geo svemir sa svim zvezdama mi je eksplodirao u glavi! Bože, baš sam bila blesava! Godinama sam se čuvala za muža, ne znajući šta propuštam.

— I meni je prvi put — reče otvoreno Larigan. — Mislio sam da je to nešto mnogo komplikovanije, ali od toga, u stvari, nema ničeg jednostavnijeg.

— Moja mama je uvek govorila da su najbolje stvari one koje su jednostavne.

— Tvoja mama je bila mudra.

Ana je iznenada šakom prešla po donjem delu Lariganovog trbuha.

— Još! Želim da nadoknadim sve one godine neznanja! Dosta sam bila poslušna tatina kćer, mezimica koja je vreme provodila čitajući knjige i gledajući u zvezde.

— Da, a ja sam oduvek mislio da je biti revolveraš vrhunac onog što jedan muškarac treba da postigne. Sada znam da sam bio daleko od istine. — Larigan je zagrlio devojkicu i nežno je privukao u zagrljaj.

Zvezde su počele da se gase na istoku, kada su se opustili i utonuli u duboki, okrepljujući san. Njihova gola, isprepletana tela obasjao je prvi jutarnji zrak Sunca.

*

Velika grupa jahača je zaustavila konje na maloj visoravni i pažljivo osmotrila gradić.

Rafael Medina je skinuo sombrero i obrisao oznojano čelo. Pokazao je rukom na grad i rekao:

— Big Spring. Naša dva izvidnika su se ili zapila ili završila u kupleraju.

— Ili — nastavi Mandago zloslutno, — naleteli na Larigana. Zvečarka mu nije dorastao.

— Misliš? Zvečarka je ubio do sada sedmoricu revolveraša.

— Vidio sam sedmoricu ubijenih. Svima je metak ušao kroz leđa.

Bela Rukavica je dojahao do Medine i rekao:

— Sakateka ne bi zaglavio u kupleraju, a ni vatrena voda ga ne privlači.

— Tada ih moramo potražiti. Ako su bili u gradu, neko ih je video. — Mandago je mamuzno konja i prvi ujahao u glavnu ulicu Big Springa.

Gradani koji su spazili čudnovatu povorku jahača, žurno su se skla-

njali sa ulice, a prodavci zatvarali radnje.

— To je moć! — reče ponosno Medina. — Osećate li kako drhte? Ako se nešto dogodilo Zvečarki, spaliću ovaj grad do temelja.

Mandago je zaustavio konja kraj krčme i nogom udario Meksikanca koji je dremao na tremu.

— Hej, da li si video mršavog revolveraša i još mršavijeg Indijanca?

Meksikanac je protrljao oči i odmahnuo glavom.

— Ne... koji je danas dan.

— Petak.

— Do đavola, spavam na tremu od ponedeljka! Končita će me ubiti!

Kada je Meksikanac otišao, Mandago je zadržao niskog, povijenog starca.

— Da li ste videli visokog revolveraša i lepu, prekrasnu devojkicu?

Starac je slegao ramenima.

— Video sam jutros nekog tipa. Ličio je na revolveraša. Ušao je kod Bredlija u radnju. Da li je sa njim bila neka devojkica, to ne znam. U mojim godinama me ne interesuju žene.

— Gde je Bredlijeva radnja?

Kada mu je dedica pokazao radnju, Mandago ga je pozdravio i poterao konja.

Bredlijeva radnja se nalazila na samom kraju Big Springa. Zajedno sa Mandagom, sjahali su Medina i Bela Rukavica.

Kad su ušli u radnju, Bredli je zadržao od straha.

— Izvolite! — rekao je histeričnim glasom. — Stojim vam na usluzi. Čime vas mogu poslužiti?

Mandago mu je postavio pitanje koje i starcu u centru grada.

— Da — odvratio je Bredli, — takav gospodin je dolazio i juče i danas. Juče je izvesnoj lepotici kupio haljinu, a jutros je došao po namirnice. Mislim da su odseli u Fergusonovoj brvnari izvan grada.

Mandago je klimnuo glavom, želeći da pođe napolje, ali je Medina upitao trgovca:

— Zašto je ta bitanga kupio haljinu devojci?

— Ne znam. . . njoj se svidela. Na prvi pogled se vidi da je to gospođica koja zna da ceni lepe stvari.

Medina je klimnuo glavom, ali kao da nije imao nameru da napusti radnju. Pogledom je počeo da šeta po izloženoj robi. Konačno je pokazao na veliki platneni suncobran.

— Pošto je onaj kišobran?

— To je suncobran. Služi za zaštitu od sunca. . . petnaest dolara.

— Mnogi si skup! Snizi cenu, ako ne želiš da te ja snizim za glavu.

— Vidi se da ste pravi kupac, čim volite da se pogađate! Eto, za vas tri dolara.

Medina je izbrojao tri dolara, uzeo suncobran i izašao iz radnje. Na licu mu je lebdeo tajanstveni osmeh.

Bela Rukavica i Mandago ga nisu pratili. Odjednom su shvatili o čemu se radi. Bela Rukavica je pokazao na ružičastu haljinu sa žicom i upitao trgovca:

— Pošto je onaj mali vigvam?

— To je haljina, veliki poglavico! Daću vam je za pedeset dolara.

— Nemam tih vaših zelenih papirica — reče Bela Rukavica i na tezu izruči gomilu raznobojnog stakla. — Evo, ovo je bogatstvo! Pre trideset godina sam za ovo šareno providno kamenje dao tri mustanga.

Bredli je odlučno odmahnuo glavom.

— To kamenje više ne važi, poglavico! Bezvredno je!

Bela Rukavica je skinuo sa vrata ogrlicu i stavio je na gomilu.

— Ovo je nagual protiv svih vrsta uroka! Napravio ga je moj predak Mirišljavi Tvor. Ako ni on ništa ne vredi, preostaje mi jedino da ti skinem skalp!

Bredli je pružio haljinu Beloj Rukavici i odmahnuo glavom.

— Evo, nije mi žao. Ova haljina će divno pristajati vašoj skvo.

Bela Rukavica je smotao haljinu i žicu i odmahnuo glavom.

— U ovom malom vigvamu ćemo čuvati našu decu. Za decu je dobro da spavaju odvojeno, jer ratnik se mora svake noći dokazivati u borbi sa skvo.

Kada je Bela Rukavica izašao, Mandago se počeošao po čelu i upitao:

— Čuj, ova dva glupandera su kupila prave gluposti. Ja želim nešto izuzetno. . . razumeš?

Bredli se osmehnuo i ispod tezge izvukao duguljastu kutiju. Otvorio ju je i ukazala se naprava slična kratkom štapu. Na jednom kraju, štap je imao ručicu pomoću koje se okretao oko ose.

— Ovo je prava stvar za sve gospođice čiji su momci i muževi dugo odstuni. Uvoz iz Japana. Zove se veštački zadovoljivač žena. Košta samo trinaest dolara!

Mandago je osmotrio spravu i zbunjeno odmahnuo glavom.

— Ne čini mi se dovoljno ekskluzivno. . . Imaš li ti neki najnoviji model revolvera ili puške?

Bredli je potvrdio i ispred Mandaga otvorio kutiju sa revolverom.

— Brauning specijal ispaljuje šest metaka u roku od pola minuta!

— To je to! — reče Mandago prešućan. — Zapakuj!

Kada mu je Bredli naplatio revolver, Mandago se predomislio i uzeo i uvoz iz Japana. Njega je takođe platio, a potom pošao prema vratima. Međutim, u poslednjem trenu se predomislio i vratio.

— Čuj, ja sam ipak razbojnik — reče. — Vрати mi novac.

— Kako? Platili ste, a sad biste novac nazad? Ne možete se ponašati tako dečinjasto.

— Da li si se nakada trovao olovom? — Upita nervozno Mandago.

Bredli mu hitro vrati novac i još isprati Mandaga do vrata.

Razbojnici su potom poterali konje prema Fergusonovoj brvnari. Opkolili su je sa svih strana, a po-

tom joj se počeli oprezno približavati. Potpuna tišina ih je zbunila, a njihove vode razočarala. Na znak Bele Rukavice, trojica Indijanaca su upali u kolibu, ali samo da bi nešto kasnije izašli i saopštili da unutra nema nikoga. Najstariji od Indijanaca Čitač Tragova U Prašini, prišao je Beloj Rukavici i, pokazujući na brvnaru, rekao:

— Larigan i bela devojka su bili unutra. Bela devojka je htela da se kupi, ali su upala dva muškarca i pokušali da je siluju. Međutim, pojavio se Larigan i obojicu sudio. Potom su on i devojka večerali. Posle večere su popušili po cigaru koke od koje su izgubili pamet...

— I, šta je bilo dalje?! — upita je nervozno Bela Rukavica.

Indijanac je slegnuo ramenima i rekao:

— Šta može da se dogodi kada žena i muškarac izgube pamet? Legli su u postelju i zabavljali se sve do jutra. Rekao bih, po tragovima, da je Larigan te noći čak osam puta bio muško.

— Kopile! — zareža Bela Rukavica.

— Podlac neiživljeni! — prosiktao je Medina.

Mandago nije ništa rekao, ali se činilo da će svakog trena početi da plače.

Jedan od Medininih ljudi je iznenada razbio turobnu atmosferu i rukom pokazao na dve humke na obližnjem brežuljku. Cela družina je odjahala do brežuljka.

— Nešto piše — reče Medina, zagledajući natpise na dve krstače. Okrenuo se potom i pogledao bandu. — Ima li ovde pismenih?

Neki od razbojnika su se glupo nacerili, a drugi zbunjeno sakrili pogled.

— Bando nepismena! — uzviknuo je Mandago Bil i sjahao sa konja. Prišao je prvoj humki i počeo da sriče: »Oooovde... pooočiva Ron... Zve... Zvečarka... nabedeni silovatelj i... umišljen revolveraš«.

Svi razbojnici su počeli da aplaudiraju, a Medina reče:

— Pa, ti odlično čitaš. Nisam imao pojma kakvog sam naučnika imao u svojim redovima.

Mandago je prezrivo pljunuo u prašinu i prišao drugoj humki.

— »Ovde leži... Traaagač Saaakateka, zapeta... Indijanac koji je konačno otkrio da je... meeetak brrrži od... noža«.

— Ta bitanga nam je sudio ljude! — uzviknu gnevnim glasom Bela Rukavica.

— A šta se drugo moglo očekivati? — upita Medina. — Uopšte se nisu držali dogovora, a protiv Larigana, u dvoboju, niko nema šanse.

— Niko? — upita prezrivim glasom Mandago. — Još on nije naleteo na pravog! Ali neće moći da se krije celog života. Biće to dvoboj kakav svet nije video.

Medina nije komentarisao Mandagove reči. Pokazao je u pravcu zapada i rekao:

— Bitanga je iskoristio našu lepoticu i sada žuri da je preda ocu u Pekosu kako bi dobio sto hiljada dolara. Ne verujem da nam beži više od četiri-pet sati. Ako požurimo, uspećemo da ga stignemo pre nego što se domogne grada.

Uz vrisku Indijanaca i psovke Medininih razbojnika, družina je poterala konje u galop.

*

Još desetak milja — reče Larigan, zaustavljajući konja na maloj uzvisini kraj reke.

Ana je pogledala ispitivački Larigana, a potom skrenula pogled ka obali.

— Mogli bismo malo da se odmorimo? Više nema potrebe da jurimo.

— Može, mada ne verujem da je banda daleko iza nas.

Dotali su konje do obale, a potom sjahali. Ana je raširila prekrivač kraj same vode i pozvala Larigana.

— Sedi i odmori se. Da li si umoran?

— Ne manje od tebe — odvratio je Larigan, skidajući čizme.

— Želiš li da ti skuvam čaj? — upitala je devojkica.

— Može — odvratio je Larigan. — Hoćeš li da ti pomognem?

— Ne, samo se odmori. — Devojkica je hitro zahvatila vodu iz potoka, a potom upalila vatru. Njena ljupkost i vedrina nisu mogli da promaknu Lariganu.

— Danas si odlično raspoložena — reče.

— Aha — reče Ana i, okrenuvši se, nežno poljubi Larigana. — Ti si za to kriv. Skuvaću ti čaj kakav se pije na evropskim dvorovima.

Kada je stavila posudu na vatru, devojkica je sela kraj Larigana i zagledala se u mirnu zelenu vodu.

— Kakav divan predeo. Divalj i pitom u isto vreme. Nigde ljudi, samo ti i ja.

— Da, zbog tih predela se nikada nisam odrekao svoje slobode. Ne znam kako ću se osećati ubuduće, kada budem sam. Sve je postalo drukčije.

— Hajde da se okupamo! — reče devojkica, povlaćći Larigana za ruku.

Začas su bili goli i, držeći se za ruke, ušli u vodu. Devojkica je zadrhtala od hladnoće, ali se odmah potom privila uz Larigana. Zajedno su pali u vodu. Iskra uzbuđenja je snažno ponovo buknila između njihova dva tela i ponovo su u samom plićaku potoka postali jedno u eksploziji ljubavnog grča. Sušeći se na suncu, pola časa kasnije, devojkica je lagano milovala Larigana.

— Kada reka više ne izgleda kao reka, a drveće kao drveće, kada nebo dobije belu boju, a oblaci sijaju kao da su od hiljadu zvezda, šta je to?

— Možda je od onog indijanskog lišća? — reče naivno Larigan.

Ana se osmehnu i odmahnu glavom.

— Ne, znam šta je to. Opisano je u svim ljubavnim romanima koje sam pročitala u Evropi. Nama se dogodila romansa.

— Misliš da nam svet više nikada neće izgledati kao ranije?

— Da, upravo to... — Devojkica se iznenada podigla na laktove i oslušnula. — Čuješ li? Kao da čujem topot konja!

Larigan je naćulio uši, da bi odmah potom skoćio i žurno se obukao. Repetirao je u trenutku kada su dva jahaća izašla na uzvišicu iznad potoka.

Na devojčinom licu se, posle zabrinutog izraza, odjednom pojavio osmeh. Lagano je gurnula cev Lariganove puške prema dole i rekla:

— U redu je. To su grof Halštat i oficir tatine garde.

A dva muškarca su dojahala do Larigana i Ane. Ni ne gledajući Larigana, grof Halštat je sjahao sa konja i pritrčao Ani.

— Da li si dobro, draga moja?! Nemaš pojma koliko smo brinuli za tebe!

— Sve je u redu — odvratila je Ana, izbegavajući Halštatovo suviše intimno grljenje.

— Tražili smo te po celom Tekساسu! — nastavljao je uzbuđenim glasom Halštat. — Gust i ja već danima ne spavamo.

— Niste morali toliko da se žrtvujete. Larigan me je spasao bande.

Tek tada se Halštat obratio Lariganu. U pogledu mu se ocrtavao prezir.

— Zadovoljan sam što vidim da ste dobro obavili posao. Možete poći svojim putem. Mi ćemo odvesti princezu u Pekos.

— Polako, ne može to tako... — reče Larigan.

Podigavši ruke, Halštat ga je prekinuo:

— Znam, plašite se da nećete dobiti novac! Saopštite mi adresu na kojoj ćete biti i u roku od deseti dana ćete dobiti nagradu.

Larigan je zbunjeno pogledao Anu, tražeći od nje pomoć. Ana je uhvatila Halštata za rukav i rekla:

— Gospodin Larigan nema nijednu adresu na koju bi mu tata mogao poslati novac. Potrebno je da pođe sa nama u Pekos.

Namršten, Halštat je odmahnuo glavom.

— Nemoguće, draga moja. Ne možeš se u Pekos pojaviti u društvu jednog ubice koji čak nema ni dom. Hajde, dođi do konja, pomoći ću ti da se popneš.

— Ne idem bez Džemsa! — uzviknula je Ana. — Što se mene tiče, niste se morali ni pojavljivati!

— Ipak ćeš ići! — reče Halštat i skoro neprimetno dade znak Gustu. Oficir kraljeve garde kao da je samo to i čekao. Hitro je zamahnuo puškom i pogodio Larigana u potiljak. Bolno jauknuvši, Larigan je pao onesvešćen.

— Šta?! — uzviknula je zapanjeno Ana i počela da udara Halštata po grudima. — Životinjo! Ubico!

Halštat se namrgodio i snažno ošamario Anu.

— Vreme je da ti već pokažem da sam pravi muškarac! — rekao je i, dohvativši je ispod pazuha, gurnuo je ka Gustu. Ovaj ju je podigao i smestio na konja kraj grofa.

— Zbog ovoga se nikada neću udati za tebe! — vikala je i pokušavala da se otme iz Halštatovog stiska. — Gora si životinja od svih onih koje su me proganjale poslednjih desetak dana!

— Udaćeš se, hoćeš — odvratio je Halštat. — Sada znam šta je potrebno vama, ženama. Batine za doručak i ručak, da biste za večeru bile mirne!... Hajdemo, Guste. Ostavi tu bitangu neka skonča!

Lariganu je trebalo pola sata da dođe sebi. Glava mu je bila razbijena, ali ga je ona najmanje bolela. U sebi je osećao da će eksplodirati od srdžbe.

Umio se a potom pošao ka konju.

Međutim, tada se na obronku pojavila velika grupa konjanika. Kada su ga prepoznali, oduševljeno su vrisnuli i zapucali.

U nekoj drugoj situaciji, Larigan bi skočio na konja i pobegao glavom bez obzira, ali je sada osećao potrebu da se bori. Izvukao je pušku i sa dva metka skinuo dvojicu Medininih ljudi. Potom je otrčao do uzvišenja sa kojeg je imao odličan pogled. Još uvek zaneseni, razbojnici su pojurili ka uzvišenju, ali je Larigan ponovo bio izuzetno precizan. Sa pet metaka poskidao je dvojicu Indijanaca i dvojicu Medininih razbojnika. Shvativši da je đavo odneo šalu, konjanici su sjahali i potražili zaklon.

— Nalazi se na odličnom mestu! — reče Bela Rukavica.

— Da — potvrdi zamišljenim glasom Medina. — Čudi me da princeza nije sa njim.

— Mogli bismo ga napasti sa svih strana. Bez obzira na žrtve, sigurno bismo ga se domogli.

— Koliko bi ljudi poginulo? Pet, deset? Taj Larigan slovi za najboljeg revolveraša Teksasa.

— Zar Mandago nije najbolji?

Medina se odjednom tajanstveno osmehnuo. Zaustavio je pucnjavu i provirio iz zaklona.

— Hej, Larigane?! Glupo je da se na ovaj način prepucavamo! Među nama je čovek koji te već dugo traži i koji želi da odmeri sa tobom snagu u poštenom dvoboju!

— Nemam ništa protiv! — odvratio je Larigan i dodao: — Naravno, ako će biti zaista pošten?!

— Najpošteniji! Imaš reč Rafaela Medine!

Nekoliko sekundi je vladala potpuna tišina, a potom Larigan reče:

— Dobro, neka Mandago prvi izađe!

Medina se nacerio i okrenuo prema Mandagu.

— Hajde, konačno ti se pružila šansa da ga središ! O ovom dvoboju će pričati ceo Teksas

Mandago nije bio istog mišljenja. Zbunjeno se počeo po temenu i procedio:

— Danas uopšte nisam vežbao brzo povlačenje kolta. . .

— Kao da je to bitno! Čim izađe iz zaklona, potegni kolt i ubij psa!

— U poslednje vreme, osećam reumu u ovoj ruci kojom potežem. . .

Bela Rukavica se odjednom namrštio i uzviknuo:

— Ne ponašaj se kao baba, Mandago Bile! Izađi i bori se kao ratnik! Pomoli se Manituu i on će te zaštititi!

— Gde? U Večnim lovištima?

— Izlazi! — viknu sada i Medina.

— Nemoj da nas sramotiš. Seti se šta je radio princezi?

Mandagu ni ovo nije uverilo, ali je, primoran, ipak izašao na čistinu. Posle nekoliko sekundi i Larigan je napustio zaklon. U potpunoj tišini, zvuk njegovih čizama je u Mandagovoj glavi dobovao kao zloslutni doboši smrti.

Ugledavši Larigana, Mandago je zadrhtao, a dlanovi mu se od nervoze počeo znojiti. Okrenuo se i pogledom potražio Medinu i poglavicu.

— Počeo je da duva neki čudan vetar. . . — reče.

— To je vetar smrti — dobaci poglavica. — Duva prema Lariganu. . .

— Ne, upravo je promenio smer. . .

A Larigan je samouvereno stao dvadesetak metara od Mandaga i rekao:

— Dakle, ti si taj Mandago Bil, čovek koji želi da se ogleda sa mnom u dvoboju?

— Ja sam navikao na dvoboje u gradu. . . Nikada se nisam borio na ovakvom terenu. . .

— Svako mesto je dobro za umiranje — odvratio je Larigan, probadajući Mandaga čelično-hladnim pogledom.

— U stvari, ja nemam ništa protiv tebe. . .

— Dosta priče! Neka revolveri govore.

— Stani! — uzviknuo je Mandago i pružio obe ruke prema Lariganu.

— Stani, izgleda da mi je kamenčić upao u čizmu. . .

Larigan je prezrivo pljunuo u prašinu i prišao Mandagu.

— Kaži mi, da li si ti šonja ili revolveraš?

Mandago se nije usuđivao da podigne glavu niti da odgovori, ali se zato javio Pepito:

— Ni jedno ni drugo, tajanstveni stranče! On je najobičnija baba!

Larigan je klimnuo glavom i došao do nanosa iza kojeg su se krili Medina i Bela Rukavica.

— Želi li još neko od vaših ljudi da se bori sa mnom?

Medina se kiselo osmehnu i odvrati:

— Svi znamo da si ti najbolji, Larigane. Sudbina nas je stavila u suprotne tabore.

— I meni se čini. Zajedno bismo mogli da učinimo mnogo toga.

— Kao šta? — upita Bela Rukavica.

— Recimo da odemo u Pekos i sravnimo grad sa zemljom. Potom ćemo oteti princezu. Mora biti moja.

— Zašto tvoja? — pobuni se Medina. — Ja sam je prvi oteo! Da nije bilo mene, niko je od vas ne bi ni sreo.

— Ja sam star — reče Bela Rukavica — i, iz poštovanja prema mojoj sedoj glavi, trebalo bi je dati meni.

— A ja? — uzviknu Mandago. — Mene ste zaboravili? Gospodica Ana je jedina žena u mom životu koja me je razumela. Ni mama me nije tako razumela. . .

— Polako! — reče Larigan. — Kada princeza bude sa nama, neka ona odluči kome će pripasti.

— Kako ti je pobjegla? — upita Medina.

— Nije pobjegla, već su je otele dve bitange iz garde njenog oca. — Larigan je otišao do konja i skočio u sedlo. — Dakle, idemo li na Pekos?

Družina Indijanaca i Medininih razbojnika vrisnuše kao jedan i poleteše prema konjima.

*

Kapetan Volter Hil je prineo dvogled očima, da bi ga potom brzo spustio na grudi. Okrenuo se Gustavu Štronhajmu i rekao:

— Izgleda da je vašim problemima došao kraj, Vaše Veličanstvo. Stižu vaša dvojica ljudi sa princezom.

Gustav Štronhajm je skočio sa stolice i zagledao se niz široku ulicu Pekosa.

A u grad su ujahali grof Halštat, Henrik Gust i princeza Ana.

Kralj nije mogao da čeka, pa im je pošao u susret. Ana mu je pala u загрљaj.

— Jadno moje dete! — govorio je kralj, grleći kćerku. — Mora da si se napatila?

— Kako se uzme, oče. Nije bilo preterano strašno.

Kralj se potom okrenuo i potapšao grofa po plećima.

— Svaka čast, Halštate! Zbog ovoga ste zaslužili veliku nagradu!

Ana je obišla oca i stala ispred grofa.

— Ali prvo će je dobiti od mene! — rekla je i, zamahnuvši pesnicom, pogodila grofa u vrh brade. Grof je odleteo u prašinu, čitavih pet metara unazad. Plašeći se slične sudbine, Henrik Gust se sklonio na pristojnu daljinu.

Gustav Štronhajm nije mogao da se načudi.

— Čemu sada ovo, kćeri moja? — upitao je.

— Uopšte me nije spasao Halštat, već čovek po imenu Larigan! On zaslužuje sve počasti i nagrade, a ne ovaj uobraženi debeljko

— Mora da ti je sunce udarilo u glavu, kćeri? Ne bi trebalo da tako nazivaš svog budućeg muža.

— Ako mi on bude muž, skoću sa najviše kule u zamku!

Kralj je zbunjeno slegao ramenima i pokazao prema vozu.

— Vreme je da krenemo. Čekali smo samo tebe. . .

Tog trena, prolomila se snažna pucnjava i na ulazu u grad se pojavilo pedesetak jahača. Predvođeni Lariganom, Medinom, Belom Rukavicom i Mandagom pucali su u vazduh i jurili prema centru grada. Na dvadeset metara od kralja i princeze, Larigan je podigao ruku i družina se ukopala u mestu. No, svi su, do jednog razbojnika, uperili oružje u kralja, kapetana Hila i grofa Halštata.

Kapetan Hil se nije ni najmanje uplašio. Izašao je ispred konjanika i rekao:

— Šta je, momci? Vi biste se malo zabavljali? I mi volimo da se zabavljamo.

Na njegov pokret ruke, iz okolnih uličica je izašlo preko sto vojnika sa uperenim puškama.

Medina se prvi snašao. Raširio je ruke i rekao:

— Izvinjavam se. . . Čuli smo da kralj danas odlazi, pa smo došli da ga ispratimo. . . njega i princezu.

— Da — potvrdi hitro Mandago, silazeći sa konja, — čak smo doneli i oproštajne poklone za princezu!

Mandago je prišao kralju i Ani, naklonio se trapavo kralju, a Ani pružio brauning specijal i uvoz iz Japana.

Ana se osmehnula i odmahнула glavom.

— Hvala ti! Nisi morao da se trošiš.

— Nije to ništa. . . — Odvratio je Mandago i povukao se do konja.

Posle Mandaga, prišao je Bela Rukavica i stavio ispred Ane haljinu sa žicom.

— Neka te ovaj mali vigvam seća na vreme koje si provela u mom logoru.

— Hvala, Veliki Poglavico. . .

Medina se duboko naklonio kralju, a potom pred Anu položio sunčobran.

— Čuo sam da u Evropi stalno pada kiša, pa sam vam kupio ovaj malo veći kišobran. . .

Ana se nasmejala i pogledala oca.

— Zar nisu simpatični? Teksašani ipak imaju svojih čari.

Tog trena, Larigan je stao ispred Ane i kralja. U pogledu mu se ogleдала čvrstina.

Ana je zadrhtala i pogledala ponovo oca.

— Tata, dozvoli mi da ti predstavim čoveka koji me je spasao. . .

Gustav Štrönhajm se osmehnuo i odgovorio:

— Nema potrebe da mi predstavljaš ovog muškarca, Ana. Ja sam ga i poslao da te traži. — Kralj je potapšao Larigana po ramenu i rekao:

— Vrlo sam vam zahvalan što ste mi spasli kćerku. Da li je bilo teško?

— Ne. . . — odgovori tiho Larigan, ne skidajući pogled sa Ane.

Devojka je znala šta ovaj pogled znači. Uхватила je oca za rukav i rekla:

— Tata, moram ti saopštiti nešto vrlo važno. Tiče se Larigana. . .

— Bez brige, dete moje! — odvratio je odlično raspoloženi Gustav Štrönhajm. — Larigan će ovog trena dobiti novac, a nagradiću i tvoje prijatelje.

— Ne. . . tiče se Larigana i mene. . .

Kralj se tek tada zamislio.

— O čemu se radi, mila moja?

— Pa, nama se dogodila roman-sa. . . Mi se volimo.

— Šta? . . . Ha, mora da se šališ, Ana? Pazi šta pričaš, ovde je Halštat. . .

— Baš me briga za njega! Ja volim Džemsa!

— Sunce ti je udarilo u glavu. . .

— Nije! Larigan voli mene i ja volim njega! Želim da nam daš tvoju blagoslov!

Kralj Štrönhajm više uopšte nije bio dobro raspoložen. Nekoliko se-

kundi je ćutao, a potom se snašao i rekao:

— Da li bi ušla u voz! Želim da pričam sa Lariganom kao muškarac sa muškarcem.

— Dobro, ali kratko. — Ana se okrenula i pošla prema vozu.

Gustav Štrönhajm je pogledao Larigana i upitao:

— Da li i vi volite Anu?

— Da.

— Sviđa mi se vaša odlučnost, Larigane, ali brak moje kćerke nije samo njena stvar, već moram da mislim i na kraljevstvo. Vidite, u Evropi su sve preuzeli trgovci i prete da preotmu i moje kraljevstvo. Ani je potreban dobar čovek, brak sa grofom Halštatom koji je prilično bogat.

Idući od voza i noseći u rukama sanduk sa novcem, grof Halštat se ubacio u razgovor:

— Upitajte ga o poreklu, Vaše Veličanstvo!

Kralj je pogledao Larigana i upitao:

— Ko su vam bili roditelji?

— Mama domaćica, a tata farmer. . . ali, ja sam rano otišao od kuće. . .

— Imate li neku titulu?

Larigan je zbunjeno uzdahnuo, da bi se odmah potom setio:

— Da! Ja sam najbrži revolveraš Teksasa!

— Samo to?

— Možda i celih Sjedinjenih Država. . .

Kralj se osmehnuo i rekao:

— Nema potrebe da razgovaramo o takvim stvarima. Nadam se da ste shvatili da ću ja odlučiti za koga će se Ana udati i da to zavisi od mnogo čega?

— Da. . . tako izgleda.

Halštat je uzeo novac iz sanduka i pružio ga kralju. Ovaj ga odmeri u ruci i pruži Lariganu.

— Vaših sto hiljada dolara. Pošteno ste ih zaradili. — Kada je Larigan uzeo novac, još jednom ga je potapšao po ramenu. — Shvatate,

Ana se mora udati za čoveka plave krvi i to bogatog čoveka?

— Želim vam srećan put — odvrati Larigan tiho.

Kralj je želeo još nešto da kaže, ali se očigledno predomislio. Mahnuo je i žurno pošao prema vozu.

Sa prezrivim izrazom na licu i rukama punim novca, Halštat je ušao među Indijance i Medinine razbojnice.

— Dodite! Kraljevom milošću, danas vam je srećan dan. Svaki od vas će dobiti po petsto dolara!

Nastalo je neopisivo oduševljenje, ali neki ljudi se nisu previše veselili.

Larigan je seo na trem. krčme i, zamišljena lica, zagledao se u prašinu.

Medina, Mandago i Bela Rukavica su prišli i seli kraj njega.

— Princeza je, ipak, najviše volela tebe — reče, konačno, Medina.

Kako Larigan nije odgovorio, javio se Bela Rukavica:

— I pravo je. Šta bi takva skvo sa jednim starkeljom kakav sam ja i kome je duša više u Večnim lovištima nego ovde.

Konačno je progovorio i Mandago:

— Žene, žene. Kome su one donele neko dobro? Dobro mi je moja mama govorila da se nikada ne petljam sa njima.

Larigan je podigao glavu tek kada je voz označio polazak. Pogledom je brzo prešao po prozorima vagona i učinilo mu se da je video Anu. Ustao je i podigao ruku, ali voz je već nestajao iza okuke. Misleći da Larigan pozdravlja njega, poslednji kočničar je podigao ruke i mahao sve dok voz nije nestao iza poslednjih kuća.

Larigan je ustao i, uhvativši konja za uzde, mahnuo rukom Medini, Beloj Rukavici i Mandagu.

— Pa, momci, vreme je da se razidemo.

— Polako! — reče Medina. — Zar ćemo se razići tek tako? Nas, ipak, nešto veže. Voleli smo istu ženu.

— To je prošlost — odvrati Larigan, penjući se na konja.

— Možda, ali ako se ikada sretne-mo želim da to bude prijateljski susret. Isto tako, ako ti ikada bude bila potrebna neka pomoć, slobodno mi se obrati.

— I meni — dodade Mandago.

— I meni — potvrdi Bela Rukavica. — Ja sam star, ali ako se uskoro pridružim mojim precima i tamo ću misliti na tebe.

— Hvala vam, ali ne verujem da ćemo se sresti. Odlazim u Kaliforniju. Planiram da otpočnem veliki posao. Sa skitnjom je gotovo. — Larigan je dotakao obod šešira i poterao konja prema izlazu iz grada.

Medina je pljunuo u prašinu i prokomentarisao:

— Eto šta je žena napravila od njega. Odlučio je da postane pošten građanin.

— Možda je vreme da se i mi razidemo? — upita Bela Rukavica.

— Da — potvrdi Mandago, — ali prvo ćemo proslaviti rastanak.

Dok se družina opijala viskijem u krčmama Pekosa, Larigan je izjahao iz grada i krenuo prema severu. Bližila se noć, kada se zaustavio kraj pitomog potoka i odlučio da prenoći. Rasedlao je konja, upalio vatru, a potom usuo vodu u posudu. U trenutku se setio čaja koji je zajedno pripremao sa Anom i još se više oneraspoložio. Naslonio se na staru vrbu i zagledao u plavu traku horizonta koja je postajala sve tamnija. Njemu se činilo da tako i njegova duša tamni, tone u nekakav bezdan iz kojeg nema izlaza ni spasa. Iz takvog depresivnog raspoloženja odjednom ga je trgnuo topot konja. Okrenuo se i ugledao Japanca Satoa.

Večno nasmejan Sato je nekoliko puta klimnuo glavom i upitao:

— Ima li vrućeg čaja za umornog putnika?

— Nisam kuvao čaj.

— A nešto za jelo?

— Imam suvog mesa — odvrati Larigan, ustajući sa trave. Otišao je do bisaga i izvukao paket sa hranom.

Japanac je bio gladan, tako da su narednih desetak minuta protekli u tišini.

— Nešto si neraspoložen, prijatelju? — upita, konačno, Sato. — Da, neraspoložen sam — odvrati mrzovoljno Larigan.

— Za čoveka koji ima sto hiljada dolara trebalo bi da skačeš do neba.

— Već si saznao?

— Ujahao sam u Pekos malo pre nego što si ti otišao... Znaš, namerom sam te pratio. Imam za tebe dobru poslovnu ponudu.

— Želiš da mi izvučeš novac?

— Ne, nikako! Uortačićemo se. Ja imam, isto tako, nešto oko sto hiljada dolara.

— O kakvom se poslu radi?

— Znaš, neki dan sam razmišljao šta je najpostojanije u ljudskoj rasi i zaključio da je to pokvarenost. Dobrota je nešto što se retko događa.

— Predi na stvar — promrmlja Larigan, umoran Satoovim okolišanjem.

— Kocka! — reče Sato, pucnuvši prstima ispred Lariganovog nosa.

— Želiš da uložimo novac u kockarnicu?

— U desetine kockarnica! Stvorićemo od jednog jedinog mesta svetski centar kocke!

— Ja sam više zainteresovan za kupleraje...

— Gde ima kocke ima i kurvi. Slušaj, imam viziju i ti moraš pristati! Biće to nešto što svet nije video!

— Gde nameravaš da stvoriš taj svetski centar kocke?

— U blizini Santa Fea se nalazi jedno veliko i napredno selo. Zove se Las Vegas...

— Las Vegas? To je selendra.

— Selendra dok se mi ne pojavi. Zemlja je vrlo jeftina i dobićemo je za malo para. Kada je otkupimo, počecemo da zidamo i zidamo!

Zgrada do zgrade biće kockarnica, kupleraj, krčma i tako ceo grad.

— Za to treba više novca od dvesta hiljada dolara.

— Ako nam ponestane novca, udružićemo se sa jednim Sicilijancem. Čovek je zainteresovan.

— Ne znam, morao bih da razmislim...

— Nemaš šta da misliš! Posao je čist kao suza, a za koju godinu ćeš biti najbogatiji čovek Amerike.

Larigan je nekoliko sekundi ćutao, a potom sleže ramenima.

— Razgovaraćemo o tome sutra. Danas nisam raspoložen za priče o bogatstvu. Shvatio sam da nije sve u novcu.

Sato se nasmejao i seo kraj Larigana.

— Znam o čemu se radi. Oni razbojnici u Pekosu su mi sve ispričali. Princeza je otišla iz tvog života...

— ... zauvek — dodade tužnim glasom Larigan.

— Nikada nemoj biti tako siguran. Nijedan problem nije nerešiv.

— Kako to misliš?

— Pre desetak dana sam ušao u jedan dosta sumnjiv posao oko prebacivanja meksičkih izbeglica u Sjedinjene Države. Prebacivao sam ih preko granice u mrtvačkim sanducima. Pa, prilikom transporta, jedan kovčeg je pao sa kola i otvorio se. Tip je na moje oči, pod vrelin tek-saškim suncem jednostavno izgorio! Posedujem njegove dokumente iz kojih sam saznao da je iz Evrope. Ti dokumenti bi ti mogli pomoći.

— Misliš?

— Uveren sam. — Sato se tajanstvenonasmejaoi odmahnuo rukom.

— Ali o tome ćemo sutra. Verovatno ćeš i ti biti raspoloženiji za Las Vegas.

*

Velika masa priprostog puka, sluga i trgovaca tiskala se oko ulaza u zamak „Štronhajm“. Dvadeset stražara je održavalo red, nimalo nežno

odgurujući masu sa pokretnog mosta.

Bela Rukavica je udario laktom prljavog slugu kraj sebe i upitao:

— Šta se događa unutra?

Sluga je prezrivo pogledao Belu Rukavicu i, umesto odgovora, upitao:

— Kako si to obučen starče? Ličiš na lik iz romana Karla Maja.

— Pitao sam te šta se događa u zamku?

— Danas je poslednji dan prosidbe kraljeve kćeri Ane. Ukoliko se niko ne pojavi do podne, princeza će pripasti trenutno jedinom proscu grofu Halštatu.

— Zar je princeza tako ružna, pa je niko nije pozeleo?

— Ne, već grof Halštat ima dobro organizovanu tajnu službu. I jedan baron iz Vitenberga je hteo da zaprosi princezu, ali je, nema tome puno dana, osvanuo mrtav. Grof ništa ne prepušta slučaju.

Bela Rukavica je klimnuo glavom i povukao se iz prvih redova. Izvukao se na čistinu i, zabrinuta lica, prišao Mandagu, Medini i Lariganu.

— Neće biti baš lako. Ovi stražari na kapiji su izgleda ljudi od onog debelog grofa — reče Bela Rukavica, pogledavši Larigana. — Verujem da će pokušati na sve načine da te spreče da uđeš u zamak.

— Vas trojica biste mogli da raskrčite put. — Larigan je zategao purpurno odelo i svilenom maramicom obrisao nos. — Ja se ne smem isprljati.

— Postao si preveliki kicoš! — reče Mandago.

— Hajde, došli ste da mi pomognete, zar ne?

— Da, ali nismo imali pojma da ćeš se toliko praviti važan — reče Medina, proveravajući revolver. — Čim se vratim u Sjedinjene Države, napašću sa bandom taj tvoj Las Vegas.

Larigan se nasmejavao i pokazao prema mostu.

— Hajde, napravite mi put.

Sa sekirom u ruci Bela Rukavica je prvi krenuo, a za njim Medina i Mandago. Larigan ih je pratio na pet metara razdaljine.

Udarajući držaljem sekire levo i desno, Bela Rukavica je napravio prolaz među okupljenim svetom. Onog trena kada su stupili na most, u njih je bilo upereno dvadeset kopalja.

Henrik Gust je iskoračio i osmotrio ih sa visine.

— Kud ste navalili, cirkusanti? Želite li da vas bacim u tamnicu?

— Pogledaj malo bolje koga imaš pred sobom, smotanko! — reče Mandago.

Medina se nacerio i dodao:

— Ili nas možda ne prepoznaješ? Trebalo je da povedem Pepita, njega bi odmah prepoznao.

Henrik Gust je pažljivije osmotrio pridošlice, da bi mu se zenice raširile od iznenađenja.

— Vi?! Ne mogu da verujem!

— U tom slučaju se skloni, ako ne želiš da te mi sklanjamo! — reče Bela Rukavica.

— Danas je svečan dan... danas treba da se objavi udaja kraljeve kćeri...

— Baš zbog toga dolazimo — reče Medina. — Mi imamo momka za ženidbu. On je grof.

— Koga?

— Mene — reče Larigan. — A sada se skloni ako ne želiš da te istresemo iz gaća.

— Garda! — viknuo je odjednom Gust. — Sredite ove skitnice!

Dvadeset kopljanika pojuriše da izvrše Gustovu naredbu, ali naleteše na tri prekaljena borca. Medina i Mandago su osuli paljbu iz revolvera, a Bela Rukavica se bacio na četvoricu najbližih gardista. Larigan nije mogao da izdrži pa je priskočio Gustu i hitro ga razoružao. Potom ga je dovukao do ivice mosta i počeo da ga gura prema opkopu.

— Spremi se za kupanje, Henrik!

— Milost, ne znam da plivam!

— Poslednje je vreme da naučiš
— odvratio je Larigan i gurnuo ga u kanal.

Za to vreme, Bela Rukavica, Medina i Mandago su čudnovato lako izašli nakraj sa gardistima. Potpuno su ih razbili, a potom osvojiše i kapiju. Medina je skinuo sombrero, teatralno se naklonio prema Lariganu i rekao:

— Izvolite, grofe! Vaša lepotica vas čeka.

Dok se sve to događalo ispred zamka, u velikoj dvorani kralj Gustav Štrönhajm, njegov stric Vilhelm i grof Halštat gledali su na veliku kazaljku sata.

— Još sedam minuta do podneva — reče Halštat. — Mislim da više nema potrebe da čekamo. Vreme je da se izađe pred narod i objavi da ćemo se princeza i ja venčati...

Vilhelm Štrönhajm se namrštio i, prišavši najbližim vratima, oprezno ih otvorio.

— Mila, izađi. Vreme je skoro isteklo.

Ana je obrisala uplakano lice i izašla iz sobe. Nije ni pogledala Halštata, ali se zato obratila Gustavu i Vilhelmu Štrönhajmu:

— Ne želim da se udam za njega! On je manijak!

— Uopšte ne znam šta znači ta reč, dete moje — reče kralj. — Uostalom, zar nismo dugo čekali? Više te niko nije zaprosio sem grof Halštat.

— A znaš li zašto?! Zato što je sve potencijalne prosce oterao ili otrovao! Zar ćeš me dati jednom ubici?!

Tog trena su se otvorila vrata i u dvoranu je stupio Medina. Iza njega su se pojavili Mandago i Bela Rukavica.

Medina je skinuo sombrero i duboko se poklonio.

— Vaše Veličanstvo, mi smo se upoznali pre godinu dana, ali sada dolazim službeno. Da li je ovo mesto na kojem se prijavljuju prosoci?

— Da... — potvrdi zapanjeni Gustav Štrönhajm.

— Dozvolite mi, u tom slučaju, da predstavim svog gospodara i prosca... hm, grofa Vlada Cepeša od Transilvanije!

Larigan je ušao u dvoranu i takođe se poklonio. Onog trena kada ga je ugledala, Ana mu je poletela u susret. Pali su jedno drugom u zagrljaj.

— Šta je ovo?! — uzviknuo je Gustav Štrönhajm.

— Izdaja i prevara! — zaurao je grof Halštat.

— Polako — reče Medina i poturi pod kraljev nos dokument. — Evo, ovde lepo piše da je gospodin Džems Larigan novi grof Cepeš. Naime, Larigan nije ni imao pojma da u dalekoj Transilvaniji ima ujaka. Šta ćete, takve stvari se događaju.

Kralj je pažljivo pročitao dokument, a potom ga vratio Medini.

— Istina je... samo, ja moram znati kakvo je imovinsko stanje budućeg zeta.

— Za to ne treba da brinete. Grof Cepeš je jedan od najbogatijih ljudi Amerike. Čitav jedan grad mu pripada, a mesečni prihod se kreće između pet i deset miliona dolara.

— Ne znam šta da kažem...

— Prevara! — vrištao je i dalje Halštat.

Bela Rukavica mu je odjednom prineo sekiru blizu lica i upitao:

— Zašto tako vrištiš? Želiš li da te skalpiram, pa da tek onda prestaneš da izigravaš histeričnu skvo?

Halštat je ućutao, a kralj je nekoliko puta udario dlanom o dlan i pogledao Anu koja je još uvek bila u Lariganovom zagrljaju.

— Tebe, kćeri, očigledno ne treba da pitam da li pristaješ da se udaš za Lari... grofa Cepeša?

— Ne, tata! — odvratila je oduševljeno Ana. — Ovo je sve kao u bajci!

Larigan je uhvatio Anu za ruku i obratio se kralju:

— Ako dozvolite, Vaše Veličanstvo, princeza i ja bismo se povukli u vrt. Imamo toliko toga da ispričamo jedno drugom...

— Idite, deco — reče Gustav Štrönhajm.

— I ja odlazim! — uzviknuo je demonstrativno Halštat. — Zauvek!

— Niko neće plakati za tobom — reče Gustav Štrönhajm. Kada je Halštat izašao iz dvorane, uzeo je pehar i visoko ga podigao.

— Želim da nazdravim mojoj kćeri Ani i... grofu Cepešu. Želim im sve najbolje!

Bela Rukavica je podigao pehar i nazdravio:

— Ja im želim da ih dobri duhovi prate na svim njihovim putevima!

— A ja — nastavi Mandago — da žive dugo i srećno!

— ... i da imaju najmanje dvadesetoro dece! — završi Medina.

kraj

ČISTAČ PRUGE

1

Gus popi pivo iz čaše i ustade od stola.

Zagledan u daljinu, mirno je navlačio rukavice na ruke. Gledao je kroz prozor i nije mario za zaprepašćenje svog prijatelja Miča Mikomba, koji se nije hteo podići od stola.

Gus je bio visok čovek odmerenih pokreta. Lice mu je već bilo ispunjeno borama u koje su se upleli bezbrojni sitni i manje sitni ožiljci. Nenegovana crna brada pojačavala je izraz samouverenosti koji je naprosto zračio iz cele njegove osobe.

Uspravna tela, isturenih snažnih prsa, širokih ramena i bezizražajnog, ledenog lica, odavao je utisak čoveka koji ne zna šta je to smeh i nežnost.

Odelo koje je nosio, nepažljivi posmatrač bi lako mogao proceniti kao: prnje! no, to sigurno ne bi bila pametna procena.

Široko kožno odelo već je, zaista, bilo iznošeno, ali mu je tek sada postalo zaista udobno. Bez mnogo estetskih finesa, Gus je odelo načinio prikladnim za svaku kretnju. Bilo je dovoljno široko da ne ometa pokrete, ali i da ne bude preteško, masivno.

Lakirane oficirske čizme bile su bez mamuza. Revolver u koricama bio mu je uvezan, da ne ispadne.

Nikamo ne žureći, Džimi Gus se okrenu prema svom prijatelju.

Mikomb raširi ruke.

— Zar to zaista želiš? — pitao je grubim glasom.

Gus klimnu glavom.

Tanke kožne rukavice konačno je podesio da mu ne smetaju prstima.

Izvadio je iz džepa tabakeru i odabrao tanku cigaretu.

Ugodan dim cigarete se osetio u celom salunu, jednoj od najgorih rupa u gradu.

— To je izazivanje! — upro je Mikomb prstom u Gusovo nasmejano lice.

— Da...

— To nije u redu... nije...

— On je mene izazvao — odmahnu glavom Gus, rešen da ne promeni svoju odluku. — Zapretio je da će uništiti svakoga ko takne njegovu mašinu.

— Svejedno! — nije hteo popustiti ni Mič Mikomb. — On zna da si ti ovde, u gradu. Paziće. Mi smo mogli odabrati neki drugi voz. Možemo i ovaj propustiti. Navečer ide jedan za San Antonio. Možemo krenuti njime. Dugo nismo bili tamo, a svejedno nam je u koji grad idemo...

— Ne zanima me... — odmahnuo je Džimi Gus rukom i povukao dim iz cigarete.

Sporim, skoro lenim koracima, krenuo je prema izlazu iz bedne krčme. Strugotina je bila puna opušaka, pljuvački i kojekakvih odbačenih predmeta. On otvori vrata i izađe na trem.

Pre gotovo sat vremena kiša je prestala i ugodna svežina je ispuni-la vazduh.

Džimi Gus prekrsti ruke na grudima i mirno počeo osmatrati celu glavnu ulicu. Pod vrelinim sunčevim zrakama kaljuga se sušila.

Do dolaska voza iz Bonusa, koji će odmah nastaviti dalje na severo-istok, za Ebilejn, ostalo je još pola sata.

Gus je čuo Mikombove korake na tremu.

Njegov prijatelj nije imao ni ponašanje ni izgled tako opasnog čoveka. Mikomb je bio popustljiv, kada bi morao takav biti. Da se plašio neprilika ne bi živeo ovakvim životom. Ali, iako se nije plašio, nije ni voleo da sam gura svoju glavu u torbu.

Mikomb zastade uz Gusa i pljunu s trema na prljavu ulicu.

— Znaš li da je i Erlanger ovde?
— upitao je svog visokog prijatelja.

Gus ga upitno pogleda.

— Da, došao je juče.

— Hoće li i on...

— Neće! — Mikomb uhvati Gusa za ruku. — Amigo, nemoj se igrati. Mur je ludak. Pusti ga neka radi svoj posao. Ima još toliko...

— Ja idem, a ti kako hoćeš! — Gus se osmehnu.

Nekoliko trenutaka su ćutali. Mič Mikomb nije ni verovao da će uspeti odgovoriti prijatelja od želje da inati Muru, i krene njegovim vozom.

— Kako se misliš »prikačiti«? — upita on Gusa slabim, poraženim glasom.

— Na izlazu iz grada ima široka okuka... — podseti ga Gus i prekide dalje objašnjavanje.

Bilo je vreme da krene. Na ovaj voz nije hteo zakasniti.

On baci nedogorelu cigaretu u prašinu i sporim koracima krenu prema izlazu iz glavne ulice grada. Voz je svakog časa mogao stići.

*

Džimi Gus je navikao da čeka.

Voz iz Bonusa je kasnio više od pola sata. Nekolike popušene cigarete dobro su prijale snažnom lutalici. Sedeo je u hladovini bujnog šumarka. Kapi kiše polako su nestajale pod toplim sunčevim dodirima, ali je trava još uvek bila kliska i nepogodna za trčanje.

Voz je izlazio iz stanice.

Gus je ustao čim je čuo reski zvižduk lokomotive. Malo je razgibao mišiće, da ne zakažu kada mu budu najpotrebniji.

Prišao je širokom grmu koji je već pre odabrao kao zaklon. Čučnuo je i sačekao da se pojavi dugačka kompozicija za Ebilejn.

Lokomotiva je sopćući prilazila. Okuka ju je okrenula ulevo, suprotno od šumarka u kojem se nalazio njen skori putnik.

Kao što je Gus i pretpostavljao, kompozicija je imala mnogo vagona. Oni poslednji, teretni, bili su posebno interesantni, jer je hteo uskočiti u jedan od njih.

Kada je lokomotiva protutnjala desetak koraka daleko od njega, Gus se nasmešio.

Znao je da svi kondukteri i kontrolori VORD — kompanije, sada dobro motre na sve strane.

Gus je mogao zamisliti Murovo ružno lice kako napeto bulji u zelena stabla, ne bi li video hoće li se ko usuditi da uskoči u voz i neplaćene karte otputuje nekamo daleko.

Brzina voza se znatno smanjila na okuci i čovek je lako mogao pri-trčati vagonima.

Videvši da se primiču poslednja dva vagona, Gus izleti iz grma i pojuri prema pruzi.

Odavno uvežbanim skokom, prihvatio je rukama železne šipke koje su služile kao ograda prolaza između dva vagona.

Spretno se prebacio na čvrsti pod. Nekoliko trenutaka je stajao u mestu, čekajući da povрати dah od kratkog ali hitrog sprinta, koji je iziskivao mnogo snage i još više veštine.

Vagoni su bili namenjeni stoci, ali nje nije bilo. Ili su je već istovarili, ili tek nameravaju, u nekoj od sledećih stanica, da je utovare.

Jedan deo plana je dobro izveo. Uspeo se »prikačiti«, ali nije znao je li primećen. Mur nije više naivan. U dvogodišnjoj borbi sa lutalicama, mnogo toga je naučio.

Gus stoga odmah izvadi revolver, verujući da mu »čistač pruge« ne bi ni pružio šansu da se brani.

Otvorio je vrata pretposlednjeg vagona. Unutra nije bilo nikoga.

Gus, prvo proveri i poslednji vagon pa se tek onda vrati u pretposlednji.

Taj položaj je bio najsigurniji.

On otvori široka vrata za stoku. Seo je na pod i zapalio cigaretu. Vetar mu je klatio noge. Iskusni lutalica je nemo promatrao preriju koja je brzo promicala ispod točkova voza.

*

Pre dve godine VORD — kompanija je zavela pravi teror na svojim prugama. Lutalice i siromašni bednici koji nisu imali dovoljno novca da plaćaju prevoz, dugo vremena nikome nisu smetali. No, onda se neko dosetio da su mnogi od tih »slepih putnika« u zavadi sa zakonom, pa su uvideli da nije zgorega poduzeti i rigoroznije mere protiv njih.

Jedna od najrigoroznijih mera bio je Mur.

Gus se nekoliko puta susretao sa Murom. Uvek bi ostajao prikačen i silazio slavodobitno na poslednjoj stanici, prkoseći rivalu.

No, Mur je brzo učio.

Ulazio je u tajne ljudi kojima je sav smisao života bio u tome da putuju s kraja na kraj Kontinenta.

Ipak, Mur nije mogao da ulovi i kralja lutalica, Džimija Gusa.

Kada bi Mur razotkrio jedan trik, jednu varku, Gus bi smislio drugu.

Ali, kada je začuo korake po krovu vagona, Gus je pretrnuo. Skočio je na noge i zagledao se u senku kompozicije, da vidi u kom smeru se kreće njegov nezvani posetilac.

Žuta prašina prerije pokazivala je senku čoveka kako silazi sa krova i zastaje na ulazu u vagon u kojem je stajao Džimi Gus.

Uzmaka više nije bilo.

Gus nije očekivao da će neko od kontrolora tako brzo krenuti u potragu. Ako su obišli voz u Mionilisu, što je lako moguće zbog tamošnjih dripaca koje Mur ni malo nije voleo, trebalo bi im mnogo volje i

mnogo snage da se upuste u novu šetnju.

— Guse! — pozvao je poznati glas lutalicu.

Džimi Gus zadovoljno odahnu. Na ulazu u vagon pojavilo se nasmešeno lice Miča Mikomba.

— Kako si, prijatelju? — veselo se cerekao Mikomb, zatvorivši vrata iza sebe.

Gus opet sede, pustivši noge da se klata u vazduhu. Opet je zapalio cigaretu. Šešir je zabacio na potiljak i maramom obrisao znoj sa čela.

— Gde si se popeo? — pitao je prijatelja.

— Na okuci, naravno. Samo, nisam to uradio naivno poput tebe. Odabrao sam jednu od brojnih grana koje se nadvijaju nad prugom. Kada je lokomotiva prošla kroz taj šumarak, zaljuljao sam granu i spustio se na krov vagona.

— Svaka čast!

— Da, to je za čestitati! — ponosno se osmehne mladi Mič Mikomb, pa i sam zapali cigaretu. — Mur me nije mogao primetiti. Znaš, prijatelju, zabrinut sam zbog tebe. Lepo sam te video kako uskačeš u ovaj vagon. Džimi, Džimi, tako rade još samo početnici.

Gus se nasmejavao prekorima svog prijatelja. Bilo mu je drago što će imati sa kim ubiti vreme, iako će se Mur, sigurno, potruditi da eliminiše dosadu, a i njih, ako je moguće.

— Znaš li koga sam video? — upita Mikomb.

Oslonio se leđima o zid vagona. Oznojen, nasmešen, sa vetrom u kosi i nestašnim sjajem u crnim očima, delovao je kao da sedi u udobnom naslonjaču najfinijeg saluna u Nju—Orleansu.

— Koga si video? — upitao je Gus, tek da ohrabri prijatelja, da nastavi da priča.

— Erlangera! — viknuo je Mikomb i teatralno podigao ruku. — Zamisli, drznik se usudio pomešati sa putnicima i ući u putnički vagon.

Svi kontrolori ga poznaju, a opet pravi takve ludorije.

— Prkosi Muru — objasni Gus.

— To je ludost! — čudio se Mikomb.

Gus sleže ramenima.

— Kada će nas posetiti Mur? — upita Mikomb.

— Verovatno posle Rirtauna. Kasnije dugo nema stanica a već će proći i podne. To mu je najbolje. Ima nekoliko tunela. Istina, nisu kratki, ali se mogu iskoristiti.

— Bolje bi bilo da smo otišli za San Antonio. Umesto da tamo budem sa devojkom, ja moram voditi bitku sa poludelim Murom.

2

Upravnik VORD-kompanije je naredio da svi njegovi službenici moraju nositi odgovarajuću uniformu.

Kontrolor Ričard Mur mu je bio zahvalan zbog toga.

Ionako izuzetno snažno telo uniforma je još više isticala i činila ga još muževnijim. Bledo-plava košulja i pantalone nešto tamnije boje, postale su ponos Ričarda Mura.

No, košulju je nosio razdrljenu oko vrata a rukave zavrtnute. Lice opaljeno vetrom i suncem bilo je široko i mesnato. Uvek je bio glatko obrijan i podšišan, kako već pristoji uglednom službeniku ugledne kompanije.

Voz je već izašao iz Rirtauna kada je Mur krenuo da proveriti ima li neželjenih putnika.

— Gospodine Mure, gospodine Mure! — pozvao ga je meki ženski glas.

Mur zastade u prolazu između klupa na kojima su sedeli putnici. Vagon je bio pun ljudi i snažni kontrolor nije odmah odredio kome pripada glas koji ga je pozivao.

No, devojka mu je mahnula rukom i on prepoznade njeno nasmešeno lica.

Mlada žena je bila obučena u belu haljinu s dubokim prorezom na grudima, i bogato ukrašenu čipkama. Sedela je uz postariju ženu, a nasuprot njoj je bio nekakav gospodinčić ženskastog izgleda.

Devojka se zvala Meri Vulak. Poznavala je Mura još od pre nekoliko godina, kada je on bio pomoćnik šerifa u Birtel — Sitiju, u Kansasu.

Ona je bila lepotica. Da nije imala tako šarmantan osmeh i vatreni sjaj u očima, bila bi sasvim obična, poput mnogih devojaka bez lepote.

Mur se obradovao što ju je video. Odmah se široko osmehnuo i krenuo prema njoj.

I onda, u Birtel — Sitiju, želeo je tu curicu za sebe, bar za nekoliko noći. No, nenadano je otišao, ali je nešto ostalo zauvek među njima.

— Meri, kako ste? — Upitao ju je, skinuvši šešir.

Ona mu se kratko osmehnu, pa nervoznim pokretom ruke pokaza svojoj staroj pratilji da pređe na drugo sedište. Kada je starica, vrteći glavom, to i učinila, Meri sede na njeno mesto, do prozora.

— Sedite — ponudila je Muru prazno mesto.

On sramežljivo prvo odmeri stariću, kao da čeka i na njeno odobrenje.

— Ta, sedite, šta stojite? — devojka se nasmešila nespretnosti snažnog čoveka.

On je promrmljao nešto i seo do nje.

Meri je bleštala svojom zrelošću. Njen dekolte je izazivački dozvoljavao da se tek nasluti ono što unutra ima. Ruke su joj bile gole do lakata, i glatke i meke, stvorene za nežne dodire.

— Sada ste u vojsci? — upita ga devojka, opipavajući tkaninu njegove košulje.

— Ne, nikako... — on je zavrteo glavom. — Radim za VORD-kompaniju. Obezbeđenje... tako... Kao putujući šerif, recimo...

Taman kada je Mur zapodeo pravi razgovor, kad se već osmelio da sve češće — kao slučajno — dotiče, pa i zadržava, njenu ruku svojom, taman kad se zagrejao i počeo pakleno misliti kako bi mogao tu devojkicu odvojiti samo za sebe, naišao je mladi plavokosi Piter Džonson.

— Mure, trebam te — rekao mu je, uhvativši ga za rame.

Mur je baš na licu imao svoj najsladši osmeh, a Merina ruka mu je, zaboravljena, ležala na butini.

— Šta je Džonsone? — upita Mur mladića, ne pokazujući volju da ustane.

— Slušaj, važno je — plavokosi mladi kontrolor je pokazivao očima nekamo u dno vagona. — Tamo je...

— Ko je tamo? Govori šta hoćeš, zaboga!

— Nemoj vikati. Primećen je Miguel Ruis da je u Rirtaunu ušao u voz. Njegova cena je oko deset hiljada dolara. To je mnogo, Mure.

— Znam!

VORD — ovom kontroloru se nije svidelo što njegov mladi kolega pred svima govori ovakve reči, kao da su oni lovci na ucene, a ne samo službenici.

— Izvini, devojko, poslovi zovu — pokušao se Mur još lepše osmehnuti šarmantnoj Meri Vulak. — Do Ebilejna ćemo se još videti.

Ona samo mazno klimnu glavom. Mur uzdahnu i ustane.

Istog trenutka su se otvorila vrata vagona, a jedan čovek žurno istrča kroz njih.

— Ruis! — viknuo je Piter Džonson.

— Za njim.

Obojica uniformisanih službenika sjurili su se ka izlazu. Onde više nikoga nisu zatekli.

— Idi kroz vagone — rekao je Mur i uspeo se železnim lestvama na krov jednog od poslednjih putničkih vagona.

Nije pogrešio.

Meksikanac je već preskakao na krov sledećeg vagona. Mur se pope na krov i zastade nekoliko trenutaka da uspostavi bolju ravnotežu.

Miguel Ruis je žurno grabio prema kraju kompozicije, kao da ga onde čeka šansa za spas.

Mur nije hteo žuriti.

Osvrnuo se da vidi kamo juri lokomotiva. Već su bili u brežuljcima Simsonovih planina i postojala je opasnost da ulete u tunel. Mur je znao da mora biti oprezan ako ne želi ostati prilepljen za ulaz, smrskane glave.

Ruis se osvrnuo samo nekoliko puta. On je bio isuviše iskusan da bi bezglavo, bez plana, jurio unazad, ne razmišljajući o tome šta će posle učiniti, kada ga gonilac pritera do poslednjeg vagona.

A, Mur je upravo to i činio.

Stali su na krov poslednjeg vagona. Razmak između njih je bio samo dvadesetak metara. Krov im je drhtao pod nogama. Raskoračeni, spremni da stupe u akciju na svaki sumnjiv pokret protivnika, stajali su i promatrali jedan drugoga.

Mur nije voleo koristiti revolver. Sugestija njegovih nadređenih bila je da sa što manje buke i pompe uništavaju protivnike. Mur je i tu, kao i sve druge odluke, sprovodio upravo onako kako su od njega tražili.

— Ruise, spasi se — predložio je Mur svom protivniku. — Ako se ne predaš, ubiću te, to ti je jasno?

Meksikanac ga je bezizražajno gledao.

Miguel Ruis je bio nevisok ali živlav momak. Unatoč utegnutosti svojih mišića, u borbi prsa u prsa nije imao mnogo izgleda protiv takvog protivnika kao što je Mur.

— Sam si hteo — nasmešio se Mur i izvukao nož levom rukom, ostavljajući desnicu nad drškom revolvera, za svaki slučaj.

— Mure, je li ti ko već rekao da si glup? — glasno mu se u lice nasmejavao mali Meksikanac.

Nije hteo naljutiti uniformisanog čuvara. Jednostavno, interesovalo ga je. Dočekao je svoju šansu i više nije morao da se poigrava sa »čistačem pruge«.

Voz je prelazio preko mosta nad Čianom. Reka je bila duboka i bezopasna za jedan lep skok sa te visine.

Mur je shvatio da se Ruis neprestano povlačio pred njim kako bi dobio u vremenu, da bi sačekao da voz dođe do mosta.

Pre nego što se setio da revolverom pokuša da sredi bandita, Mur je samo pogledom ispratio dobar skok Meksikanca u reku.

Čuvar besno opsova i udari nogom o krov.

Morao se setiti mosta na vreme. Morao je prozreti banditovu nameru. Tada ne bi išao na nadmudrivanje, u kojem je, na kraju, ispao glup.

— Uteče li? — upitao ga je plavokosi Piter Džonson koji je, konačno, provirio iza krova.

Mur ga besno ošinū pogledom.

Bez reči je krenuo unazad, do železnih lestvica. Njima je sišao i stao uz kolegu.

— Je li samo on bio u vozu? — upitao je Džonsona grubim glasom.

— Samo za njega su nam rekli.

— Mi ćemo sami pogledati ima li još ko od naših starih prijatelja.

3

Dvojica kontrolora su prošli sve prazne teretne vagone i ni u jednom nikoga nisu zatekli.

— Ništa! — razočarano je rekao Džonson.

Izvadio je tabakeru i ponudio visokog kolegu cigaretom. Mur je pripali i zagonetno se osmehnu.

— Ima ih, ima. . . — procedio je šapatom.

— Ima?

— Da. Jesi li primetio da je brava na preposlednjem vagonu zatvorena samo iznutra?

— Pa, kako drugačije treba da bude zatvorena?

Mur nezadovoljno odmahnu rukom i dunu dim cigarete pravo u Džonsonovo bledo lice.

— Mora biti i spolja zakračeno. U Bonusu sam spolja zatvorio sve ulaze. Ako neko uđe, mora skinuti vanjsku rezu, ali je ne može vratiti, je li tako?

Mur je uživao, ponoseći se svojom dosetkom. Džonsonu nije hteo reći da taj mali trik i nije originalno njegov, ali ga je bar dobro upamtio, a i to je nešto.

— Znači da imamo goste?! — shvatio je Džonson i nije se obradovao.

Broj latalica koje su kontrolori sredili nije se znao, ali se znalo da je za godinu dana stradalo skoro stotinu službenika kompanije.

Džonson se nije veselio mogućnosti da postane još jedan od tih nesrećnika.

— Jesi li poneo kuglu? — upitao ga je Mur.

— Da. . .

— Hajdemo, onda. Poćemo od ovog vagona.

*

Lanac je bio tanak ali čvrst. Njegova dužina je bila malo veća od dužine vagona. Na jednom kraju mu je bila okačena nekoliko kilograma teška čelična kugla.

Mur je tu napravu nazivao »isterivačem«. Iako ni ovaj način čišćenja pruge nije on sam izmislio, najbolje je umeo rukovati njime.

Naime, kada su kontrolori uspeli da rasture skrovišta mesta koja su bila utočišta latalicama unutar samih vagona, propalice su se popeli na krov. No, krov ih nije skrivao od pogleda, pa su prešli na mesto najsigurnije od kontrolora, mesto koje je bilo i najneudobnije i najnesigurnije za putovanje: skrivali bi se ispod vagona, ležeći na prečkama.

Čuvarima je bilo gotovo nemoguće, dok voz ne stane, da isteraju »slepe putnike« iz tih skrovišta. Ta-

da je sa istoka dospela ideja o — kugli koja lako istrebljuje skrivene putnike.

Mur sede na prečku koja je spajala dva vagona. Slobodan kraj lanca omotao je oko prečke a kuglu oprezno spustio da visi pedalj od tla.

Bilo je dovoljno samo da polako otpušta lanac iz ruke. Kugla je odskakala od drvenih pragova i strahovitom snagom udarala o dno vagona. Izbeći kugli retko su uspevali i najiskusniji »slepi putnici«.

Teško železo bi polomilo, a verovatno odmah i ubilo siromaha koji bi ležao okačen o donje prečke vagona. Bilo je dovoljno samo da ih kugla zbaci na prugu, ostali posao bi uradili točkovi.

Ričard Mur je odlično rukovao »istrebljivačem«. Imao je prefinjen osećaj koliko gde treba zadržati opasno železo da udara i seje smrt.

U rukovanju »istrebljivačem« najveći problem je bio — sačuvati sopstvene prste. Naime, trzajući se velikom snagom, kugla je snažno zatezala lanac. Znalo se dogoditi da neprezni čuvari pruge ostanu ili bez cele ruke ili bez ponekog prsta, lancem odsečenog.

— Kažu da je Džimi Gus dva-tri puta izbegao kuglu — rekao je Piter Džonson, gledajući kako njegov snažniji i veštiji kolega rukuje opasnim oružjem.

— Ko to kaže? — frknu na njega Mur. — Uvek me uspevaš naljutiti. Znaš li to, Džonsone?

— Samo ti kažem što čujem...

— Meni niko nije pobegao!

— Ne tebi, ali...

— Džonsone, prekini!

Nastavili su ćuteći promatrati kako »istrebljivač« nestaje pod vagonom.

*

Erlanger je znao sve o Ruisu. Video ga je kada se Meksikanac popeo na voz u Rirtaunu. Video je i njegov skok u reku.

No, Mur je kvario užitak.

Erlanger je želeo porazgovarati sa Gusom. Već dugo se nisu videli. Nekada, pre nekoliko godina, ovakvim načinom putovanja i života zajedno su prokrstarili mnoge krajeve zemlje.

No, tada nije postojala kompanija VORD, ni besni kontrolori, ni kugla.

Erlanger je osećao da stari, da neumitno stari. Osećao je da nema više negdašnju snagu. Bilo je vreme da prekine ovakav život.

O tome je želeo porazgovarati sa Gusom.

No, put do Ebilejna će potrajati pa će se već naći, ako im Mur ne bude pravio probleme.

Ležanje na prečkama nije bilo nimalo ugodno. Osim neprestanog duvanja vetra i kvrckanja kamenčića, kovitlanja oblaka prašine, neugodni ležaj je bio opasan i zbog ograničenog pregleda situacije.

Erlanger je pronašao u džepu polupraznu flašicu sa viskijem. Čep je izvadio zubima i pljunuo ga ispod sebe, na prugu.

Nakon dva-tri duga gutljaja, raspoloženje mu se malo popravilo.

— Eh, moje stare kosti — promumlao je i pokušao se protegnuti.

Kuglu nije na vreme video.

Kloparanje točkova nadjačalo je njeno lupanje i sve dok nije stigla na metar daleko od njega, on ju nije ni primetio.

Tok-tok, koji je kugla neprestano činila, presekao je sve Erlangerove misli.

On se pokušao okrenuti potrbuške, da otpuže niže niz vagon. Nije stigao...

Strahovit bol u ramenu onesvestio ga je. Teško željezo je strahovitom snagom bilo odbačeno od pragova pruge i svom svojom masom polomilo, samlelo, sve kosti u ramenu.

Lutalica nije ni osetio kada se kugla zarila u njegov stomak i usmrtila ga.

*

Erlanger! — viknuo je Mič Mikomb.

— Šta kažeš? — nije ga razumeo Gus.

On je ležao na leđima i pušio duvan, ne mareći za promaju koja mu je šešir natukla do uвета.

— Erlanger! Video sam! Skinut je!

Gus je za trenutak prekinuo čak i disanje. Bacio je cigaretu i okrenuo se na stomak. Upitno je pogledao svog mladog prijatelja.

— Jesi li siguran? — upitao je. — Možda je neko iz Ruisove bande.

— Nisam tako dobro video da raspoznam o kome se radi — govorio je Mikomb. — No, jedino je Erlanger bio ispred nas.

— Kugla?

— Verovatno. Nisam čuo pucnjavu.

Mikom se stao prebacivati preko prečki. Legao je sasvim uz Gusa. Zagledao se u ozbiljno lice iskusnijeg lutalice.

— Guse, može li se ko spasiti od kugle? — upitao je, ali je morao ponoviti reči, jer ga Gus nije dobro čuo.

— Ne znam; ne pokušavaj...

— Čuo sam da si ti uspeo izbeći kuglu...

— Imao sam sreće — skromno reče Gus i osmehnu se. — Mnogo sreće sam imao.

— Oba puta?

Gus klimnu glavom.

— Tada sam imao pri ruci ploču od čvrstog drveta — objašnjavao je.

— Kada bi kugla došla blizu mene, poinolio bih se bogu i postavio ploču ispred sebe. Prvi put me kugla potpuno mimoišla, a u drugom navratu samo mi je jednom udarila u taj štit. Uništila ga je. Ostale su mi samo iverice u rukama. No, železo je lupalo svuda oko mene, samo ne po meni. To je sreća, prijatelju.

— Znači, od kugle nema zaštite?

— Još ništa nije izmišljeno...

— A šta ćemo mi?

Gus je razmišljao nekoliko trenutaka. Silno je želeo još jednom da nadmudri Mura. A nije bilo sumnje ko upravlja tom kuglom kojom je, verovatno, Erlanger pogoden.

— Borićemo se — rekao je Gus svom prijatelju i glavom mu pokazao da krene ka ulazu u vagon.

*

Ričard Mur nije primetio nijednog lutalicu, već je namotao lanac i kuglu podigao k sebi, pazeći da to ne načini suviše brzo, pa da se ozledi.

— Ostala su nam dva poslednja vagona — rekao je svom plavokosom kolegi.

Skinuo je lanac i pokazao rukom da krenu do sledećeg vagona, da i pod njega postave smrtonosnu napravu.

Mur je rutinski, veštini ali sporim pokretima opet počeo vezivati lanac za metalnu prečku.

— Ono ti je ženska? — upitao ga je Džonson.

Mur klimnu glavom.

— Dobra ja.

— Znam.

— U Ebilejnu je možeš odvesti kod Ružne Nore, ona izdaje sobe za jednu noć. Jeftino je i skoro čisto. Svaki put kad izvodim Miki, idemo kod Nore...

Mura nije interesovalo šta Džonson radi sa svojom Miki. On je hteo da što pre završi poslove, da može opet koketirati sa šarmantnom Meri.

Spustio je kuglu koja odmah stade dobovati po podu vagona.

— Mure! — odjednom je vrisnuo Džonson i rukom pokazao na vagon, na čijem ulazu je primetio ljudsku priliku.

Mur odmah pusti lanac, neka sam nastavi isterivati i ubijati svakoga ko bi se našao pod vagonom.

— Šta je, Džonsone?

— Video sam nekoga — uzbudeno je govorio plavokosi mladić, držeći revolver u ruci.

Pokazivao je rukom na otvorena vrata vagona, u kojima više niko nije stajao.

Zajedno su ušli u vagon.

Iskusni Mur već nakon nekoliko koraka rukom dade znak prijatelju da stanu. Prstom je pokazao na krov vagona.

Neko je pokušavao da ih nadmudri tako što se pojavio u vratima vagona. Privučeni njegovom pojavom, oni su ušli u vagon, dok je on preko krova nameravao da im zade iza leđa.

— Vрати se i popni na krov! — naredio je Mur plavokosom kolegi.

On sam je izvukao revolver i mecima poplašio skrivenog.

*

Mič Mikomb je video rupe na krovu svega dva-tri koraka od mesta na kojem je stajao.

Znao je da je otkriven, ali nije znao šta sada da čini. Prvi put nakon mnogo vremena, osetio je šta znači panika.

Nakon kratkog premišljanja shvatio je da nema izbora. Otkriven je i više se ne mora skrivati. Vreme je da se otvoreno počne boriti za goli život.

No, već nakon nekoliko koraka video je kako se nečija glava pojavljuje pred njim.

Čovek je na sebi imao plavu košulju kakve su nosili kontrolori. Mikomb ga nikada pre nije video, a ni ovom upoznavanju se nije obradovao.

Brzopleto, s boka, je opalio metak prema plavom kosom obrasloj glavi.

Ni ne nišaneći, stojeći na drhtavom krovu vagona, Mikomb nije mogao pogoditi.

Metak je odleteo gotovo na sredinu sledećeg vagona.

Neiskusni Džonson je, također, napravio pogrešku. Umesto da se sakrije pa pokuša s nekog drugog mesta ugroziti protivnika, on još vi-

še isturi glavu i izbaci ruku s revolverom, želeći da ustreli lutalicu.

Mikomb drugi put nije promašio.

Metak je mladića pogodio u grlo.

Džonson je pao unazad i nekoliko trenutaka ostao da visi okačen na prečke, no tada je telo palo na šine i nestalo pod točkovima vagona.

Mikomb je znao da taj momak nije bio sam. Hteo je potrčati niz voz, ali je ugledao kako se velikom brzinom približava tunel.

Vagon ispred onoga na kojem je lutalica stajao, već je bio u tunelu kada se Mikomb setio baciti na tlo pod sobom.

Rukama se prilepio za glatko drvo krova vagona.

Šešir mu je odleteo sa glave. Unatoč strujanju vazduha, znoj mu je orosio čelo. Da je samo trenutak duže ostao neoprezan, prilepio bi se za ulaz u tunel.

Blesak dnevne svetlosti oslepio ga je za trenutak. On podlakticom obrisa znoj i ustade. Prvo je dobro osmotrio imali kakvih tunela u blizini.

Nije ih bilo.

Strahovit udarac u butini setio je Mikomba da tuneli nisu jedina opasnost koja mu pretila. No, već je bilo kasno za njega.

Noga je neposlušno klecnula i on se spusti na krov.

Ispao mu je revolver iz ruke i skotrljao se u prašinu.

Mikomb se okrenu.

Video je nasmešeno lice Ričarda Mura, okrutnog čistača pruge.

Mur se nasmejao divljim smehom, slaveći pobedu.

— Je li i Gus na vozu? — upitao je kontrolor, nišaneći žrtvu.

Mikomb ništa nije rekao.

Okrenuo se i pokušao pridići. Nakon nekoliko skokova na jednoj nozi, sustigli su ga Murovi meci. Lutalica je pao na grudi i skotrljao se.

Mikombovo prisustvo je značilo da se u blizini nalazi i Džimi Gus, večiti rival i još jedini čovek koji je stajao Muru na putu do slave.

Kontrolor vozova se zadovoljno osmehnu i pogleda poslednji vagon kompozicije. Još je samo njega trebalo pretražiti.

4

Gus je video kada su se vrata počela otvarati.

Brava je prigušeno škljocnula i da taj zvuk nije očekivao, on ga ne bi ni čuo. Senka je ispunila ulaz u poslednji vagon.

Džimi Gus je zaustavio dah.

Video je Mura kada je ubio bespomoćnog Mikomba. Bilo je kasno da pokuša pomoći svom nesrećnom drugu.

No, opaki čuvar pruge će već platiti za sve svoje zle postupke.

Mur zakorači u vagon.

Pre nego što se snašao, revolver mu je izleteo iz ruke. Gus mu je nogom izbio oružje.

Iskoristivši zbunjénost uniformisanog čuvara, on mu zadade oštar udarac u vrat.

Bez daha, iznenađen i klonuo, Mur počeo padati na pod. Gusovo koleno ga udari posred lica.

Skoro onesvešteno, Murovo telo se prevale na leđa i nekoliko trenutaka ostade tako. Gus je raskoračenih nogu, s revolverom u ruci, stajao nad poraženim protivnikom.

Jedan metak bi bio dovoljan da kazni Mura za sva ubistva nemoćnih siromaha koji su lutali svetom, svojom sudbinom prkoseći ljudima i sebi.

— Nemoj, nemoj to učiniti!... Guse... — molio je Mur, povlačeći se unazad.

Zatresao je glavom, ne bi li razbistrio misli i pokušao se suprotstaviti sudbini, koja ga je gledala kroz tamni otvor revolverске cevi Gusovog oružja.

— Molim te, Guse... — šaputao je kontrolor poraženim, očajničkim glasom. — Sići ću... pusti me i sići ću odmah... Nikada više nećeš čuti za mene!...

Gus ga nije ni slušao.

Odavno je rešio šta da učini kad dođe taj trenutak, pa nije razmišljao da li da menja odluku. Jedini razlog zašto nije odmah dokrajčio čuvara pruge bio je taj što je hteo da muči Mura, da ovaj oseti poraz, da oseti strah i nemoć.

— Pruži mi, bar, šansu — polako se uspravljao Mur.

Gus se osmehnu i nape oroz.

No, vagon se zatresao i luralica izgubi ravnotežu. Metak je proleteo kroz otvor vrata, a za drugi nije više bilo vremena.

Mur je skočio da iskoristi priliku.

Udario je pesnicom po zglobu Gusove ruke i revolver pade na pod.

Dva snažna muškarca se uhvatiše u koštac. Kratki udarci, bez zama-ha, nisu imali dovoljno snage i težine da ozbiljnije ugroze tako čvrsta i na napore navikla tela.

No, Mur odskoči prema revolverima, koji su ležali jedan uz drugi.

Gus ga nogom udari u potkolenicu i baci ga na pod.

Onda su obojica ležali u železnom zagrljaju. Njihovo dahtanje i tihi jauči topili su se u neprekidnom klopotu točkova.

Mur se prvi oslobodio zagrljaja. Poskočio je i pojurio prema vratima. No, ako se Gus ponadao da kontrolor namerava pobeći — pogrešio je.

Mur je zastao i okrenuo se prema protivniku. Radosni osmeh mu je zaigrao na licu. U njegovoj ruci se pojavila metar dugačka čelična šipka. On njome mahnu kroz vazduh, isprobavajući joj težinu.

Takvo oružje je bilo velika prednost.

Gus odmah počeo uzmicati.

U njegovoj ruci je blesnuo oštar lovački nož. Ali, oštrica noža je bila puno kraća nego šipka.

Mur je lakim, sporim kretnjama saterao svog protivnika na malu platformu. Dalje se nije moglo.

Vetar je rasterivao sparinu oko pruge.

— Gotov si, momče — osmehnuo se Mur.

Podigao je šipku, spreman da zada odlučan udarac kojim će postati najslavniji čistač pruge.

Tama je progutala voz.

Mur je poluglasno prokleo sve tunele sveta. Njegove kletve je presekao tupi udar i samrtno krkljanje Gusovo.

Izlazak iz tunela Mur nije video.

Šipka mu je pala na šine i zlokobno zveknula zvukom crkvenih zvona.

On urliknu i baci se na protivnika, ne mareći za čeličnu oštricu koja mu je uništavala grudi. I čuvar i luralica su pali sa platforme poslednjeg vagona.

Ostali su, ležeći, na pruzi.

Zagrljeni, isprepletenih sudbina i tela, ležali su, a voz je odlazio u smeru Ebilejna. Nisu mogli čuti kako je još dugo lupkala kugla uvezana lancem.

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODICE VAS

ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

U SLEDEĆEM BROJU

S. Sevidž

OSVETA KOCKARA— REVOLVERAŠA

**Stari rančer nepoverljivo
zavrte glavom. Dobro je upoznao
Kliftona Šafta i znao je da će
mladić ostati do kraja. Nikakve
molbe neće ga pokrenuti sad kad
je u izgledu nastavak borbe sa
ljudima Breda Stilmena...**

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORI

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128072